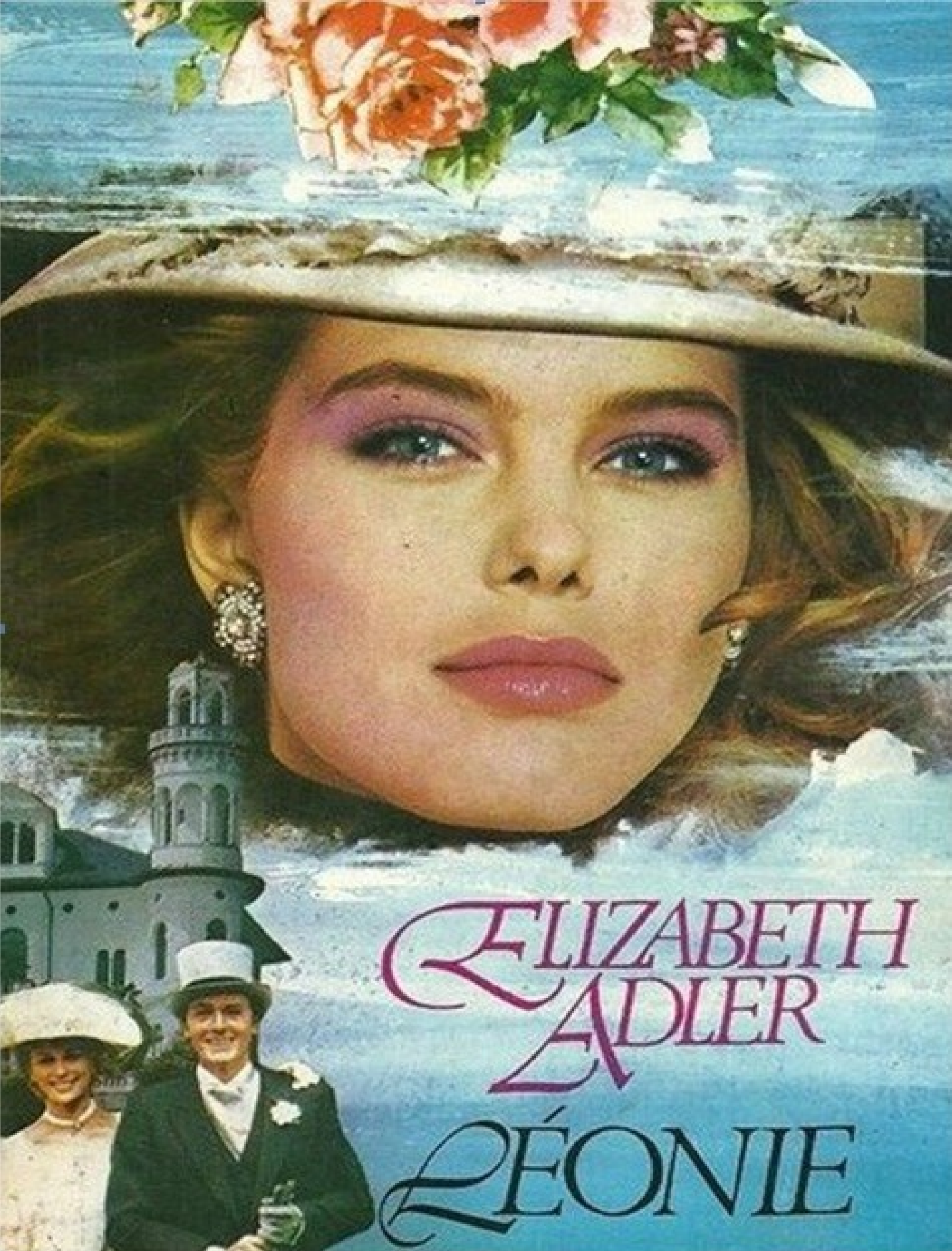
ELIZABETH ADLER
LÉONIE

Elizabeth Adler

LÉONIE

Traducere de Any Florea

Edituta MIRON,
1994

„Părinţilor mei, cu dragoste!”

Capitolul 1

Noaptea era liniștită, luminată de lună, înghețată. O promoroacă fină contura cu alb pomii și acoperea fiecare boschet și gard viu cu o frumusețe nouă, rece. De la această

distanță se vedeau, licărind, luminile unui sat, iar fumul lemnelor care ardeau se înălța în spirală din coșurile joase ale căsuțelor de țară. Trenul își urma drumul întortocheat prin noapte, spărgând liniștea rurală cu un fluierat brusc, ascuțit,

care era imitat, ca un ecou batjocoritor, de câte o bufniță de hambar.

Paul Bernard se lăsă pe spate în căldura și confortul compartimentului său, oftând când trenul își încetini din nou mersul. Fusese o călătorie lungă.

Scăpase expresul de Paris și fusese pus în fața alternativei de a aștepta trei ore trenul următor sau de a lua trenul local care se târa prin satele Normandiei spre oraș. Gara întunecată de provincie oferea prea puțin confort, așa că el luase trenul personal, iar

acum regreta că a făcut-o. Se uită din nou la ceasul lui de aur de buzunar, zâmbind. Trecuseră doar cincisprezece minute de când îl scosese ultima oară. Din cauza întunericului de afară, când se uita pe fereastră, vedea doar imaginea lui

reflectată – un bărbat înalt, cu părul negru, în jur de treizeci de ani, cu ochi frumoși, căprui. Zâmbi către propria sa imagine: un bărbat prosper, un bărbat de bun gust. Un bărbat obosit! Imaginea lui dispăru din fereastră, când intrară într-o nouă

stație de țară, slab luminată. Se trânteau uși, se încărca lapte și corespondență, controlorul vorbea la nesfârșit cu șeful gării – oare nu se va termina călătoria niciodată?

Cu un fâșâit de aburi, trenul porni încet de lângă peron. În

sfârșit! Brusc, ușa se deschise și o valiză prăpădită trecu pe lângă el în compartiment, urmată de un coș de rafie plin și apoi de silueta unei fete care se prăbuși. Grămada de fuste maronii, de lână, și de păr blond răvășit se ridică de pe podea, unde

căzuse, și își examina cu atenție genunchii. Picături de sânge străbătuseră găurile gemene ale ciorapilor groși de lână care erau puțin căzuți în jurul gleznelor ei fine, iar ea se uită la ele uimită.

— Ah, nu pot, gemu ea cu disperare, pur și

simplu nu pot.

— Ce nu poți? întrebă zâmbind Paul.

— Nu mă pot duce la Paris cu găuri în ciorapi! Ce-o să creadă lumea?

Paul se aplecă să-i ridice coșul, prinzând merele care se rostogoleau prin compartiment și

îndesându-le lângă salamul de țară și o bucată de pâine.

— Nu cred, spuse el, întinzându-i politicos coșul, că lumea o să-ți vadă genunchii – în mod normal, vreau să zic.

Ea își lăsă fusta în jos repede, netezind-o, și se așeză îmbufnată, pe

marginea locului din fața lui. Roșeața i se urcă în obraji și își mușcă buza, jenată.

Paul se uită la ea amuzat; fetele pe care le cunoștea el nu roșeau niciodată. Luându-și ziarul, se prefăcu interesat de lectură, dându-i timp să-și

revină. Nu încăpea îndoială că greșise compartimentul în care se afla. Judecând după aspectul ei, ar fi trebuit să fie la clasa a doua. Ea ședea sprijinită de spătarul cu perne, cu ochii închiși, iar lumina pâlpâitoare din compartiment arunca

umbre sub scobitura pomeților ei, subliniind netezimea pielii de culoarea piersicii. El lăsă în jos ziarul, profitând de faptul că ea închisese ochii, ca să o analizeze. Era foarte tânără – să fi avut șaisprezece ani. O fată de la țară, înfășurată în mai multe rânduri de

haine nepotrivite, dar avea ceva care era cu adevărat extraordinar. Sau poate „exotic" era un cuvânt mai potrivit pentru a o descrie. O asemenea bogăție de păr minunat, blond închis, care se răspândea peste tot, precum și lungimea picioarelor care nu

puteau fi ascunse, chiar și de ciorapii aceia groși și de pantofii țărănești îngrozitori. El se cutremură cu dezgust văzând pantofii ei greoi, plini de noroi, cu talpă groasă, și încercă să vizualizeze aceleași picioare în ciorapi de mătase și pantofi

eleganți, cu toc înalt. Pe sub hainele aspre, prost croite, sub noroi și sub manierele țărănești, se întrezărea o frumusețe. Nu sărea în ochi și nu te izbea, dar ar fi putut s-o facă, în condiții propice. Era sigur de asta – iar el era un bun cunoscător. Femeile erau domeniul

lui.

Se întreba de ce oare se ducea ea la Paris? Zâmbi. Pentru ce s-ar duce o fată tânără de la țară la Paris, decât ca să realizeze „ceva", să ajungă „cineva". Toate credeau că la Paris era posibil orice. El se uită afară pe fereastră, văzu

imaginea ei reflectată acolo și se gândi ce anume ar fi putut face pentru ea.

Am reușit, se gândi Léonie, cu inima încă zbătându-i-se în piept în egală măsură datorită senzației de teamă, agitației și goanei din ultimul moment ca să

ajungă la gară. Am făcut-o, în sfârșit! Degetele i se strângeau în bancnotele din buzunar. Nu avea nevoie să le numere, știa exact câte erau acolo. Erau tot ce poseda pe lumea asta, economii din salariul ei ca ajutoare la bucătărie și chelneriță la

cafeneaua din Masardé. Desigur, o să găsească imediat o slujbă mai bună la Paris; în fond, era educată, nu-i așa? Bătrânul preot o învățase el însuși, timp de trei ani - bineînțeles că asta se întâmplase înainte de moartea mamei ei. Apoi, n-a mai

fost timp de cărți și învățătură, căci trebuia să-și câștige existența. Dar cărțile își îndepliniseră menirea. Fără ele, n-ar fi știut că există viață și dincolo de micul sat în care se născuse – la început, chiar și Masardé i se păruse un oraș mare. Ar

fi putut crede că toată lumea trăia așa. Acum știa; lumea adevărată era altundeva, unde totul o aștepta: oameni interesanți, petreceri minunate, muzică, dragoste, râs – le va găsi pe toate acestea, era sigură că așa va fi. De aceea plecase.

Când era o fetiță mică și mama ei mai era în viață, ascultase cu ochii măriți poveștile despre tatăl ei, cum călătorise el prin toată lumea cu circul – „din Franța și până-n Rusia", după cum pretindea el, deși, destul de curios, mama ei îl întâlnise

când micul circ venise la Masardé; era călăreţul fără şa, bronzat şi viril, cu pantaloni albi strânşi pe picior, cu muşchii tremurând sub reflectoare. Era egiptean, cu ochi negri şi puternic, iar Emilie se îndrăgostise de el până peste cap.

— Tu semeni cu el, îi spusese ea lui Léonie, ai ochii lui, profilul lui... ah, dacă l-ai fi cunoscut!

Dar ea nu-l cunoscuse niciodată, căci el se întorsese la circ, la o săptămână după naşterea ei. Ah, îi promisese lui Emilie că se va întoarce, îi

promisese că se vor căsători, iar mama ei își păstrase speranțele, până în ziua când a murit.

Léonie își strânse și mai tare ochii. Nu voia să se gândească nici la lucrul ăsta. Fusese azi în cimitirul înghețat, unde se afla mica piatră

simplă, care părea prea mică pentru a o acoperi pe frumoasa ei mamă. Desigur că, stând acolo, îi spusese ce avea de gând să facă, în timp ce vântul rece îi încâlcea părul și îi înțepa ochii, astfel încât lacrimile, împotriva cărora lupta, îi înghețau pe obraz.

Aşteptase un răspuns oarecare, vreun semn de aprobare, dar nu primi nimic. Era singură. Trebuia să-şi croiască propriul ei drum în viaţă. O va face, la Paris.

Trenul frână şi încetini, trezind-o din somnul ei neliniştit. Deschise ochii spre

bărbatul care ședea în fața ei și privirile li se întâlniră.

— O! zise ea, îndreptându-se și netezindu-și părul, jenată. E Parisul?

— Încă nu, mai avem de mers încă o jumătate de oră. Dar ai dormit cea mai mare parte a

drumului.

Frumusețea stranie roși din nou, uitându-se la el cu niște ochi enormi. Avea ceva în valea pometților și în curba maxilarului, în urechile micuțe. Era o față strălucitoare, se gândi el; nu se ascundea sub o carne grasă,

rozalie, și își arăta cu mândrie unghiurile și scobiturile. Da, putea fi o frumusețe, dacă ar ști cum.

Se auzi o bătaie în ușă, controlorul întinse mâna nerăbdător, în timp ce ea își scoase biletul din buzunar.

— Ar trebui să fii la

clasa a doua, zise el cu ton oficial. N-ai ce căuta aici. Ai călătorit tot drumul, de la Masardé, în acest compartiment. Trebuie să plătești diferența.

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea. N-am știut.

Controlorul întinse amenințător mâna.

— Nu-mi spune mie povestea asta, mai bine plătește imediat.

Paul Bernard împături discret câteva bancnote și i le puse în palmă.

— Tânăra doamnă e cu mine.

Conductorul zâmbi, înțelegător.

— Scuzați, domnule... nu mi-am dat seama...

Paul se aplecă în față și îi dădu fetei cartea lui de vizită.

— Sper să-mi acorzi privilegiul să te ajut! Mi-am dat seama că asta putea să-ți creeze probleme.

Paul Bernard, citi ea în gând. *Director, Music Hall Cabaret, strada Royale, Paris.* Era atât de elegant și de sofisticat! Probabil crede că e o fată proastă de la țară.

— Sunteți foarte amabil, domnule Bernard, spuse ea, abătută. Am să vă

restitui banii, desigur.

— Ce te aduce la Paris? întrebă el, aprinzându-și țigara de foi cu un chibrit și așezându-se comod pe locul său.

— Trebuia să plec. Vorbele îi ieșiră din gură atât de brusc, încât o surprinseră. Nu mai

puteam suporta...

Dorea să nu fi spus asta niciodată; ce va crede el acum despre ea?

— Și ce fel de slujbă o să cauți la Paris? Cunoști pe cineva acolo?

— Nu, domnule. Ochii ei exprimau teama, dar își ridică bărbia, încrezătoare.

Sunt sigură că am să găsesc o slujbă de chelneriță. Am experiență.

— Uite, zise el, scriind repede pe dosul cărții de vizită. Ai aici adresa unei pensiuni decente. Spune-i doamnei Artois că eu te-am trimis și, dacă ești

interesată, am o slujbă pentru tine.

Léonie strânse cartea de vizită, plină de speranță.

— O slujbă, domnule?

— Întotdeauna este loc pentru o fată ca tine la Music Hall.

Ce-o fi vrut să spună,

cu „o fată ca ea"? Și ce putea face ea la Music Hall? Se uită la el cu suspiciune.

— Dar eu nu știu să cânt și nu pot să dansez...

Picioarele ei cu noroi păreau mai mari ca oricând, cu siguranță că-și râde de ea.

El zâmbi.

— Întotdeauna va fi loc la cabaret pentru o fată atât de frumoasă ca tine.

Frumoasă!

Acum înțelese că el e nebun – sau mai rău! Ea își aminti conversațiile în șoaptă despre fetele de pe străzile Parisului

și îl privi, precaută, pe sub gene. Totuși, nu arăta a fi un om rău, ba chiar părea cumsecade. Dar nu avea încredere în el.

Trenul își croia drumul lui sinuos prin periferiile Parisului, spre Gara de Nord. Când se opri cu o zdruncinătură,

ea deschise ușa repede și sări pe peron, cu bagajele ținute strâns în mâini. Se întoarse, amintindu-și de bani.

— Am să vă trimit banii imediat ce voi putea, domnule, și vă mulțumesc.

— Dar stai, stai o clipă... El întinse mâna

când ea se întoarse să plece. Pot să te conduc undeva? În fond, nu cunoști Parisul.

— Nu... a, nu...

Plecă, alergând pe peron, în timp ce merele îi săreau din coș, iar părul ei blond flutura. O urmări cum își croiește drum prin mulțime, la

barieră, și apoi dispăru pe străzile întunecate ale Parisului.

Mă întreb, își spuse în sinea lui în timp ce se îndrepta spre ieșire, mă întreb ce-o să se întâmple cu ea?

Capitolul 2

Doamna Artois era o femeie solidă, pătrată, ca un vas de război, care își conducea pensiunea cu un amestec de fermitate și plăcere și cu o regulă strictă de a primi doar femei. Avusese prea

multe necazuri cu bărbaţii, în trecut; întotdeauna se dădeau mai întâi la o fată, apoi la alta; geloziile au fost teribile. Casa ei era respectabilă, se asigura de treaba asta, dar îi erau dragi „fetele ei", tinerele femei de la music hall-urile şi

cabaretele din oraș. Doamna fusese și ea artistă: cu mult timp în urmă, cântase pe majoritatea scenelor din Paris, iar acum avea o plăcere deosebită de a urmări carierele și problemele amoroase ale „fetelor ei".

Doamna era, de

asemenea, o femeie care știa ce voia de la viață, iar în acel moment dorea o ajutoare la bucătărie. Ultima plecase chiar în acea dimineață - se dusese acasă să-și îngrijească mama bolnavă, lăsând-o baltă pe Doamna și pe bucătăreasa furioasă

care refuza să prepare cina dacă nu avea pe cineva care să-i cureţe zarzavaturile şi să-i spele vasele. Léonie apăruse la uşa ei ca trimisă de zei.

— Eşti norocoasă, îi spuse ea. Nu e uşor să găseşti de lucru la Paris, dar eu pot să-ţi ofer slujba şi asta include

casă și masă.

Ușurarea de pe fața fetei era atât de vizibilă, încât Doamna se întrebă ce ar fi făcut fata dacă ea ar fi spus nu. Probabil că venise la Paris, așa cum fac toate, fără bani și fără perspective – și fără nici o idee despre ce avea să facă. La vârsta

aceea, a ajunge acolo părea să fie un scop în sine, se gândi Doamna, oftând în legătură cu lipsa de răspundere a tinereții.

— Mulțumesc, doamnă, am să încep imediat. Léonie își scoase paltonul repede, înainte ca doamna

Artois să se poată răzgândi. Așezând farfuriile în chiuvetă, își băgă mâinile reci în apa caldă, cu săpun, simțindu-și degetele revenind la viață. Nu-și închipuise niciodată că spălatul vaselor ar putea s-o facă atât de fericită.

Camera micuță de la

mansardă era curată și călduroasă, patul îngust de fier era confortabil sub plapumele îngrămădite, iar după ce despachetă puținele ei lucruri, camera deveni a ei proprie. Cele două rochii îi atârnau în dulap, ciorapii de lână cârpiți și lenjeria de

corp stăteau frumos împăturite în sertarele bufetului, iar deasupra erau așezate o jumătate de duzină de cărți și păpușile ei. Nu erau chiar păpuși ci mici statuete sculptate curios, dar astea, fuseseră toate jucăriile pe care le avusese în

copilărie și îi aparținuseră tatălui ei. Își trecu degetele peste simbolurile decorative sculptate în jurul bazei lor. Ea bănuia că erau egiptene, dar nu era sigură, deși pisica nu arăta ca pisicile de fermă pe care le cunoștea ea. Era subțire, lungă și

aristocratică și avea o față mică, triunghiulară, și ochii oblici. Iubise atât de mult pisica asta când era copil! Cealaltă reprezenta o leoaică sau o femeie. De fapt, câte ceva din amândouă, un cap de leoaică pe un trup de femeie, întotdeauna o

considerase foarte frumoasă. Se întrebă pentru a mia oară dacă simbolurile însemnau ceva și dacă da, atunci ce anume?

Oftă cu satisfacție, privindu-și noua locuință. Noaptea trecută, camera aceea mizerabilă, înghețată, de

lângă gară, o costase exact jumătate din totalul pe care-l avea socotit pentru toată săptămâna și fusese șocată și speriată de această cheltuială. De fapt, totul se datora bărbatului din tren; în fond, el era acela care a trimis-o aici. Îi va da

banii înapoi, imediat ce va putea. Dar iată că era doar de o zi la Paris și avea deja o slujbă. Ce-și putea dori mai mult?

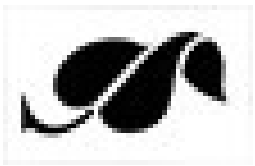

Răbdare, se gândi ea, trei luni mai târziu, sprijinindu-se cu coatele

de marginea ferestrei micuței ei camere de la etajul superior al casei înalte și plate de pe Boulevard des Artistes. Trebuie să am răbdare. Se uită în jos la străzile și piețele aglomerate ale Parisului, întinse sub ochii ei ca pentru vreun joc pasionant, pe care

ardea de nerăbdare să-l joace. Dar cum? Care erau regulile acestuia? Care era ingredientul magic, se întrebă ea, care te făcea să „aparţii" Parisului? Era un oraş care te înspăimânta, te înspăimânta şi totodată era minunat. Străzile erau pline de cafenele şi

bistro-uri, de teatre și cabarete, de jocuri de noroc și magazine, iar oamenii de pe stradă păreau să facă lucruri interesante, erau artiști și artiste, scriitori și oameni bogați! Și ajutoare de bucătari!

Oftând cu regret, își puse pălăria și alergă

cele șapte etaje, până la bucătărie, să-și ia pachețelul cu masa de prânz pe care și-l pregătise de cu seară. Era duminică după-amiază, era liberă și intenționa să-și petreacă ziua așa cum făcea de obicei, explorând orașul.

Se îndreptă spre Bois

de Boulogne, întârziind pe străzi mărginașe cu clădiri mari, uitându-se printre gratiile lor ca să le zărească interioarele de marmură, până când ochiul vigilent al unui portar o trimitea să-și vadă de drum. Cafeneaua aglomerată de la colțul pieței Saint-

Georges arăta veselă și frumoasă. Se învârtea prin fața ei, prea speriată ca să intre singură acolo și, oricum, prea econoamă ca să cheltuiască bani. Fiecare părea să fie însoțit de cineva; să fi fost imaginația ei de vină, sau i se părea că toți se

cunosc unul cu celălalt? Un cuplu ieși din spatele cafenelei și o porni pe stradă, braț la braț, discutând intim, el aplecându-și capul spre ea, în timp ce ea zâmbea în sus, spre el. Erau atât de eleganți, se gândi Léonie, urmărindu-i, admirându-i rochia

elegantă și pantofii cu tocuri micuțe. Atrasă de căldura lor, de intimitatea lor, ea se apropie mai mult, dorind să facă și ea parte din toate acestea, trăgând cu urechea, fără rușine, la conversația lor, până ce ei se opriră brusc uitându-se fix la

ea. Rușinată, se îndepărtă.

Se așează pe o bancă în parc și își mâncă sandvișurile, hrănind micile păsărele de oraș care se înghesuiau în jur, urmărind minunații cai și călăreți care treceau la pas, amintindu-și de caii de

fermă pe care îi plăcea să-i călărească în satul ei natal. Bois era plin de surprize: era și un circ pe acolo. Se opri în fața afișului și își trecu degetul pe lista actorilor, inima bătându-i puțin mai repede, întrebându-se dacă nu cumva numele

tatălui ei ar putea fi acolo. Dar, desigur, nu era. Și mai era un ring de dans în aer liber. Îl descoperise în prima duminică și o atrăgea din nou, în fiecare săptămână. Nu că ar fi intrat înăuntru, dar se uita de la distanță, ascultând muzica

revărsându-se deasupra ierbii, uitându-se pe furiș la dansatori și la fetele de vârsta ei, care flirtau cu bărbați tineri la măsuțe, sub pomi. Cum era, oare, se întreba ea, să flirtezi cu un bărbat? Oftă neputincioasă, îndepărtându-se de

această scenă. Răbdare, își spuse în sinea ei, trebuie să am răbdare. Într-o bună zi, voi face și eu parte din toate astea.

Nu încăpea îndoială că era singuratică, dar serile de duminică erau o compensație pentru după-amiezele solitare

de duminică. Atunci, toate fetele erau acasă, dacă nu fugeau la teatru, și leneveau bârfind. Duminica, întreaga casă părea altfel, relaxată și veselă. Léonie se bucura de atenția celorlalte fete. I se permitea să stea în apropierea grupului, ascultând discuțiile

despre ultimele lor aventuri și despre stelele cabaretelor. Era cel mai frumos moment al săptămânii, iar ele o tratau ca pe sora lor mai mică.

— Trebuie să facem ceva pentru Léonie, spuse Loulou, sorbindu-și coniacul și

întinzându-se mai comod pe canapeaua moale din salon.

Era o seară plicticoasă de duminică și Léonie tocmai adusese cafeaua de după cină. Ea se opri, surprinsă.

— Ce vrei să spui, Loulou?

— Păi, uită-te la tine.

Nu arăți deloc rău, sub tot părul ăsta și hainele astea îngrozitoare. Loulou puse un deget sub bărbia lui Léonie și îi ridică fața spre lumină. Da, de fapt ești foarte drăguță. Nu crezi, Bella?

Bella o analiză pe Léonie.

— Aș vrea să am și eu o astfel de piele, zise ea, invidioasă. N-o să ai nevoie niciodată să folosești pudră, totuși puțin roșu, aici, chiar sub pomeți, ți-ar sublinia mai mult ochii.

Jolie veni alături de Bella.

— Și părul... uite,

trebuie să fie ridicat în sus, așa. Luă cu o mână părul lui Léonie și îl ținu deasupra capului fetei, demonstrând cum ar arăta.

— Dar n-ar sta, protestă Léonie. Nu stă niciodată, oricâte agrafe aș pune.

— Draga mea,

tocmai ăsta ar fi farmecul, zâmbi Bella șmecherește. Puțin „răsturnat"... puțin „neglijent"... da, ar fi un aspect foarte încântător pentru tine. Un contrast plăcut cu inocența ta.

— Ei, voi fetelor, aveți grijă cu Léonie, le atrase atenția doamna

Artois. Ea nu se duce pe scenă și nu vreau să arate ca toate celelalte.

— Doamnă Artois, zise Loulou cu indignare, vreți să spuneți că noi arătăm ca toate celelalte?

— Desigur că nu, dar voi arătați ca niște fete de pe scenă, pe când

Léonie nu e așa ceva. Nu mă deranjează dacă o ajutați să arate mai bine, martor mi-e Dumnezeu că are nevoie de așa ceva, dar aveți grijă de ea.

Doamnei Artois îi plăcea Léonie. Nu voia ca ele să o strice și să o facă prea sofisticată –

văzuse prea multe fete tinere terminând ca femei obosite, îmbătrânite înainte de vreme, sfârșite de prea mulți ani, în ansamblu, de prea multă băutură și prea mulți bărbați.

— Bella, adu cutia de machiaj și o perie de păr, o instrui Loulou. O

s-o transformăm pe Léonie.

— Şezi aici, Cenuşăreaso, zise Loulou, oferindu-i o ciocolată din cutia mare primită de la ultimul ei admirator.

Era o fată înaltă, cărnoasă, cu o gură mare, roşie, râdea uşor

și era populară în cabaret, bine cunoscută pentru cântecele ei îndrăznețe. Era mai mult decât „puțin provocatoare", totuși arăta obișnuit, o combinație perversă, care era foarte atrăgătoare. Și era generoasă – îi plăcea

Léonie, îi părea rău pentru ea, cu adevărat, pe cât se părea. La toate le părea rău; era ca o soră mai mică, lăsată de ele acasă, ori poate avea acea inocență pe care o avuseseră și ele cândva. Loulou aplică roșul cu o mână ușoară, întinzându-l pe pomeți,

adăugând o idee și pe bărbie, puțin și pe tâmple. Bella studie cu grijă rezultatul, apoi adăugă un pic de bronz strălucitor pe curba pleoapelor lui Léonie, în timp ce Jolie lucra cu peria de păr necontenit, trăgând părul în sus și în spate, până când Léonie

urlă în semn de protest.

— Frumusețea e dureroasă, cită greșit, cu severitate, Jolie. Dar merită, întotdeauna! adăugă ea râzând.

— Ei, doamnă Artois, ce părere aveți? întrebă Loulou când se dădură înapoi ca să-și admire opera.

Era extraordinar cât de diferit arăta Léonie, se gândi doamna Artois.

— Cred că e puțin prea vizibil, spuse ea în cele din urmă.

— Vizibil! E discret. Și o călugăriță ar fi acceptabilă cu un asemenea machiaj.

— O călugăriță n-ar

vrea așa ceva, draga mea. Oricum, arăți foarte bine, Léonie.

Léonie întinse o mână, încercând să-și simtă părul.

— Vezi, cade deja înapoi, protestă ea.

— Nu, nu, Léonie, așa trebuie să fie, o liniști Jolie. Așa trebuie,

să cadă puțin.

— De ce nu te uiți în oglindă? îi sugeră Loulou.

— Nu, încă nu, stai un moment. Bella urcă repede scările, întorcându-se câteva minute mai târziu cu o rochie de lână de culoarea blândă a

caiselor, cu guler înalt și aparent sobră. Uite, asta s-ar putea să ți se potrivească, se oferi ea. Mie nu mi-a venit bine niciodată, dar pentru tine e exact culoarea care ți se potrivește.

— Ah, Bella! Léonie era copleșită. Chiar vorbești serios?

— Bineînțeles, spuse Bella, bucuroasă că lui Léonie îi plăcea atât de mult. Ar trebui să ți se potrivească bine, deși s-ar putea să fie puțin mare peste piept... și, desigur, o să fie puțin cam scurtă.

— Grăbește-te, Léonie, încearc-o, zise

Jolie, nerăbdătoare.

O ajutară să-și scoată rândurile de îmbrăcăminte, până rămase în cămașa ei de lână, jenată, sub privirile lor colective.

— Știi, ai un corp frumos, spuse Loulou, doar că e ascuns sub straturile astea de lână!

Bella trase rochia peste capul lui Léonie, cu grijă să nu-i deranjeze părul, și o încheie la spate, răsucind-o apoi ca să vadă rezultatul.

Léonie stătea, îngrijorată, sperând că arăta cum trebuie – tăcerea lor o intimida.

În cele din urmă, Loulou ridică paharul cu un toast.

— Te salut, Léonie, spuse ea. Ești frumoasă. Și am sentimentul că, din seara asta, vei fi o altă persoană.

Era a doua oară când cineva îi spunea că e frumoasă. Putea, oare, să

fie adevărat, sau și Loulou glumea? Léonie traversă salonul și se uită în oglinda aurită care acoperea un perete. Arăta la fel sau nu? Noua coafură îi sublinia linia fermă a maxilarului, dezvelindu-i urechile frumoase, iar părul îi curgea în cascade spre

spate. Roșul îi reliefa pomeții. Ochii ei arătau mai mari, strălucirea lor ca de chihlimbar era accentuată de culoarea rochiei; dar era tot ea, tot chipul ei. Iar rochia era minunată. Deși era prea mare, părea că se strâmtează unde trebuie, făcând-o să

arate mai înaltă, cu mai multe curbe, cu talia subțire. O făcea să arate cu totul altfel. Nu-i păsa că era puțin prea scurtă, era cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată.

— E ca o pisică tânără, care nu știe cum să-și folosească încă

ghearele, murmură Bella la urechea lui Loulou.

Doamna Artois privea în tăcere. Copila neîngrijită care apăruse la ușa ei căpătase o nouă dimensiune. Paul Bernard îi văzuse imediat aspectul, bineînțeles, de asta o și ajutase. Și, desigur,

avusese dreptate.

Léonie se privi mai de aproape în oglindă, emoția ei crescând. Da, arăta mai bine, chiar mai drăguță. Se învârti cu rochia, încercând să vadă cum arăta la spate, își netezi părul ridicat în sus, își trecu degetul pe obraz să vadă dacă se ia

roșul.

— Vai, vă mulțumesc, vă mulțumesc tuturor, spuse ea, în cele din urmă, lacrimile alunecându-i pe obraz și stricându-i machiajul. Sunteți toate atât de drăguțe, atât de bune cu mine.

— Prostii, râseră ele. Ne-am distrat. Iar tu n-ai să mai fii niciodată aceeași, Léonie!

— Dumneata ce crezi, doamnă Artois? întrebă ea, pozând în fața ei.

— Cred, oftă doamna Artois, că o să trebuiască să-mi găsesc

o nouă ajutoare la bucătărie și să-ți găsim o slujbă mai bună. Mâine am să vorbesc cu doamna Serrat, de la magazinul de lenjerie de pe strada Montalivet. Am auzit că e în căutarea unei ajutoare și cred că tu ai fi, probabil, tot atât de bună ca

oricare alta.

— *Adevărat*? Adevărat, doamnă Artois? Lui Léonie nu-i venea să creadă. Ah, vă mulțumesc, vă mulțumesc.

Își aruncă brațele în jurul doamnei Artois și o sărută, apoi le sărută pe Loulou, pe Bella și pe

Jolie.

— N-am să uit niciodată seara asta, promise ea.

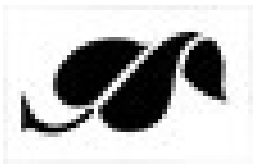

Interviul lui Léonie pentru slujba de la doamna Serrat a fost tema de conversaţie cea

mai importantă a fetelor în săptămâna aceea. Erau sigure că ea va obține slujba.

— Deși nu știu pentru ce ești îngrijorată, Léonie, zise Loulou. Aș putea să te introduc la cabaret, într-un minut.

Léonie râse la

vorbele ei. Desigur că nu era adevărat și, în plus, ideea de cabaret o înspăimânta. Doamna Artois îi spusese că îi va plăcea să lucreze la doamna Serrat și vor exista perspective de a fi promovată vânzătoare, dacă muncea bine. Între timp, în fiecare moment

liber pe care-l aveau, fetele o ajutau. Jolie o învăța cum să-și aranjeze singură părul, deși mai modest, de data asta strângându-i-l într-un coc blond. Iau adăugat la tivul rochiei o bandă de catifea de un bronz mai închis, ca să o lungească și i-au pus un

guler de catifea la fel. Pantofii erau o problemă – nici una din fete nu avea unii care să i se potrivească – și era clar că nu-i putea purta pe ai ei, cei vechi. În cele din urmă, doamna Artois se duse cu ea la magazin și îi cumpără o pereche de pantofi negri, simpli, cu

tocuri joase, așa cum le văzuse purtând pe celelalte fete, deși o șocase prețul.

— Gândește-te la asta ca la o investiție, draga mea, o sfătui doamna Artois. Pantofii ăștia au să-ți ducă picioarele pe drumul potrivit spre succes.

Bella și Jolie o puseră să facă exerciții de mers cu tocurile, cu care nu era obișnuită, ca să nu se împiedice, iar ea fu surprinsă cât de elegantă o făceau să se simtă. Pentru prima dată în viață, nu-i era rușine de lungimea picioarelor ei. Doamna Artois îi dădu o

pereche de ciorapi fini de bumbac, ca un dar care să-i poarte noroc, iar Loulou o mică broșa aurită, cu o frumoasă piatră de chihlimbar în mijloc.

— Nu are nici o valoare, zise ea, respingând mulțumirile lui Léonie, dar se

potrivește la rochie.

Léonie plecă de acasă devreme, sâmbătă dimineața, purtând rochia cea nouă și capa de lână mare, nu cea mai bună, a doamnei Artois, cu un guleraș de blană. Interviul era la ora nouă treizeci, iar la nouă și cincisprezece ea se

învârtea pe strada Montalivet, îngrijorată, trecând pentru a zecea oară prin fața magazinului, devenind tot mai nervoasă cu fiecare minut care trecea. Nu știuse că magazinul *Serrat* va fi atât de intimidant de elegant. Vitrinele înalte

erau împodobite cu o catifea roz, iar o tendă roz în dungi, cu numele *Serrat* înscris cu litere de un roz mai intens forma o semilună protectoare peste treptele de marmură curbate. În timp ce ea privea, un băiat ieși să mături covorul roz care

ducea la ușa cu panouri de sticlă. El mai adăugă un lustru final la placa de bronz strălucitoare de pe ușă, apoi dispăru înăuntru.

Acum trebuie să fie aproape nouă treizeci, se gândi ea, apropiindu-se cu nervozitate de magazin și intrând pe

ușă, în urma băiatului.

Un clopoțel sună grațios, când ea închise ușa în urma ei, și rămase o clipă cu gura căscată la cele ce o înconjurau. Era ca într-o cutie roz de catifea; pereții și plafonul erau căptușiți în catifea roz, fixată cu satin. Candelabre de

cristal luminau mese lungi de sticlă, goale, în afara unui bol uriaș cu fulare albe, ușoare, de lână, și gulere de dantelă, funde de mătase și catarame de sidef. De-a lungul unui perete, erau aranjate o serie de capoate de dantelă, având la tiv pene sau

benzi de mătase și satin în culorile piersicii, scoicii, liliacului și fisticului, cu întreaga delicateţe a alunelor cu zahăr, care făceau să-ţi lase gura apă. Léonie oftă de plăcere. Dorea să le atingă, să ţină lângă obraz satinul neted, să-și înfășoare mătasea în

jurul trupului.

O femeie înaltă veni din spatele magazinului, zâmbind.

— Da, doamnă, spuse ea, pot să... Se opri brusc văzând-o pe Léonie. Ce dorești? întrebă ea brusc, vocea ei trecând de la amabilitatea studiată a

vânzătoarei la o iritare ascuțită.

Ce căuta fata asta aici, aducând praful de pe stradă pe covorul pal?

— Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți doamna Serrat? Am fixată o întâlnire la nouă treizeci. Despre slujbă, știți.

— Slujbă! Atunci ce cauți aici? Nu știi să folosești decât intrarea clienților? Oricum, doamna Serrat e ocupată acum. Se uită în jos la Léonie. Ar fi bine să pleci imediat, înainte de a veni vreo clientă... nu le place să vadă aici înăuntru de-alde tine.

— Atunci, unde trebuie să mă duc? întrebă Léonie cu disperare, retrăgându-se spre ușă.

— Prin spate, desigur, pe alee, fată proastă ce ești. Palmele lui Léonie transpirau de teamă când ieși pe ușă și se opri să șteargă cu

mâneca urma lor de pe mânerul lucitor. Observă privirea femeii, prin panourile de sticlă și alergă pe stradă, căutând aleea. Probabil că n-o observase, și timpul trecea. Vai, Doamne, o să ajungă târziu! Își va pierde șansa de a căpăta slujba.

Cum va putea să le spună asta acolo, la pensiune? Zări aleea, șerpuind îngustă printre clădiri, alergă pe ea, căutând intrarea din spate de la Serrat.

Băiatul pe care-l văzuse mai devreme, ședea în vârful unui șir de trepte de piatră,

mâncând un corn și lăsând să cadă firimituri pe costumul lui de satin. Se schimbase din hainele lui obișnuite în costumul splendid al unui prinț indian, iar turbanul se afla alături de el, pe trepte, pana din centru prinsă cu o bijuterie tremurând în

briza dimineții. Pielea lui maronie ca nuca strălucea lângă satinul roz, iar ochii lui negri îi zâmbeau. Léonie nu mai văzuse în viața ei pe cineva asemănător lui. El râse la figura ei surprinsă.

— Nu te îngrijora, zise, asta-i doar ideea

doamnei Serrat cu privire la ce trebuie să poarte un paj la Paris. Eu sunt aici comisionarul cu pachetele, deschid ușile pentru clienți, servesc cafelele și băuturile, duc pachetele. Doamna Serrat a văzut undeva o fotografie cu un băiat de

serviciu negru și ăsta-s eu!

— Dar nu te deranjează? întrebă ea, fascinată.

— Nu, e o slujbă, dar, când o să fiu mai în vârstă, poate că da.

Arăta de vreo paisprezece ani, dar Léonie nu voia să pară

răutăcioasă și să-l întrebe câți ani are.

— Trebuia să o văd pe doamna Serrat la nouă treizeci, spuse ea, amintindu-și brusc pentru ce se afla acolo.

— Atunci, ai întârziat, dar nu te îngrijora, e ocupată acum. Omul cu

mătăsurile tocmai a sosit de la Milano și o să mai stea încă cel puțin o jumătate de oră. Poți să intri și să aștepți, dacă vrei.

— Te deranjez dacă stau aici cu tine?

Léonie nu era dispusă să stea singură acolo o jumătate de oră

– femeia aia furioasă ar putea s-o dea din nou afară.

El vedea că ea era nervoasă.

— Cum ai întârziat, dacă ai venit la doamna Serrat pentru o slujbă? Trebuia să vii mai devreme.

— Chiar am fost.

Dar am intrat pe ușa din față și o femeie m-a gonit... mi-a zis că trebuia să știu să nu intru pe acolo.

— Asta era Marianne. Îi oferi un corn sfărâmat dintr-o pungă de hârtie de lângă el. E o adevărată teroare. Le sperie pe toate fetele.

— Dar de ce? Léonie mesteca, gânditoare, din corn.

— Nu știu. Cred că așa sunt unele femei. Trebuie să ai grijă cu ea, s-ar putea să fie geloasă pe o persoană drăguță ca tine.

Léonie îi zâmbi. Spusese că e drăguță!

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Maroc.

— Maroc? Doar atât?

— Da. M-am născut în Maroc. Tata m-a adus la Paris când eram copil mic, de patru sau de cinci ani, așa ceva, apoi a dispărut. Am fost crescut de călugărițe la

orfelinat și mi s-a spus întotdeauna Maroc – adică cel din Maroc. S-a lipit de mine numele ăsta și-mi place.

Aveau multe în comun. Erau amândoi tineri și ambii erau singuri la Paris.

— E timpul să te duci înăuntru. El își

puse turbanul îngrozitor și îi zâmbi de sub pană. Succes. Sper să capeți slujba.

— Mulțumesc.

Ea îl urmă în sus, pe trepte, și prin pasajul întunecat, simțindu- se mai bine.

— Știi, Maroc, zise ea când o lăsă la ușa

doamnei Serrat, tu ești primul meu prieten adevărat la Paris.

— Sunt bucuros, zâmbi el.

Ea își îndreptă umerii, inspiră adânc și bătu la ușă. Cinci minute mai târziu, ieși pe strada Montalivet ca ajutoare de vânzătoare la

Serrat. Această nouă lume de lux a catifelei roz, a mătăsii de culoarea piersicii și a satinului sidefiu era a ei.

— Léonie, strigă Marianne cu o voce exasperată. Unde sunt

pachetele doamnei Jourdan? Cu siguranță că trebuiau să fie deja gata!

Léonie legă, grăbită, ultima fundă. Nu trecuseră decât cinci minute și erau trei pachete mari. Mai întâi, trebuia să împăturească cu grijă îmbrăcămintea,

apoi să ambaleze fiecare bucată separat.

— Îmi pare rău, domnișoară, iată-le.

— Pur și simplu, nu sunt destul de bine făcute, țipă Marianne.

Toți cei prezenți în magazin își îndreptară brusc atenția spre Léonie.

— Iertați-mă, doamnă, zise Marianne întorcându-se spre clienta surprinsă, fata o să le refacă. Trase de o fundă. Uite, deja se desface.

Stând drept în spatele fotoliului uriaș, îmbrăcat în roz, al doamnei Serrat, Maroc o

urmarea cu simpatie. Marianne avea, într-adevăr, ceva cu Léonie, o certa necontenit, făcându-i viața mizerabilă și părea să o facă mai ales când doamna Serrat era în salon.

— Ce-i cu fata asta, Marianne? întrebă

doamna Serrat. Pare teribil de înceată.

— E neatentă, doamnă, doar neatentă. Marianne era doar zâmbete linguşitoare. Am să termin eu însămi pachetele.

— Vino aici, Léonie, comandă doamna Serrat. O inspecta pe

fata care stătea în fața ei. Era sărăcăcioasă, dar curată și atrăgătoare într-un mod curios, deși avea părul în mare dezordine. De cât timp ești la noi?

— De patru luni, doamnă.

— Patru luni, da? Destul de mult timp ca

să știi să legi un pachet, cred! Trebuie să lucrezi mai bine.

— Dar, doamnă, doar... Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Maroc, peste fotoliul doamnei Serrat, iar el se încruntă, avertizând-o. Am să încerc să lucrez mai bine, doamnă.

— Și fă ceva cu părul ăsta... leagă-l la spate. Nu se poate să zboare așa!

Vânzătoarele o priveau cu simpatie, neputând să facă nimic. Era inutil să te plângi doamnei Serrat. Marianne era mâna ei dreaptă și nu voia să

audă nimic rău despre ea.

Roșind de o asemenea umilire în public, Léonie se întoarse la sarcina ei de a curăța dulapurile cu ușile de sticlă. Marianne era singura fisură în fericirea ei de la *Serrat*. De ce, ah, de ce se lega

astfel de ea? Cerul știa că se străduia. În plus, nu fusese nimic rău la pachetele alea. Împăturise seturile de cămășuțe și chiloți de satin și netezise cămășile de noapte plisate, aranjând frumos rozetele și panglicile din față, punându-le înapoi

în sertarele lor. Majoritatea lucrurilor erau făcute la comandă, dar aveau întotdeauna stocuri de lucruri confecţionate, foarte frumoase. Domnilor le plăcea să intre şi să cumpere cadouri pentru iubitele lor. Ea deschise sertarul de sus şi se uită

la corsetele îndrăznețe din satin negru și roșu lucios, cu funde încrucișate, atrăgătoare, și se întrebă pentru a suta oară, cine le purta și unde?

— Léonie! Maroc îi strecură o hârtie împăturită în mână. Este de la domnul care a

venit cu domnișoara Gloriette, șopti el. A văzut când Marianne a provocat scena aceea.

Gloriette, noua stea de la cabaretul *Carnavalet*, îl avea întotdeauna cu ea, la cumpărături, pe iubitul din momentul respectiv.

Ascunzându-se în

spatele dulapurilor, Léonie desfăcu biletul și îl citi repede: *„Nu te îngrijora, scrisese el, e doar geloasă pentru că ești atât de drăguță. Pot să te invit la cină într-o seară, ca să repar greșeala ei?”*.

Ea își ridică, surprinsă, privirea. El o

urmărea – un tânăr înalt, bine, cu păr blond, ondulat, și cu un aer de siguranță – stătea în picioare în spatele domnișoarei Gloriette, care era ocupată să aleagă materialele pentru noile ei cămăși. El zâmbi și ridică din sprâncene întrebător, iar

ea se întoarse, jenată, simțind cum i se ridică roșeața în obraji în mod supărător – întotdeauna aceasta o dădea de gol!

Se întoarse la dulapurile ei, inima bătându-i tare de emoție. Un bărbat îi scrisese un bilet, o invitase să iasă la cină!

Bineînțeles că nu voia să se ducă, dar ce poveste pentru Loulou, Bella și Jolie! Ardea de nerăbdare să se termine ziua ca să se poată întoarce acasă și să le povestească; era atât de emoționant! O auzi pe Gloriette luându-și rămas bun și apoi

clopoțelului de la ușă, când aceasta se închise. Se răsuci repede, să se uite la ei prin fereastră.

— Léonie, dă-mi biletul acela! Vocea lui Marianne era joasă și amenințătoare. Ea întinse mâna. Dă-mi-l!

Léonie se uită în jur, speriată, în căutarea

unui mijloc de scăpare – celelalte fete erau ocupate la tejghelele lor, prefăcându-se că nu observă, iar Maroc dispăruse ca să-și mănânce prânzul la locul lui obișnuit, pe treptele din spate, în alee.

— Ce bilet? Vocea îi

tremura și se îndepărtă, ținând la spate mâna cu biletul.

— Cel de la tânărul domnișoarei Gloriette. L-am văzut când îl scria și cum îți zâmbea, în spatele ei.

— Nu știu despre ce vorbiți, minți Léonie. Nu avea de gând să-i dea

biletul acela, știa că îl va folosi ca să o dea afară. Iartă-mă, Doamne, pentru minciună, se rugă ea în gând, dar nu pot să-mi pierd slujba.

Marianne îi apucă brațul și i-l trase în față. Biletul era în mâna cealaltă, iar Léonie se aplecă spre dulap și

împinse biletul prin crăpătură în sertarul din mijloc. Strânsoarea lui Marianne o durea așa de tare, că întinse și mâna cealaltă, tot goală.

— Vedeți, n-am nimic.

Marianne se uită urât la ea, un moment, în tăcere.

— Știu că ai flirtat cu el și știu că ți-a scris un bilet. Îți spun acum, Léonie, că dacă te mai prind o dată, o să fii concediată pe moment. N-am să admit ca fete ca tine să se vâre în salon, alături de clienți! Stai în spate, acolo unde ți-e locul.

— Dar, eu n-am...

— Nu-mi răspunde! Și bineînțeles că ai flirtat! i-am văzut pe bărbați cum se uită la tine, învârtindu-se în jurul tău, cu tot părul ăsta care îți cade în ochi. Tunde-l, dacă vrei să-ți păstrezi slujba.

Se întoarse în biroul

de lângă ușă, iar Léonie o văzu la masa ei de lucru, sorbindu-și ceaiul. Marianne era albă de furie, mâinile îi tremurau, încât ceaiul se vărsă peste marginile ceștii.

Strecurându-și degetele în sertar, Léonie luă biletul și îl

băgă în mânecă. Prin ușa din spate, străbătu pasajul să i se alăture lui Maroc, în alee.

Lacrimile i se îngrămădeau sub pleoape când se așeză lângă el, refuzând uriașul sandviș pe care i-l oferise și își revărsă povestea cu atacul lui

Marianne asupra ei.

— Nu plânge, Léonie, spuse el cu simpatie, nu merită, e pur și simplu geloasa pe tine. Pun pariu că în toți anii de când e la *Serrat*, nimeni nu i-a scris un bilet ca să o invite undeva. Te rog, n-o lăsa să te facă să plângi.

— Plâng pentru că sunt atât de furioasă. E atât de necinstit. Știu că pachetele erau bine legate... și nici nu m-am uitat la bărbatul acela, până când nu mi-a trimis biletul... N-a fost doar azi, Maroc. Întotdeauna se leagă de mine. Ah, ce, să mă fac?

Nicicum nu pot s-o mulțumesc. Nu mă bag în față. Eu sunt cea care ar trebui să fiu geloasă pe ea. Dacă aș avea slujba ei, aș fi cea mai fericită femeie din Paris.

— Ai fi? Nu sunt prea sigur. Îi oferi o hârtie mototolită cu două bomboane de

ciocolată care se topeau. Uite, astea sunt pentru tine. Sunt cele mai bune trufe ale doamnei Serrat de la *Tanrades*. M-am gândit că ar putea să te înveselească.

— Ah, Maroc, ești atât de drăguț.

Ea se aplecă și îl sărută, iar el îi zâmbi

fericit.

— Ei, ai de gând să te întâlnești cu el?

Ea fu șocată.

— Bineînțeles că nu.

El le aruncă firimiturile porumbeilor care așteptau.

— A trebuit să-ți dau biletul, dar am sperat că n-o să te duci. Să nu te

risipești cu bărbații, așa. Ei nu-s buni la nimic. Privirile li se întâlniră și ea văzu că el era serios. Viața are de oferit mult mai mult unei persoane ca tine, Léonie, ești diferită, ești aparte.

Părea atât de înțelept, atât de matur.

— De unde știi

atâtea tu, un băiat de paisprezece ani?

— Am trăit toată viața pe stradă. El ridică din umeri. Eu știu mai multe despre unele lucruri... decât știi tu.

O durea încheietura mâinii de unde o apucase Marianne și se frecă, neatentă,

gândindu-se la tânărul bărbat – era emoționant faptul că dorise să o întâlnească. Înveselindu-se, începu să mănânce din sandvișul lui Maroc.

— Am să încerc să mă feresc din calea ei pe viitor și o să-mi leg părul și mai strâns. Am să-l și tai, dacă de asta

depinde să-mi păstrez slujba.

— Te rog, nu-ți tăia părul. El ridică mâna și i-l atinse ușor. E minunat... ca o coamă aurie. Nu mi te pot imagina fără el.

Ea oftă, în timp ce traversau pasajul întorcându-se în salon.

— N-o să-l tai, Maroc, doar dacă o să fiu obligată.

Carolina Montalva veni val-vârtej la *Serrat*, căutând ciorapi albi de dantelă, gemând când Marianne se repezi

înainte-i cu un zâmbet mieros.

— Ah, Doamne, i se adresă ea tânărului bărbat care era cu ea, e bătrâna halebardă. Am sperat să o evit.

— Domnișoară Montalva, zâmbi Marianne. Ce plăcere să vă văd!

Carolina – Caro pentru prietenii ei – îi făcu un semn arogant de îndepărtare cu mâna.

— Nu e nevoie să te preocupi de mine, Marianne. Am venit doar pentru niște ciorapi. Nu e nevoie să te reții... copila asta e de ajuns, poate să mă

servească.

Ea se așează pe fotoliu în fața tejghelei, iar Léonie se întoarse de la dulapul cu sertare, surprinsă.

— Eu, doamnă?

— Da, sigur că tu, aș vrea să văd niște ciorapi albi dantelați.

Léonie privi,

neajutorată, spre Marianne, care se uită urât la ea. Domnișoara Montalva era una dintre cele mai bune cliente ale lor, ea cumpăra întotdeauna cu generozitate, comandând totul cu duzina și în toate culorile. Aceasta dădu

din cap.

— Știi unde să-i găsești, Léonie. Te rog ai grijă ca domnișoara Montalva să vadă tot ce dorește. Se întoarse spre Maroc: O cupă de șampanie pentru domnișoara, Maroc, te rog.

Se retrase în biroul

ei, urmărind din ușă cum Léonie scoase tava cu ciorapi și începu să-i desfacă în fața clientei.

— Sunt trei modele diferite de dantelă, doamnă.

Caro îi zâmbi. Ce mică frumusețe neașteptată poți găsi la *Serrat!*

Se uită la Alphonse. După cum se așteptase, observase și el lucrul ăsta.

— Și care model crezi că e cel mai drăguț? întrebă ea.

— Eu, doamnă?

Caro râse.

— Da, tot tu, care e cel mai drăguț model?

— Mie cel mai mult mi-a plăcut întotdeauna acesta. E atât de delicat!

— Atunci, am să-i iau pe ăștia – o jumătate de duzină – și dacă îi ai și pe negru, am să iau șase și din aceia.

— Da, doamnă.

Léonie alergă, vioaie, la masă ca să facă

pachetele – prima ei vânzare! Se uită pe furiș la domnișoara Montalva. Era atât de frumoasă, cu un păr negru, lins, minunat, strâns la spate în stil spaniol, cu un coc pe ceafă, avea sprâncenele negre ca niște aripi deasupra unor ochi negri imenși.

Și atât de șic. Jacheta și fusta erau rubinii și păreau moi și scumpe. Și pantofii erau exact de culoarea costumului – și atât de micuți! Maroc spunea că iubitul ei era aristocrat și foarte, foarte bogat. Era drăguț, nu prea înalt, și nu arăta deosebit de aristocratic,

se gândi ea, dar drăguț. El îi prinse privirea și îi făcu un semn cu ochiul, iar ea se uită repede în jos, de teamă că Marianne o va acuza din nou că se bagă în față. Termină de împachetat și se întoarse la tejghea, întinzându-i pachetul domnișoarei Montalva.

— Îți mulțumesc, draga mea, pentru sfat, zise Caro zâmbind, în timp ce îl luă de braț pe Alphonse și se îndreptă spre ușă. Apropo, cum te cheamă?

— Léonie, doamnă.

O simțea pe Marianne în spatele ei, urmărind-o.

— Léonie! zise ea, studiind-o. Ce nume potrivit. Trebuie să-mi amintesc să te cer pe tine, data viitoare, când o să vin aici, Léonie.

Ignorând-o pe Marianne, ea coborî treptele de marmură și dispăru pe stradă, împreună cu Alphonse.

Marianne se întoarse la biroul ei, iar Léonie se retrase din nou în spatele tejghelei. Era încântată. În fond, dacă domnișoara Montalva voia ca ea să o servească data viitoare, asta însemna că era cu un pas mai aproape de a deveni vânzătoare. Și se

descurcase bine, nici măcar Marianne nu putea nega lucrul acesta.

Capitolul 3

Gilles, duce de Courmont, se uită la cer, când ieși din Palatul Elysée. Nu încăpea îndoială că avea să ningă. Norii care coborau aveau o nuanță gălbuie și vântul care

pătrundea prin jacheta lui era tăios; ar fi trebuit să poarte un palton, dar era prea devreme în sezonul acesta. La așa ceva te aștepți în ianuarie, dar nu în octombrie. Strângându-și umerii de frig, porni hotărât pe strada Rivoli spre birourile *Companiei*

europene a Fierului și Oțelului, la cea de a treia ședință a zilei. Era abia ora zece și el se întâlnise deja cu doi oameni din Germania, în legătură cu extinderea în comun a legăturilor de cale ferată cu Rusia și luase micul dejun cu un ministru al cabinetului, care îl

informase confidențial că se făcuse sugestia ca să i se propună să fie ambasador la Londra. Bineînțeles că nu va accepta. Nu avea nici o dorință să stea înțepenit la Londra, când adevăratele lui interese erau în America – la naiba, ar fi trebuit să-i

dea Washington-ul! Își stabilise deja contacte cu noile companii de automobile de acolo, ar fi putut combina perfect cele două treburi. Cine oare o fi fost împotrivă? Își notă în minte să-l pună pe François Verronet să controleze chestiunea – Verronet

avea contacte la Palat, va afla în curând cine nu-l voia la Washington. Bineînțeles că avea bănuielile sale și ar fi pariat chiar și pe o sumă de bani că e chiar ministrul cu care tocmai luase micul dejun. Îl va pune pe Verronet să controleze ce afaceri

avea acesta în America; dacă ministrul avea vreun interes, nu încăpea îndoială că voia să aibă un om al lui acolo. Nimeni nu putea să-l supere pe Gilles de Courmont și să scape ușor, după aceea.

Bărbații care ședeau în jurul mesei ovale

săriră în picioare când el intră în cameră. Îi făcuse să aștepte douăzeci de minute și ei erau oameni ocupați, dar Gilles de Courmont nu era doar președinte al *Companiei europene a Fierului și Oțelului*; el era creierul incisiv în afaceri, care adusese succesul făcând

din această companie cel mai puternic imperiu industrial din Europa. Gilles nu se scuză și trecu direct la treabă.

— Foarte bine, domnilor, situația este următoarea.

Oțelăriile Grünewald sunt într-o situație proastă. După cum știți,

e deținută în familie și membrii tineri au preluat-o în urmă cu trei ani, la moartea întemeietorului ei. Nu e chiar atât de rea ca să nu poată fi salvată prin instalarea unei conduceri ferme, dar poate ajunge mai rău, dacă e prost îndrumată.

Se uită la raportul din mâna sa, pregătit pentru el de către Verronet. Nu era ceva să nu știe despre acea companie, nici un secret, nici cel mai mic amănunt cu privire la situația ei financiară. Se întoarse la un al doilea raport – amănuntele

intime ale vieții lui Karl Grünewald, căsătoria, copiii, femeile, pierderile la cazinou și la cursele de cai din Europa și sumele împrumuturilor lui la companie. Exista și un frate mai tânăr, care se lupta să țină compania pe picioare, dar Karl

făcea o treabă strașnică, risipind capitalul.

— Tânărul Grünewald este o rudă îndepărtată a soției mele, continuă el. L-am întâlnit – nu chiar din întâmplare, adăugă el cu un zâmbet, la Baden-Baden în urmă cu o săptămână sau două. El

mi-a încredințat unele dintre problemele lui de afaceri și m-am oferit să-l trimit pe unul din oamenii mei să-l sfătuiască, i-am mai promis să văd ce pot face ca să organizez un ajutor financiar pentru companie – poate un împrumut de la *Agence*

de Crédit din Paris. Zâmbi. *Agence de Crédit* era o altă companie a sa. O l i v i e r , spuse el întorcându-se spre bărbatul din stânga sa, tu ești cel mai potrivit pentru această treabă. În trei luni, nu vor putea să plătească ratele împrumutului. În patru

luni, vor fi disperați. Vreau să pleci acolo săptămâna viitoare. Știi ce să faci cu acest rezultat. Zâmbea, în timp ce puse raportul din nou pe masă. Apreciez că nu vom avea nevoie de mai mult de cinci luni, ca să preluăm *Oțelăriile Grünewald*.

Ar fi o satisfacţie, se gândi el, să-l vadă pe vechiul său rival sucombând, în sfârşit, în faţa puterii lui superioare, datorită fiilor lui neisprăviţi. Nu te poţi încrede în nimeni pe lumea asta, nici chiar în propriii tăi copii. El se va asigura să-

și lase averea atât de bine organizată, încât Gérard și Armand să nu poată niciodată distruge ceea ce construise el. *Compania europeană a Fierului și Oțelului*, cu vastele ei oțelării și cu imensele întreprinderi din care ies mașini, traverse, șine de cale

ferată și arme potrivite pentru orice război de oriunde în lume, – căci el nu făcea discriminări și nu lua partea nimănui, niciodată – avea să fie monumentul lui. El nu doar adăugase ceva la bogăția lăsată de tatăl lui; investițiile lui fuseseră înțelepte,

întinsese tentaculele proprietăților. De Courmont de la Amiens la Aix și în Răsărit, până la Ruhr. Nimeni nu putea să-i răstoarne imperiul. Următorul care avea să tremure avea să fie Krummer – îl urâse întotdeauna pe bătrân. Oțelul lui fusese

acela care făurise armele care îngenuncheaseră Franța în 1870, iar această înfrângere nu va fi uitată vreodată de un francez.

Cu o scurtă înclinare a capului, el ieși din cameră, lăsându-i pe executivi în picioare, nervoși, fiecare sperând

să-i atragă atenția, să zărească o licărire vagă de recunoaștere, un semn de aprobare. Dar, nimic.

Gilles era deja pierdut în gânduri, plănuind viitoarele mișcări în următorul joc.

Automobilul, acea

nouă jucărie a unei lumi recent mecanizate, îi captase atenţia într-un mod cum nu mai simţise până atunci. Toate acestea – oţelăriile, interesele companiei, recepţiile diplomatice, manevrele politice – erau ca un fel de exerciţii pe care le

făcea, ca să-l țină alert, cu un pas înaintea concurenței, învingând companiile pe teren propriu, scoțându-le contractele de sub nas ca pe niște trofee. Dar mașinile îl uluiau cu frumusețea lor mecanică și puterea lor potențială. Era încă abia începutul,

dar el, Gilles de Courmont, va fi bărbatul care va duce Franța de la căruțe și trăsurici cu ponei, de la trăsurile cu cai și trăsurile sport, la oțelul neted, elegant, mai frumos decât femeia cea mai demnă de dorit, și la motoare mai puternice decât o duzină

de cai.

Luă masa de prânz singur, ca de obicei, când nu avea afaceri de rezolvat, la o masă retrasă, la fereastră, în sufrageria mare de la *Ritz*. Toți îl cunoșteau

acolo, știau exact ce dorea – o omletă *fines herbes* și o salată verde. Mânca întotdeauna același lucru, din același motiv pentru care toate cămășile lui erau albe și toate costumele erau gri închis: te scutea să pierzi timpul cu nimicuri. Când aveai de

luat atâtea decizii majore, preocupări ca, de pildă, ce să mănânci sau cu ce să te îmbraci, deveneau iritante. Dar întotdeauna își acorda timp să aleagă un vin, întotdeauna roșu, întotdeauna o recoltă excelentă – și întotdeauna bea exact

un pahar.

Caro Montalva îl urmărea din locul ei, doar la două mese în spatele lui. Îi vedea doar spatele, dar era un spate ce nu putea fi confundat – umeri laţi sub haina perfect croită, părul negru ce se ondula uşor pe gâtul lui puternic. Nu

încăpea îndoială că Gilles de Courmont era un bărbat foarte atrăgător și senzual - putea pune pariu că ar fi fost un iubit minunat, cu siguranță avea trupul potrivit pentru asta. Păcat că era un nesuferit atât de rece. Avea legături cu femei

nenumărate – le știa pe câteva dintre ele –, dar nu părea vreodată să aibă o relație intimă cu vreuna, nici măcar cu soția lui. Sau mai ales cu soția. Se știa că ei încheiaseră de fapt o alianță, și nu o căsătorie din dragoste. Familia lui Marie-France de

Courmont era chiar mai veche decât a lui, iar căsătoria lui a fost doar o înțelegere de afaceri. Totuși, un bărbat atât de puternic, ca ducele de Courmont, intriga întotdeauna.

Combinația între putere și marea lui avere reprezenta o atracție

pentru o femeie, iar el putea fi încântător și amuzant, când voia. Ea văzuse femei zăpăcite de un zâmbet al lui, sau de o mică atenție. Avea șiretenia de a convinge pe orice femeie că farmecul și feminitatea ei ar putea să înfrângă bariera lui de duritate și

răceală. Apoi, bineînțeles, se descotorosea de fiecare, rece și brusc.

— E foarte atrăgător, nu-i așa? zise prietena ei, Gabrielle, cu un zâmbet.

— Tocmai încercam să mă decid dacă este sau nu.

— Și?

— Și da, și nu. Da, fizic este... uită-te la coapsele lui, Gabrielle. L-ai văzut vreodată pe bărbatul ăsta călărind? Te face să te întrebi cum ar fi dacă...

Gabrielle își lăsă capul pe spate și râse.

— Caro, și alte femei

se gândesc la asemenea lucruri, dar tu ești singura care le rostești!

Caro zâmbi cu modestie.

— Pe de altă parte, e atât de rece. Privi la spatele lui. Cred că poate fi chiar înspăimântător.

Alphonse spune că s-ar

putea să fie omul cel mai bogat din Franța – și unul din cei mai puternici. Totuși, poți veni aici aproape în orice zi și ai să-l găsești luând prânzul singur, niciodată cu un prieten.

— Dacă îl compătimești, de ce nu-l inviți la petrecerea ta de

săptămâna viitoare?

— Nimeni nu-l compătimește pe Gilles de Courmont. Dar, ai dreptate. Am să-l invit la petrecerea mea.

Chelnerul se grăbi să-i tragă scaunul, când ea se ridică să se ducă la masa lui.

— Gilles, rosti ea cu

un zâmbet.

El sări în picioare.

— Caro, ce plăcere să te văd. Ce face Alphonse? Îi luă mâna și i-o sărută. Vrei să iei masa... un pahar de vin?

— Nu, mulțumesc, Gilles. Am venit doar să te invit la petrecerea mea... va fi joia viitoare,

îmi sărbătoresc ziua de naștere.

— N-aș putea refuza o asemenea invitație.

O privi în ochi. Caro Montalva era o femeie foarte frumoasă. Se întrebă dacă ar putea fi interesată. Știa că trăiește cu Alphonse de Bergerac, dar nu asta l-

ar opri pe el.

— Știu că nu-ți plac petrecerile, spuse Caro, înclinându-și capul și flirtând un pic. Flirta tot timpul, făcea parte din natura ei, iar asta îl înnebunea pe Alphonse.

— De obicei, nu, recunosc. Dar ale tale sunt întotdeauna

speciale.

— Atunci, am să te aștept. Pe la ora nouă? Alphonse o să fie încântat să te vadă.

Îi făcu un semn rece cu mâna și se întoarse la masa ei.

— Ei? întrebă Gabrielle.

— Bineînțeles că a

spus că vine, dar acum aș dori să nu-l fi invitat.

— De ce naiba nu?

— Nu știu. Se înfioră. Am un sentiment straniu că nu trebuie să te amesteci astfel în viața oamenilor. El spune toate vorbele potrivite, dar simți că se gândește la altceva. Ei –

ea ridică din umeri – s-ar putea să fie distractiv.

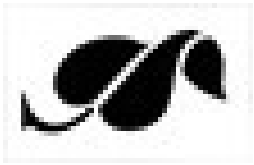

De Courmont plecă de la *Ritz* și traversă la *Boucherons*, bijutierul de pe strada Rivoli. Directorul se grăbi să vină să-l salute, dornic

să-i fie pe plac importantului client.

— Am nevoie de două lucruri, Maurice, spuse el. Ceva mic și drăguț, pentru ziua de naștere a unei doamne și ceva mare și vizibil, pentru o altă doamnă.

— Desigur, domnule, înțeleg.

Era o cerere pe care o mai auzise și altădată și știa de ce anume era nevoie. Scoase o brățară, o bandă de diamante, trei șiruri unite între ele cu baghete și cu o închizătoare cu rubine.

— Ce spuneți de asta, pentru cealaltă doamnă?

El se uită.

— E bună. Trimite-o în numele meu, la adresa asta. Scoase o carte de vizită și scrise scurt pe dos. Nu era un adio tandru, dar nici o femeie nu-l putea acuza că nu era generos.

— Iar aceasta, pentru ziua de naștere?

— Safire? Da, foarte potrivit. Broșa era discretă, un dar plăcut. Asta o iau cu mine.

— Desigur, domnule.

Bărbatul îl însoți la ușă, iar el își continuă drumul. O probă rapidă la croitor, apoi înapoi la birou, – mai avea de

citit rapoartele în legătură cu afacerea aceea de la calea ferată.

Era aproape zece când, în sfârşit, Gilles ajunse la casa lui din Ile Saint-Louis. În ciuda frigului, el mersese pe

jos de la birou, preocupat de gânduri. Urcă treptele fără să se îngrijoreze că ușa era deschisă, știa că va fi. Portarul în livrea o închise în urma lui.

— Bună seara, domnule.

Valetul îi luă jacheta udă, de la ușoara

fulguială de afară.

— Doamna e acasă, Bennett?

Aceasta era una din puținele case din Paris cu un valet englez, o vanitate a soției lui, nu a sa. În viața personală, era un bărbat auster.

— Doamna ducesă s-a retras în camera ei,

domnule.

— Mulţumesc, Bennett. N-o să mai am nevoie de nimic.

— Prea bine, domnule. Noapte bună, domnule.

Gilles era întotdeauna politicos şi atent cu servitorii şi lor le plăcea să lucreze

pentru el. Trecu prin holul uriaș care se înălța pe două etaje, urcând scara de marmură, fără să se uite la îngerașii și cerul albastru din frescele de deasupra lui, traversând holul de la etajul întâi și intrând în biroul său. Casa aceasta mare avea o altfel de

răceală decât frigul vântos de afară; era întunecoasă, în ciuda focurilor ce ardeau și a luxului din camere. Tremurând ușor, Gilles își turnă un pahar de whisky din sticla care aștepta, cu un singur pahar de cristal, pe tava de argint. El nu aducea

niciodată pe nimeni aici. Era camera lui. Nici soția lui nu intra. Înghiți băutura, strâmbându-se când îi ajunse în gâtlej, bucurându-se de aroma ei. Focul ardea în cămin, iar fotoliul lui mare, de piele, era tras aproape, dar el se duse la fereastră și stătu în

picioare, cu paharul în mână, uitându-se, visător, peste curtea luminată, spre râu. După un timp, lăsă jos paharul și, desfăcându-și cravata, traversă camera și deschise ușa spre un dormitor alăturat. Acesta cuprindea un raft de cărți, un fotoliu, un

scrin; era simplu, în afara covorului de blană aruncat pe patul îngust, o nuanță de senzualitate într-o lume austeră. El avea treizeci și șase de ani și era un bărbat singuratic.

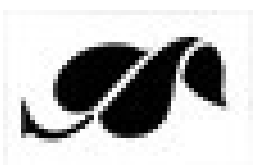

Vremea se răcise neobișnuit pentru luna octombrie, iar epidemia de răceli și gripe făcuse ravagii în magazinul și atelierele de la *Serrat*, reducând zilnic personalul, pe măsură ce toți se retrăgeau în paturile lor, până ce luni doar Léonie și doamna

Serrat rămăseseră să țină fortăreața. Cerul atârna cenușiu și amenințător deasupra orașului, când Léonie ajunse la lucru, iar la ora unu începu să ningă, străzile acoperindu-se cu o peliculă albă, subțire.

— Azi n-o să avem prea mulți clienți, slavă

Domnului, spuse doamna Serrat, care nici ea nu se simțea prea bine. O să trebuiască să faci față, Léonie.

Ea se retrase în biroul ei, iar Léonie savura încântarea de a fi singură în salon. Se învârti ștergând praful de pe tejghele cu o

măturică de pene, aranjând rafturile și rugându-se să intre cineva și să comande zece cămăși de noapte și o duzină de seturi de lenjerie, ca ea să aibă plăcerea să acționeze ca șefa vânzărilor, fie măcar și pentru o zi. Dar nu venea nimeni și ea se

plictisea.

Deschise un sertar și se uită la ciorapii de mătase roșii; ce frumoși erau. Îi atinse ușor cu un deget, simțindu-le moliciunea, dorindu-și o pereche. Avea ceva bani strânși, dar erau puțini. Nu, ciorapii erau groaznic de scumpi – și,

oricum, unde să-i poarte ea?

Începu să împacheteze comanda făcută de domnișoara Montalva mai înainte. Ca de obicei, cumpărase din belșug, comandând duzini de seturi de lenjerie și cămăși în culori strălucitoare.

— Eu nu sunt potrivită pentru pasteluri, își aminti Léonie că zisese ea, deși nu avusese niciodată ocazia să o servească. Marianne avusese grijă de asta. Împacheta capotul de catifea de un albastru safir și papucii la culoare, adăugându-i

la grămada tot mai mare, și gândindu-se la Carolina Montalva. Salonul părea întotdeauna altfel când intra ea, era dintr-odată vesel și plin de râsete. Era atât de deschisă și de fermecătoare și vorbea cu fetele de parcă ar fi fost prietene, lăsând

în urma ei o strălucire plăcută. Maroc îi spusese lui Léonie că se zvonea că domnișoara era fiica unui conte spaniol dar, pentru că se purtase urât, familia o alungase. Putea fi adevărat, oare?

La ora trei, zăpada se așternuse într-un strat

gros.

— Ar fi bine să pleci mai devreme, Léonie, spuse doamna Serrat, ieșind din camera ei, arătând palidă și bolnavă. Poți livra comanda Montalva în drum spre casă.

— Eu, doamnă Serrat... să mă duc la

domnișoara Montalva?

Vocea ei era stridentă de emoție.

— Mai bine să iei o trăsură, nu vreau ca pachetele astea să se ude. Uite niște bani, dă-i omului bacșiș zece la sută și adu-mi mâine restul. Și ai grijă de lucrurile astea. Dacă le

scapi în zăpadă, s-au stricat.

— Ah, nu, n-am să le scap. O să am mare grijă. Mulţumesc, doamnă Serrat, că aveţi încredere în mine.

Léonie îşi aruncă paltonul pe ea, adună pachetele şi stătu tremurând pe stradă,

așteptând o trăsură. Trei lucruri, se gândi ea, trei evenimente emoționante: am să merg pentru prima dată cu trăsura; mi s-a acordat încrederea unei misiuni importante și am să văd casa Carolinei Montalva. Umbla în sus și în jos plină de emoție

și ca să-și încălzească picioarele. Nu-i venea să creadă ce noroc a dat peste ea. Dacă ceilalți n-ar fi avut gripă, ea ar fi șters și acum rafturile de praf și Marianne ar fi căpătat misiunea asta.

Se urcă în trăsură, dând adresa, plină de importanță, și se așeză

comod ca să se bucure de călătorie, uitându-se la străzile pe care le cunoștea atât de bine, mergând pe jos; cumva, i se păreau mai mici și mai intime, văzute, bucată cu bucată, prin geamul trăsurii. Cum o fi arătând apartamentul? Va putea, oare, să intre

înăuntru sau portarul o va ține, pur și simplu, pe trepte?

— Am ajuns, domnișoară.

Léonie își adună pachetele și coborî pe trotuar. Picioarele i se cufundară în zăpadă până la glezne și ea se uită, disperată, la

pantofi, două gheme ude ascunse pe jumătate în apă. Se bălăci prin curte, lăsând urme în spatele ei și trase de clopoțel la ușa impunătoare, uitându-se la ea cu nervozitate. Era o clădire foarte mare, exact ca acelea la care obișnuia să se uite cu

atâta interes în plimbările de duminică.

— Da, ce dorești? Portarul era iritat. Ar fi trebuit să te duci în spate cu livrările astea. Acum, dacă ești aici, și ninge, poți să mergi sus. Domnișoara Montalva e la primul etaj.

Ce noroc, avea să

intre înăuntru. Portarul ar fi putut să-i ia pachetele, dar era prea leneș să urce scările el însuși. Se întorsese deja la ziarul lui și la ceașca de cafea.

Scara de marmură urca, măreață, spre primul etaj, iar un covor roșu se întindea pe

mijlocul ei. Arăta moale și gros, iar bare strălucitoare de alamă îl fixau, la fiecare treaptă. Léonie se uită la pantofii ei și din nou la covor, apoi urcă treptele pe partea îngustă de marmură dintr-o parte, având grijă să nu-i murdărească

perfecțiunea cu picioarele ei ude.

Se opri în fața ușilor mari, duble.

Ușa se deschise dinăuntru și cineva se izbi de ea, împrăștiindu-i pachetele.

— Iartă-mă... Îmi pare rău. Ochii tânărului bărbat îi

întâlniră pe ai ei cu un zâmbet. Ai pățit ceva?

— A, nu – doar pachetele – nu aveam voie să le scap.

El râse.

— Ei, oricum, e prea târziu! Uite, o să le iau eu. Caro! strigă el. E o fată foarte drăguță aici care te caută.

— Ah!

Léonie roși jenată, iar el râse din nou.

— E adevărat, șopti el.

Carolina se uită la ea, surprinsă. Era o tânără frumoasă, cu un palton maron vechi și cu pantofi uzi, picurând zăpadă topită pe covorul

ei cel frumos. Era fata de la *Serrat*.

— Să nu-mi spui că te-au trimis cu comanda mea pe o zi ca asta, zise ea, cu indignare.

— Doamna Serrat a spus că aveți nevoie astăzi de ele, domnișoară.

Caro scoase un oftat

de exasperare față de prostia doamnei Serrat.

— Sărmană fată, trebuie să fi înghețată – uite ce udă ești la picioare.

— Vai de mine... vai, îmi pare atât de rău... ce-am făcut. Léonie se uită, îngrijorată, la pata de umezeală care se

întindea pe covorul frumos. Plec imediat, domnișoară. Îmi pare atât de rău!

Își scoase pantofii și îi strânse în mână. Dacă doamna Serrat ar afla despre asta, se gândi ea, cu tristețe, n-o să mai aibă încredere în mine niciodată. Ah, de ce oare

îmi merg lucrurile întotdeauna prost?

Era ușor să-i citești gândurile pe față, încât Caro râse.

— Nu te îngrijora de covor, se usucă. Și, bineînțeles, n-o să pleci, până nu te usuci. Sărmană fată. O să-ți dăm o ciocolată

fierbinte și apoi o să desfacem pachetele să vedem dacă e totul înăuntru.

— Pot să vin și eu? întrebă, plin de speranță, tânărul bărbat.

— Nu, Robert, nu poți. Îți spusesem deja la revedere. Léonie – parcă Léonie îți spune, nu-i

așa?

Ea aprobă din cap drept răspuns, bucuroasă că doamna îi reținuse numele.

— Léonie și cu mine avem treabă. Urmează-mă, Léonie.

Léonie lipăi după ea, scufundându-și picioarele cu ciorapi în

moliciunea covoarelor și întinzând pe furiș un deget ca să atingă peretele acvamarin, să vadă dacă era cu adevărat mătase. Să ai mătase pe pereți! se minună ea. Aruncă o privire în salonul principal, când trecură pe lângă el, uluită de

bogăția fotoliilor aurite și a canapelelor adânci de culoarea safirului; trecură printr-un alt salon, cu un uriaș pian negru și cu stative aurii pentru note și mai multe șiruri de scaune aurite și candelabre care erau aprinse în acea după-amiază întunecată,

deși nimeni nu ședea în camere.

Odaia mică, de zi, a lui Caro, părea plină de parfumul luxuriant de primăvară al zambilelor de seră, iar o canapeluță moale, încărcată de perne dantelate, se afla lângă focul cu bușteni care trosnea. Era camera

cea mai încântătoare pe care o văzuse vreodată Léonie. Draperii de mătase de culoarea caisei, legate cu funde mari, încadrau zăpada îngrămădită la ferestre și care cădea în continuare, rece. Dar înăuntru era o altă lume, o lume frumoasă,

prietenoasă, caldă, bogată.

O cameristă aduse ciocolata cu lapte fierbinte și niște prăjituri mici, punând tava pe o măsuță joasă, lângă foc.

— Șezi aici, Léonie, o invită Caro. Bea întâi ciocolata și încălzește-

te. O să despachetăm mai târziu. Léonie se așează pe marginea unui fotoliu de catifea de culoarea coralului, în timp ce sorbea băutura, fără să-i vină să creadă că era acolo, urmărind-o pe domnișoara Montalva așezându-se la masa ei de lucru și scriind un

bilet. Trebuia să țină minte totul, așa încât, la noapte, când va fi în pat, să-și poată aminti toate amănuntele, toate culorile și materialele, și cum mirosea – cu siguranță că în cer trebuia să fie ca în camera asta.

Caro vedea imaginea

fetei reflectată în oglinda de deasupra mesei de lucru; îi revenea culoarea în obraji și părul ud începea să i se usuce, ridicându-se viu și încreţindu-se în șuvițe în jurul feței. Era atât de atrăgătoare, încât era păcat să se piardă

lucrând la *Serrat*!

Léonie termină ciocolata și începu să desfacă pachetele, ca domnișoara Montalva să le vadă, aranjând cu grijă fragilele lucruri, duzina de cămășuțe și pantalonași în culori safir, ametist și topaz, brodate fin la tiv cu

monograma ei „CM" – și fără dantelă. Caro nu purta niciodată dantelă pe lenjeria de corp. Léonie netezi cutele de pe capoatele de catifea, de un albastru închis, ca miezul unei nopți de vară și adânc acvamarin, ca o mare tropicală; puse alături papucii de

satin asortați la culoare cu pampoanele lor pufoase și cu tocuri delicate. Se uită în jos, la propriile ei picioare, și oftă; poate și ele ar arăta mici și delicate dacă ar avea papuci ca aceștia.

Caro împinse, neatentă, capoatele într-o parte, așezându-se pe

canapea.

— Ei, Léonie, îți place să lucrezi la *Serrat*?

— A, îmi place, domnișoară Montalva, e cel mai drăguț loc din Paris! Sau cel puțin – Léonie se uită în jur – așa am crezut până am venit aici.

— Spune-mi ceva despre tine, îi ceru Caro, curioasă.

Era târziu și nu va mai avea vizitatori într-o după-amiază ca asta. Léonie era un divertisment binevenit.

— Nu am prea multe de spus. Vin dintr-un sat din Normandia, iar

acum sunt aici și lucrez într-un salon.

— Și de ce ai plecat din Normandia? De ce ai venit la Paris? Și de ce la *Serrat*? Haide, Léonie, spuse ea râzând, povestește-mi totul.

Caro scoase povestea de la ea, trecând mai ușor peste părțile dure,

ținându-i mâna lui Léonie cu simpatie, când aceasta îi vorbi în lacrimi despre moartea mamei ei și cum, la vârsta de treisprezece ani, rămăsese complet singură și se dusese să lucreze la cafenea. Sărmană copilă, se gândi ea, sărmană ființă

singură. Cuvintele lui Léonie se revărsau ca un torent, în timp ce ea îi încredința acestei străine frumoase visurile ei de a avea o slujbă minunată unde să simtă că „aparține" locului aceluia.

— Ce vrei să spui cu „aparții"?

— Simt că nu aparţin nici unui loc. Sunt întotdeauna în afară şi mă uit înăuntru – toată lumea din Paris „aparţine" de locul ăsta. Înţelegeţi ce vreau să spun? Cum faci ca să „aparţii", domnişoară? Ce trebuie să faci ca să devii o parte din toate

astea?

Caro se uită la ea, surprinsă, auzind un ecou al dorințelor ei din tinerețe, când fusese prinsă în cursă în casa spaniolă, rigidă, dorind să scape într-o lume unde era romantism și dragoste și pasiune. Era același sentiment pe

care-l avusese și ea atunci, viața aceea se desfășura în altă parte. Afecțiunea ei se îndreptă spre fată. Și ea fusese la fel de simplă și de inocentă, cândva, demult. Se uită la fața fetei și oftă - era în expectativă, așteptând răspunsul ei, de parcă ea

ar fi avut vreo formulă magică.

— Câți ani ai, Léonie?

— Am șaisprezece, domnișoară, luna viitoare împlinesc șaptesprezece.

— Eu am douăzeci și patru – nu sunt cu mult mai bătrână decât tine.

Nu sunt sigură ce trebuie să faci ca să aparţii unui loc, dar, într-o bună zi, simţi că s-a întâmplat şi că ai crescut. Poate atunci când te îndrăgosteşti prima dată, sau când capeţi, brusc, o slujbă bună, sau când e primăvară şi lumea se

așează la locul ei pentru tine... o să se întâmple, totuși. Sunt sigură. Ai prieteni, Léonie?

— Îl am pe Maroc, prietenul meu de la Serrat. Și pe Loulou, pe Bella și pe Jolie, la doamna Artois – dar ele sunt ocupate la cabaret mai tot timpul, așa că le

văd doar duminica seara.

Deci și ea era virtual fără prieteni. Ah, cum ar putea s-o ajute, oare? Ce-ar trebui să facă? Ce-ar trebui să-i spună? Caro se uită pe fereastră în întuneric. Lămpile de pe stradă erau o pâlpâire pală în vârtejul fulgilor,

iar zăpada se adunase în straturi groase în curte. Strada era pustie, chiar și cafeneaua din colț se închisese.

— Cred că n-o să poți pleca acasă, pe vremea asta, Léonie, zise ea, o idee conturându-i-se în minte. E vina mea, n-ar fi trebuit să te reții

ca să vorbim, îi zâmbi. Dar dacă tot ești aici, o să rămâi peste noapte cu mine – poți să fii prietena mea și să-mi ții de urât. O să luăm cina împreună și eu am să-ți spun povestea mea. Râse veselă. În fond, e corect, tu mi-ai spus-o pe a ta. O să luăm cina lângă

foc, o să fie distractiv.

Distractiv! Lui Léonie nu-i venea să creadă. Toate astea mi se întâmplă mie – Léonie Bahri? se întrebă ea, urmând-o pe cameristă în camera roz. Camera roz! Patul era mare, cu perne, volane înfoiate, dantele și

panglici. Îl încercă, punând mâna, apoi se așează; voia să se îngroape în pernele și în cuverturile moi, de un roz cald precum trandafirii de vară. Observă ușa de pe peretele opus și alergă să o deschidă. O uriașă cadă de porțelan alb,

încastrată în mahon, se afla în centrul camerei și ea se uită speriată la picioarele de alamă ale căzii și la robinetele complicate de alamă, potrivite cu acestea. Era prima cadă adevărată pe care o văzuse vreodată – toate băile ei fuseseră făcute în mici cădițe

strâmte, cenușii, din zinc, umplute cu oale de apă încălzite pe sobă. Te băgai în ea și ședeai cu genunchii sub bărbie și te spălai cât mai repede cu putință; dar cada asta arăta destulde mare ca să te bălăcești în ea. Tentată, pipăi porțelanul rece și atinse cu un

deget robinetele.

— Am să vă umplu cada pentru baie, domnișoară, spuse camerista intrând în cameră.

— A, nu, nu, am să fac asta eu singură, protestă ea, răsucind robinetele aurii, apa fierbinte începând să

curgă în cadă. În fond, ea nu prea era musafir, se afla aici doar pentru că fusese prinsă de vremea rea.

— Doamna v-a trimis asta să vă îmbrăcaţi. Camerista aranja pe un scaun capotul de catifea de culoarea bronzului şi

puse papucii alături, cu o privire reprobabilă spre picioarele lui Léonie.

— Mai doriți ceva, domnișoară? întrebă ea. Léonie se uită la ea, uluită. Ce să mai dorească?

— A, nu. Nu, mulțumesc.

Se dezbrăcă, dând deoparte cămașa de lână aspră și pantalonașii, stând goală în camera caldă, plină de aburi, uitându-se la imaginea ei din oglinda de pe peretele din față. Ea avea doar o oglindă mică, pătrată; era prima oară când se vedea goală,

toată deodată, nu doar pe bucățele. Se uită, curioasă, la imaginea ei, trecându-și mâinile peste sânii rotunzi, înalți, de-a lungul liniei netede a taliei și de-a lungul curbei coapselor, atingând cu degetele smocul de păr creț, blond. Cu un fior, se

întoarse spre cadă. Un bol uriaș cu cristale albaștre-verzui o tentă și le mirosi. Aruncând un pumn în apă, zâmbi când căldura emană parfumul lor. Léonie se lăsă înăuntru, întinzându-și picioarele, curbându-și spatele, încântată de apa caldă și

parfumată de uleiurile din cristale. Buretele era enorm, moale și pufos, și făcu spumă cu un săpun mare, plăcut mirositor. Se frecă încet cu el peste sâni, făcându-se în cercuri, până când sfârcurile se ridicară, rozalii și tari. Plină de un nou fel de

excitație, se ridică și începu să se săpunească, urmărindu-se; i se părea că e o străină într-o oglindă aburită, cu capul dat pe spate, tremurând. Cu un țipăt brusc, sălbatic, se aruncă înapoi în apă, răsucindu-se în ea ca un delfin și râzând din

toată inima.

Caro îi dădu lui Léonie un pahar cu picior și o urmări cum luă prima ei sorbitură de șampanie. Capotul de culoarea bronzului se potrivea cu pielea de

culoarea piersicii a lui Léonie, iar obrajii îi erau roșii după baie. Picioarele ei goale se zăreau frumos de sub tiv și, în timp ce bea, degetele i se curbară în moliciunea covorului; fata se bucura.

— E minunat! spuse Léonie. Toată ziua asta e

minunată, domnișoară.

Își sprijini capul de perne, cu ochii visători, cu trupul relaxat. Caro o privi, plină de curiozitate. Fata asta era diferită de copila nervoasă, înghețată, care intrase pe ușa ei, câteva ore mai devreme. Acum nu se mai vedeau pe ea

etichetele sărăciei. Cu capotul acela și cu părul auriu care se usca în fața focului, putea fi oricine – era o fată la fel ca și ea.

— Trebuie să-mi spui Caro, zise ea; toată lumea îmi spune așa.

O măsuță fusese așezată în fața focului, iar draperiile grele

fuseseră trase, îndepărtând furtuna și străzile tăcute. Caro o urmări pe Léonie mâncând, bucurându-se să vadă pe cineva atât de vizibil încântat de mâncare. După aceea, se așezară amândouă pe covor, în fața focului, iar ea curăță piersicile

cultivate special pentru ea în sera fermei de la țară a lui Alphonse. Aruncară felii cărnoase de fructe în șampanie, chicotind când gustară zeama lor acidă. Erau izolate din cauza furtunii, forțate la o intimitate imediată, închise împreună, fără

nici un bărbat în jur.

— Suntem ca niște eleve, spuse Caro râzând.

— Te rog, povestește-mi, se rugă Léonie, șezând cu picioarele încrucișate pe covor, cu somptuosul capot de catifea înfășurat în jurul ei, și

cu un pahar de șampanie în mână. Se simțea transfigurată, toate simțurile îi erau vii iar trupul îi plutea pe o mare de bule de șampanie.

— Ce să-ți povestesc?

— Povestea ta..., Caro, adăugă ea,

bucuroasă că i s-a permis să-i spună pe nume.

— Povestea mea... aha. Fața frumoasă a lui Caro deveni brusc melancolică. Un timp... a fost un basm, Léonie. Casa mea era în Spania. Cred că, dacă a fi iubit înseamnă a fi „răsfățat",

atunci eu am fost un copil răsfățat. Tatăl meu arăta bine, iar mama mea era tânără și frumoasă. Îmi amintesc cum obișnuiam să aștept, ceea ce mie mi se părea o veșnicie, în fiecare dimineață până se trezea și aveam voie să intru. Ea era culcată

în patul acela mare, vechi, cu părul negru, întotdeauna îmbrăcată cu ceva pal și dantelat și întotdeauna cu brațele întinse spre mine, râzând când alergam prin cameră și mă aruncam în brațele ei. Tata ne auzea și își băga capul pe ușa camerei lui

de îmbrăcat, râzând și el, când mă vedea că îi acopăr fața cu sărutări. Apoi, era rândul lui să fie sărutat și mă ridica în aer ca să-i pot ajunge la obraz – uneori trebuia să dau la o parte spuma, dacă se bărbierea, iar alteori îmi ținea mâna pe briciul lui lung și mă

lăsa să-l „ajut" să se radă. Iar după aceea, primeam o picătură din colonia lui, după urechi. Apoi, ne duceam amândoi și ne așezam pe patul mamei și ciuguleam din micul ei dejun. Îmi amintesc că băgam un deget în micul vas cu o delicioasă dulceață de

piersici și îi dădeam tatei să guste. Erau amândoi atât de frumoși, atât de tineri și atât de îndrăgostiți. Acum știu cât de egoiști pot fi cei îndrăgostiți și presupun că am avut noroc că ei m-au lăsat să le împărtășesc această dragoste.

Ca fiul cel mai mare, tatăl meu moștenise un titlu și tot ce însemna asta, un castel, case în oraș, terenuri. Și mama era bogată, tânără și frumoasă. Erau cu adevărat o pereche de aur, cărora le zâmbeau zeii. Dar, într-o bună zi, zâmbetul a dispărut.

Plecaseră să petreacă un sfârșit de săptămână în casa de la țară a unor prieteni. Era noiembrie, vremea era cețoasă, drumurile înghețate... Au avut un accident...

Fața lui Caro reflectă durerea din urmă cu douăzeci de ani. Léonie își plecă ochii, nevrând

s-o stânjenească.

— Nimeni nu mi-a spus, șopti Caro, ăsta a fost lucrul cel mai rău. Bănuiesc că au vrut să mă ferească de durere. Servitorii care erau prietenii mei umblau cu ochii roșii, izbucnind în lacrimi când se uitau la mine, draperiile erau

trase, oglinzile acoperite cu negru; se vorbea în șoaptă. Eu nu puteam să înțeleg. Apoi, brusc, casa se umplu de rude, avocați, preoți... și toată lumea era în negru. Fratele tatălui meu, care acum moștenea titlul, mi-a explicat, în sfârșit, ce se întâmplase. Mi-a

spus că ei plecaseră într-un loc mai bun și erau fericiți acolo... M-a dus să-i văd. Erau culcați alături, în sicrie căptușite cu satin alb, arătau atât de frumoși – așa cum arătaseră întotdeauna – dar nu-și mai întindeau brațele spre mine. Aveam cinci

ani și ei plecaseră pentru totdeauna. Și, odată cu ei, dispăruse toată dragostea, tot răsfățul și bucuria de a fi împreună. Eu, care fusesem centrul universului lor, trebuia acum să locuiesc cu unchiul, cu mătușa și cu fiul lor de unsprezece

ani.

Caro sorbi din nou vin și oftă adânc.

— N-ar fi fost chiar atât de rău, dacă nu era mătușa mea. Desigur, privind înapoi, îmi dau seama că ea și mama mea nu puteau fi prietene niciodată. Mătușa Macarene era o

femeie simplă, care reușise bine, căsătorindu-se cu al doilea fiu al unei familii bune. Ea era puternică și dominatoare, iar unchiul meu era un intelectual, pierdut în lumea lui de manuscrise vechi, de texte latinești și grecești. Mătușa

Macarene îi orânduia viața, iar acum o orânduia și pe a mea. De la mătăsuri, muselineși panglici colorate în păr, împletite de mâinile iubitoare ale mamei mele, acum purtam serj albastru, șorț alb și pantofi solizi. Părul meu era periat la spate atât

de strâns în coadă, încât simțeam cum îmi trage pielea. Luam masa în camera de lecții și rămâneam noaptea în camera copiilor, ca să nu-l tulbur pe unchiul, cel puțin așa zicea. Cred că am plâns ani și ani, în fiecare noapte perna mea era udă. Ochii ei îi

întâlniră pe ai lui L é o n i e , plini de înțelegere. Eram atât de singură, Léonie, – la fel ca și tine. Vărul meu era mai mare, plecase la școală, nu-l interesa nefericirea mea. Unchiul moștenise averea, dar banii mamei mele fuseseră cei cu care se

întreţinuseră casele atât de bine, cu care se plătiseră toţi servitorii, cu care se cumpăraseră toate celelalte plăceri extravagante, iar eu îi moştenisem pe toţi. Presupun că mătuşa mea dorea aceşti bani pentru fiul ei – la ce bun erau casele şi titlurile, fără

bani? Treptat, a reușit să-mi ia tot ce iubisem: cățeii mamei mele nu mai erau acolo, poneiul meu fusese vândut, lecțiile erau lungi și plictisitoare – nu era nimic care să-mi deschidă mintea, să-mi trezească imaginația sau curiozitatea. N-avea rost

să mă adresez unchiului meu – era adesea plecat să țină conferințe despre eroii săi clasici favoriți și, în plus, el n-ar fi înțeles. „Mătușa ta se ocupă de toate astea" era răspunsul pe care-l primeam mereu. A trebuit să aștept până la șaisprezece ani ca să-l

trezesc la acţiune. Tocmai ieşise din biroul lui când traversam holul, iar el, încă absorbit de o traducere din franceză, mi-a vorbit în acea limbă. Întrucât n-am putut să-i răspund, a rămas uluit. A angajat imediat un profesor de franceză pentru mine.

Caro se aplecă înainte, zâmbindu-i lui Léonie.

— Rareori am avut ocazia, continuă ea, să întâlnesc băieți de vârsta mea, cu atât mai puțin tineri francezi de douăzeci de ani, cu ochi periculoși. Și nu întâlnisem pe nimeni

care să mă găsească atrăgătoare! Râse, amintindu-și. Eram strânsă în prima și unica îmbrățișare, când a intrat mătușa mea.

Léonie inspiră brusc, cuprinsă de tensiunea momentului.

— Bineînțeles – Caro ridică din umeri – acesta

a fost sfârșitul pentru noi amândoi. El a plecat și mătușa a cerut îndepărtarea mea – nu doar din Barcelona, ci și din Spania. Destinația mea a fost o mănăstire din Paris. Am rezistat câteva luni între zidurile acelea cenușii, apoi am fugit – nu era greu – nu

se așteptau ca fetele să fugă de acolo. Eram singură la Paris, în hainele cenușii de mănăstire. M-am dus direct la sucursala din Paris a bancherilor mamei mele, unde știam că aveam bani, dar mătușa Macarene reușise, de-a lungul

anilor, să transfere fondurile la banca lor din Spania. Fusese deșteaptă. Ca executori, ea și unchiul meu au pretins că banii fuseseră folosiți pentru a plăti datoriile monstruoase acumulate din cauza stilului de viață extravagant al părinților

mei și că fuseseră folosiți în beneficiul meu. Îmi rămăsese foarte puțin. Alphonse era bancherul respectiv.

— Te-ai îndrăgostit, e x p i r ă Léonie, încă vrăjită.

Caro zâmbi.

— Într-un an, el m-a readus în lumea veselă

care îmi lipsise. Aveam din nou haine frumoase, părul meu nu mai era strâns, în sfârșit. Ascultam muzică, citeam cărți, mergeam la teatru. Beam șampanie, L é o n i e , și făceam dragoste. Alphonse mă iubea.

— Și tu ești

îndrăgostită de el? Léonie dorea ca basmul să fie complet, Caro devenind o mireasă radioasă, la braţul mirelui ei – un sfârşit fericit.

— Poate, poate că sunt. Caro zâmbi. Suntem amanţi de şapte ani deja şi în fiecare

săptămână mă cere în căsătorie. Eu spun mereu nu, iar el continuă să mă ceară.

— Dar de ce? De ce nu vrei să te căsătorești cu el?

Caro râse.

— Îmi place situația așa cum este, nu vreau să schimb lucrurile,

căsătorindu-mă. Îmi place să fiu neconvenţionala Caro Montalva – şi poate chiar asta este ceea ce îl atrage la mine pe Alphonse. N-ar fi o prostie din partea mea să stric totul?

Léonie zâmbi şi ea.

— Eşti atât de

deșteaptă, Caro. De unde știi toate lucrurile astea?

Ea ridică din umeri.

— Când ești apropiat de cineva, e ușor să știi ce-i place, ce anume dorește. Iar Alphonse are atâta grijă de mine. Cei din familia lui au fost bancheri de aproape

două sute de ani, iar el e foarte bogat. El mi-a cumpărat apartamentul ăsta, mi-a fixat un venit, a făcut investiții pe numele meu. E important, când ești în situația mea, să te asiguri că cineva are grijă de tine cum trebuie, ca să nu fie loc

pentru nesiguranță financiară. Nu ești soție și bărbații sunt ușor atrași de o fată nouă și drăguță. Cunosc multe femei care au fost abandonate și au rămas fără nimic, ajungând de unde au început.

— Dar nu tu! exclamă Léonie, nu de

către Alphonse!

Caro era atât de frumoasă! Desigur că era irezistibilă pentru oricare bărbat. Toată lumea o adoră, desigur, se gândi ea; și eu o ador.

Focul scăzuse și Caro se uită la ceasul aurit de pe cămin.

— Hai să ne uităm la

furtună, spuse ea, luând-o pe Léonie de mână. Se uitară prin sticla rece la stratul alb, strălucitor, care transformase copacii din curte în coloane de alabastru, iar ramurile în degete de basm. Acum, Parisul era tăcut, nu se auzea nici un sunet și singura

mișcare era pâlpâitul lămpilor de pe stradă.

Deschizând larg fereastra, măturară zăpada de pe margine cu mâini înghețate, râsetele lor fiind înăbușite de covorul de zăpadă.

— Ah, e o noapte magică! exclamă Léonie, parcă plutind din cauza

șampaniei și a aerului înghețat. Zei și zeițe au schimbat lumea în seara asta – iar acum, m-au schimbat și pe mine. N-am să mai fiu niciodată aceeași.

Caro se aplecă și o sărută.

— Și tu ai ceva magic, Léonie Bahri.

Într-o bună zi, ai să aparţii cuiva, sunt sigură.

Ghemuită în patul mare, în cearceafuri de pânză fină şi pături moi de lână, Léonie broda povestea lui Caro cu amănunte. Oare i se vor întâmpla şi ei astfel de lucruri? Cum s-ar putea,

oare, așa ceva? Unde ar putea ea să întâlnească un bărbat care să se îndrăgostească nebunește de ea? Nu la *Serrat* și nu în acele plimbări singuratice prin Bois și, cu siguranță, nu la doamna Artois. Strânse perna în brațe, ținând-o aproape,

dorind să o țină cineva așa, visând să i se spună „Te iubesc, Léonie".

O cameristă îi aduse micul dejun la pat, servit pe o frumoasă tavă albă cu borcanele de dulceață și miere și brioșe calde din cuptor, pe care le

muie, flămândă, în ceașca mare de cafea.

Dar prea repede fu timpul să se trezească la realitate și se dădu jos din pat în silă, îmbrăcându-se încet, cu lenjeria ei de lână. Își urmări chipul de fiecare zi apărând din nou în oglindă, în timp ce-și

trăgea rochia peste cap și își băga picioarele în pantofii negri care, doar cu câteva luni în urmă, i se păruseră atât de eleganți. Noaptea trecută fusese un vis, se gândi ea cu tristețe, un vis cald, minunat, despre prietenie și fericire, dar fusese

numai o privire asupra unei lumi căreia, din nou, nu-i aparţinea.

Cu o ultimă privire în oglindă, se duse s-o caute pe cameristă.

— Doamna s-a trezit, fu ea informată, şi doreşte să vă vadă înainte de a pleca.

Caro era singură în

patul mare cu baldachin, cu draperiile parțial trase.

— Léonie, o strigă ea, bătând cu palma în pat, alături de ea, vino aici. Sper că ai dormit bine.

— Ah, da... dar aș fi dorit să nu dorm pentru că nu voiam să-mi scape

nici un moment.

Caro râse.

— Acum, că suntem prietene, nu am de gând să te pierd atât de curând. Joi dau o petrecere, de ce n-ai veni și tu? Te rog, vino, Léonie. O să ne distrăm.

— O petrecere?

Ea simțea că se

înviorează.

— Trebuie să vii, insist! La ora nouă, deci, joi?

Léonie deborda de fericire. Așadar, nu va pierde încă lumea asta! O sărută pe Caro pe obraz.

— Vai, mulțumesc, Caro, desigur că am să

vin.

Grupuri de muncitori curățau trotuarele, în timp ce Léonie mergea, alunecând pe porțiuni de gheață, stropită de circulație și nedând atenție la nimic din toate astea. Plutea din nou pe bule de

șampanie... Joi... poimâine. Vai, Doamne! Se opri în mijlocul drumului, înghețată de groază, dându-și seama de ceva teribil. Cu ce o să se îmbrace?

Capitolul 4

— Nu avem timp să facem nimic, zise Loulou, așa încât asta este exclus. Bella, tu ești cea mai apropiată ca măsură, ce ai tu și i s-ar potrivi?

Ele trecură în revistă

garderoba Bellei, făcând-o pe Léonie să încerce rochia roșie de catifea și hotărând că-i întunecă pielea, apoi pe cea neagră de dantelă, care era prea veche. Nimic nu era potrivit, iar fetele fuseseră singura speranță a lui Léonie. Nu va putea să se ducă,

știuse lucrul acesta. Cum ar putea să meargă fără o rochie ca lumea?

— Stați puțin, spuse Loulou, cred că am eu răspunsul. Pune-ți haina, Léonie! Mergem la teatru.

În orice alt moment, Léonie ar fi găsit emoționantă noutatea

de a fi în culise la cabaret, dar toată ființa ei era absorbită de problema de a găsi cu ce să se îmbrace. Se opri un moment ca să se uite dincolo de reflectoare, dintr-o parte a scenei, inspirând mirosul de praf și de vopsea de la decorul ornamentat,

apoi le urmă, grăbită, pe Loulou și pe Bella, pe coridorul întunecat, într-o cameră lungă, plină de șiruri de costume. Loulou trecu repede printre ele, căutându-l pe cel pe care-l dorea.

— Gloriette l-a folosit în scena cu

petrecerea, acum câteva luni, spuse ea, cu vocea scăzută, în timp ce împingea hainele îngrămădite strâns pe bare. Cel auriu.

— Vorbești despre ăsta? Bella ridică o rochie micuță, strălucitoare, din satin.

— Încearc-o, o

îndemnă Loulou, sunt sigură că o să-ți vină.

Grăbită, Léonie își descheie rochia și se strecură în costumul auriu. Era puțin cam decoltată pe piept, iar cămașa ei se ivea neplăcut în partea de sus, dar se potrivea la talie, umflându-se în

mici colțuri la tiv. Mânecile lungi se terminau cu aceleași colțuri la încheietura mâinii și decolteul se înălța cu mici colțuri dure în dreptul urechilor.

— Ca de obicei, e prea scurtă, zise Bella, exasperată.

Léonie se uită în jos, la fusta prea scurtă.

— Ah, Loulou, ce facem? spuse ea cu disperare. Loulou se uită la rochie; nu se putea adăuga o bandă de material la poale, ar fi fost prea vizibil. Exista o singură alternativă.

— Dacă nu o poți

schimba, atunci trebuie să obții un avantaj din asta, zise cu fermitate Loulou. Ai să ai nevoie de ciorapi, Léonie, – de mătase – și pantofi... ai să sublimezi scurtimea, de parcă așa a fost intenționată!

Léonie o fixă cu îndoială. Să aibă, oare,

dreptate? Își aminti de ciorapii de mătase de la *Serrat*, dar pantofii erau scumpi. Loulou îi citi gândurile.

— O să mergem la Hector, spuse ea. El face pantofii pentru toate spectacolele și o să fie mai ieftini decât în magazinele obișnuite.

Bella ascunse rochia sub palton, când trecură, chicotind, pe lângă portar, și străbătură străzile alunecoase, spre Hector. Era un magazin mic, întunecos, ce mirosea a piele și cremă, iar speranţele lui Léonie se prăbușiră. Cum puteau

să găsească aici ceva potrivit? Un bărbat bătrân veni la tejghea.

— Bună, Loulou, Bella, spuse el vesel. Cu ce vă pot ajuta, doamnelor? Ele erau cliente obişnuite, la fel ca toate fetele de la cabarete.

— Prietena noastră

are nevoie de niște pantofi aurii și nu prea scumpi, te rog, spuse Bella, hotărâtă.

— Nu prea scumpi, hm? Lui Hector îi sclipiră ochii. Fetele spuneau întotdeauna același lucru. Cum se așteptau ele să câștige și el bani? Dar erau atât de

încântătoare! Se uită la picioarele lui Léonie, măsurându-le cu un ochi de specialist. Mm, mai mari ca de obicei, spuse el. Nu prea am de ales dintre cei aurii... de fapt ăștia-s tot ce am.

El puse o pereche de ghetuțe aurii pe tejghea și ele le priviră fix. Erau

înguste, strălucitoare și moi, înalte până la glezną, cu șireturi la spate, cu tocuri mici, gingașe, și doi ciucuri aurii.

— Încearcă-le, o îndemnă Bella, în timp ce Léonie se uita la ele cu îndoială.

Léonie își trase

delicatele ghetuțe peste ciorapii ei groși de lână și legă șireturile cu micii ciucuri. Se ridică și umblă, încercându-le; tocurile o făceau să se simtă ca un ponei de circ.

— Perfect, zise Loulou. Cu ciorapii potriviți au să arate

minunat. Îi ia, Hector, dacă preţul e bun!

Ziua de joi păru interminabilă şi Léonie număra orele până la şase, când avea să fie liberă. Maroc ştia de aventură şi o urmărea,

preocupat, cum măsura salonul. Era atât de tânără, atât de lipsită de înțelepciune... spera că totul va fi în regulă.

Când bătu ora șase, strângând în mână ciorapii cei noi, alergă acasă la fetele care o așteptau și se așeză, fără să se plângă, ca ele să o

tragă de păr până ce acesta se așează ca un nor auriu, aidoma celui al fetelor din tablourile Renașterii. Jolie îi dădu o umbră de bronz pe pleoape, un pic din culoarea piersicii sub pomeți, o ușoară strălucire de praf auriu pe clavicule, îi

interziseră să poarte cămașă, așa că Léonie își trase rochia peste sânii goi, iar Bella îi încheie nășturelii mici de la spate. Loulou îi împrumutase portjartierul potrivit și, în cele din urmă, își întinse ciorapii roșii de mătase pe picioare,

încântată de luciul lor și simțindu-se vinovată din cauza cheltuielii. Își legă ghetuțele aurii, făcând o mică fundă, așa încât ciucurii să se miște la spate, și merse bățoasă prin cameră, permițându-le fetelor să o studieze.

— Nu e bine, Léonie!

exclamă Loulou, cu disperare. Trebuie să stai dreaptă, trage-ți umerii înapoi, înalță coșul pieptului. Nu-ți ascunde pieptul cu umerii lăsați, uite și tu ce se întâmplă cu rochia! La naiba, fată, ai trupul care-ți trebuie, subliniază-l puțin – așa.

Ea porni prin cameră, ținându-și capul sus, bărbia ridicată arogant, pășind cu eleganță pe tocurile înalte, iar Léonie încercă s-o copieze. Loulou avea dreptate, nu era o rochie să o porți cu precauție, cerea încredere în sine. Ea spera să o aibă.

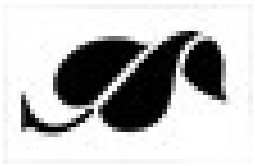

Rupert von Hollensmark aproape că era să nu se ducă la petrecerea lui Caro. Avusese o zi îngrozitoare. Sosise de la München la ora opt, în seara aceea, și era foarte

frig; plutea în aer o amenințare că va ninge iar. Era obosit și flămând și nu dorea altceva decât un pahar de whisky și ceva de mâncare. Călătoria ca să o vadă pe Puschi fusese cu adevărat o calamitate, deși era întotdeauna plăcut să o

vadă. Nu era îndrăgostit de ea, dar era drăguță și întotdeauna distractivă. Dacă trebuia neapărat să se căsătorească, atunci putea foarte bine să o facă și cu Puschi. Tatăl ei avea milioanele Krummer, tatăl lui avea titlul, iar Puschi era îndrăgostită nebunește

de el. Va avea grijă de ea, după ce se vor căsători – erau prieteni atât de buni!

Cu un oftat de ușurare, își scoase hainele și intră în cadă, alungându-și oboseala cu apa fierbinte, aburindă și sorbindu-și whisky-ul. Deja se

simțea mai bine, așa că poate se va duce, în cele din urmă. Petrecerile lui Caro erau întotdeauna distractive.

Curtea era deja plină de oameni și de trăsuri, când Rupert plăti

birjarul, aruncându-și pe spate părul blond, răvășit de vânt. Doamne, era frig în seara asta. Ferindu-și capul de vânt, traversă curtea spre clădire, când cea mai uluitoare fată dispăru în sus pe trepte, în fața lui, lăsând să se zărească cele mai lungi picioare

în ciorapi roșii de mătase și cele mai stranii botine aurii. Rupert urmă picioarele; trebuia să vadă cine era.

— Rupert!

— Ah, la naiba, gemu el când o fată drăguță cu o rochie albastră îl opri la ușă. Acum, o pierduse.

Gilles de Courmont știa că n-ar fi trebuit să vină. Petrecerile astea erau întotdeauna la fel, aceleași chipuri, aceleași discuții, aceleași femei. Se sprijini de fereastra înaltă privind scena

plictisit, întrebându-se dacă să stea – poate se va scuza cumva față de Caro și va pleca, avea de studiat desenele motorului noii mașini... *Cine* era fata aceea? Tocmai intrase pe ușă, cu cele mai lungi picioare, purtând cel mai bizar costum și

privea în jur cu nervozitate, simțindu-se, evident, stânjenită. O să se răsucească și o să fugă, oare, sau nu? Era cu siguranță diferită, nu era chiar o frumusețe, dar avea *ceva*. Ceva irezistibil. Ceva care îl atrăgea spre ea.

La naiba cu bărbatul

ăla care o fixa! Léonie voia să plângă, să se răsucească și să fugă. Se retrase într-un colț, uitându-se disperată după Caro. Toți oaspeții păreau să se cunoască foarte bine unii cu alții. Vai, n-ar fi trebuit să vină. Era atâta zgomot, muzică și discuții și

râsete. Se uită din nou la bărbatul de la fereastră. Tot o mai urmărea cu privirea, cu un zâmbet slab pe buze. El știe că nu aparțin acestui loc, se gândi ea, nefericită. „Arată-te un pic" – vorbele lui Loulou îi veniră clar în minte. Nu se va da bătută, asta era

marea ei șansă! Ridicându-și bărbia cu aroganță, își îndreptă spatele, își trase umerii și păși în cameră ținându-se bine pe picioare, cu ciorapi de mătase roșie și cu botine de ponei de circ.

— Léonie! exclamă Caro, uluită de apariția

fetei, - părul, rochia strălucitoare, botinele. Dar lucrul curios era că, odată șocul depășit, Léonie arăta minunat, o ființă strălucitoare, aurie, dintr-o altă lume. Ea o sărută călduros și i-o prezentă lui Alphonse.

— Arăți minunat. Pentru toată lumea, le

spuse ea oaspeților care o priveau într-o tăcere fascinată, ea e Léonie.

În momentul în care ei își îndreptară atenția tăcută spre ea, Léonie își lăsă privirea în jos, nervoasă, apoi, amintindu-și recomandarea lui Loulou, își ridică bărbia

și se uită la ei, provocator.

— Bineînțeles că-mi amintesc de tine, zise Alphonse. Nu ai o față care se uită ușor.

Léonie spera că era un compliment. Era încă nesigură în legătură cu rochia – nici unele dintre rochiile femeilor

nu erau la fel de scurte sau de strălucitoare.

— Pot să-ți aduc niște șampanie, Léonie? întrebă un tânăr brunet.

Ea oftă, ușurată, și începu să se relaxeze, puțin. Poate se va și bucura de petrecere, până la urmă. Uitându-se în jur, prinse din nou

privirea bărbatului de lângă fereastră și se îndepărtă repede, privindu-l un moment mai târziu pe sub gene. El se apropie și rămase lângă masă, bând un pahar de șampanie. Nimeni nu vorbea cu el. Era la fel de singur ca și ea. Dar arăta straniu,

învăluit de tăcere, și ea se întoarse repede spre zumzetul de conversație și râsete care plutea în jurul ei. Era curios de atrăgător, se gândi ea, simțind o mișcare nefamiliară în stomac.

— Léonie, spuse Caro, aș vrea să-ți fac cunoștință cu Rupert

von Hollensmark. Suntem norocoși să-l avem printre noi aici, tocmai s-a întors de la München în seara asta.

Léonie se uită în sus la albastrul adânc al ochilor lui și avu senzația că stelele ar fi căzut de pe cer.

Simți presiunea

atingerii lui, asprimea degetelor lui, căldura respirației lui, când se aplecă asupra mâinii ei. Cu siguranță că el o simțea cum tremură, era un cutremur – un vulcan – Vezuviu. O cuprindeau emoții noi. Rupert îi zâmbea.

— Te-am văzut mai

înainte, spuse el. Am ajuns în același moment. Am vrut să-ți vorbesc atunci, dar la petreceri de felul acesta e greu să pătrunzi prin mulțime.

Ea ar fi dorit ca el să continue să vorbească, iar ea să-l asculte doar. Vocea lui era adâncă și avea un foarte ușor

accent. Părul blond, des, îi cădea pe ochi atât de frumos, încât ar fi vrut să-l atingă. Léonie își dădu brusc seama că el aștepta să spună ceva, dar ea nu putea vorbi și îl privi fix, cu ochii în panică. Ah, Doamne, se gândi ea, iată bărbatul viselor mele și eu nu știu

ce să spun.

Rupert îi ușură situația.

— Masa este servită în camera de alături, zise el, luând-o de braț și conducând-o. Probabil că ți-e foame deja, mie îmi este.

Erau cuvintele cele mai romantice pe care le

auzise vreodată Léonie.

— Ah, Alphonse, zise Caro, urmărindu-i plecând. Ce-am făcut, oare, acum?

Masa era plină de lucruri extravagante. Un corn al abundenței

sculptat în gheață răspândea struguri verzi și purpurii glasați cu zahăr pe o uriașă tavă de argint, încărcată de căpșuni cu cozi lungi și cu trandafiri proaspeți, încât formau un cadru înnebunitor. Boluri de argint erau pline cu smochine și piersici

proaspete din minunatele sere de la țară ale lui Alphonse. Erau mici prepelițe umplute cu ciuperci, așezate pe rondele de pâine prăjită parfumată cu mărar și pahare de cristal pline cu șampanie *Clos Lafite,* turnată de un valet cu mănuși albe.

Erau prăjituri complicate, cu cremă, parfumate, cu ciocolată. Totul era menit să-ți gâdile simțurile, iar oaspeții lui Caro se adunau în jur, gata să guste din toate.

L é o n i e nu putea mânca. Rupert încerca să o tenteze cu trufele.

— Ce să mă fac cu tine? exclamă el cu disperare. Nu-mi vorbești, nu vrei să mănânci... ești o zeiță care n-are nevoie de mâncare și de conversație?

— Adevărul este, șopti ea, că sunt speriată.

— Speriată? De ce?

— De asta, ea făcu un gest cu mâna spre încăperea aglomerată. Toți se cunosc unul pe altul, toți aparțin acestui loc.

— Și tu îi apartii – Rupert îi luă mâna posesiv – și ești cu mine. El ridică furculița și îi

dădu o îmbucătură. Și acum, trebuie să mănânci; mi-e teamă că ai să dispari, dacă nu mă conving că ești muritoare, ca și noi ceilalți.

Era drăguță și atât de inocentă, se gândi el. Era ca un animal tânăr; indiferent ce făcea, cum

se mișca, avea o grație a ei proprie, încântătoare. Cum de trăise el, oare, înainte de a o întâlni? Era absorbit de ochii ei, de roșeața gurii ei când o deschise ca să primească o căpșună pe care i-o oferea el. Putea, oare, să fie îndrăgostit de o fată care abia dacă-i

vorbise, pe care o cunoscuse doar în urmă cu câteva minute? Ah, da. Ah, da, putea.

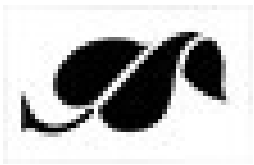

— Rupert, spuse Alphonse, Caro are pe cineva pe care ar dori să-l cunoști.

Rupert era iritat de întrerupere, dar prea politicos să o refuze pe gazda sa.

— Desigur.

Se uită în ochii lui Léonie.

— O să te mai văd, mai târziu?

— Da, spuse ea. Te rog. Alphonse o luă de

braţ.

— Dă-mi voie să te prezint unor persoane, Léonie. Zâmbi. Rupert te-a monopolizat.

Rupert îi sărută mâna lui Caro.

— De ani de zile nu m-am bucurat atât de o petrecere, îi spuse el când îşi luă rămas bun.

Își făcu apoi drum spre Alphonse, iar Caro se uită în urma lui, surprinsă. Cu siguranță, nu era prea bucuros.

De Courmont se mișcă spre pradă.

— Gilles! Alphonse era surprins; De Courmont nu obișnuia să ceară să fie prezentat.

Ea e domnișoara Léonie Bahri.

Era frumoasă, perfectă. Léonie roși sub privirea lui adâncă; tensiunea scânteia în ei, când el îi luă mâna. Era straniu de excitant și o lăsă fără suflu, nesigură pe picioare.

— Am venit să-ți

mulțumesc pentru ospitalitate, îi spuse el lui Alphonse, dar, din păcate, trebuie să plec. Plec la Londra mâine dimineață.

Se înclină în fața lui Léonie.

— Sunt bucuros că v-am cunoscut, domnișoară Léonie.

Privirile lor se întâlniră din nou, scurt. Ea își umezi buzele cu nervozitate.

— Zâmbește vreodată? îi șopti ea lui Alphonse, când De Courmont se îndepărtă.

— Da, răspunse Alphonse, atunci când câștigă.

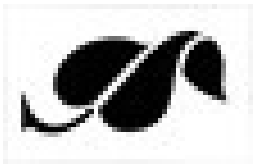

Rupert se agita nerăbdător lângă fata în rochie albastră. Caro îi ceruse în mod special să aibă grijă de ea și nu avea de ales decât să se conformeze. Ei erau acum înconjurați de o

mulțime de tineri, dar era târziu și petrecerea era pe sfârșite. Unde era Léonie? N-o putea vedea nicăieri. La naiba, cum a putut Caro să-i facă una ca asta?

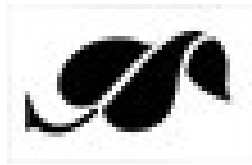

De Courmont îi făcu

semn lui Verronet, ajutorul lui personal, care aștepta la ușă.

— Află *cine* este ea, îi șopti De Courmont lui Verronet. Trebuie să știu de unde vine, unde locuiește, ce face...de ce are nevoie...

Verronet știa ce voia să spună. Mai făcuse

asta și înainte. Ducele de Courmont nu obișnuia să intre în competiție deschisă cu alți bărbați, atât în afaceri cât și în viața particulară. El avea un sistem de a trata lucrurile mai pe ocolite, mai subtil. Descoperea de ce anume avea nevoie

o persoană – bani, faimă, perversiuni sexuale –, apoi folosea aceste informații pentru a-și submina adversarii și a-i pune într-o situație vulnerabilă, astfel încât el să-și poată face mișcarea. Adversarii săi nu aveau nici o șansă – și întotdeauna trata

femeile ca pe niște adversari. La De Courmont nu exista niciodată o problemă de dragoste. El știa că oricine avea un preț. Iar lui îi plăcea cel mai mult provocarea.

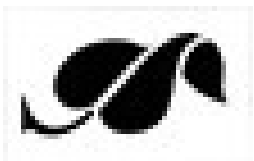

Léonie acceptă de la valet paltonul ei vechi de lână maron și coborî încet treptele de marmură în noaptea înghețată. Nu simțea frigul, nu simțea nimic. Toată încântarea o părăsise. Rupert o părăsise pentru fata în albastru – tot ceea ce

spusese, tot ceea ce ea simțise nu însemnase nimic. Oare flirtase, pur și simplu, cu ea? Asta însemna să flirtezi? Stătuse o jumătate de oră singură la garderobă spunându-și că, dacă nu-i vorbea de data asta, v a pleca. Nici n-o observase măcar.

Nimeni n-a observat-o când a plecat. Se uitase în jur după bărbatul înalt, cu ochii pătrunzători, dar apoi își aminti că el plecase mai devreme. Poate că se întâlnea cu vreo femeie excitantă și frumoasă, scoțând-o la masă și ducând-o apoi

în apartamentul lui – și în patul lui. Se cutremură. El părea să fie genul acela de bărbat, mai în vârstă, experimentat – puțin înspăimântător.

Zgomotul muzicii și al râsetelor plutea în noapte. Era drum lung până acasă, prin străzile

înghețate.

— Léonie! Ea se răsuci, fața luminându-i-se de o rază de speranță. Léonie, eu sunt, Maroc. El stătea pe trotuar, ținând deschisă ușa unei trăsuri. M-am gândit că poate n-ai destui bani să ajungi acasă, așa că l-am luat pe Lanson să vină

aici să aștepte cu mine... E-n regulă, adăugă. E un prieten al meu, adesea îl folosesc când am de livrat lucruri de la *Serrar*. Îi fac câteodată o favoare și el mă ajută.

— Ah, Maroc. Era sfâșiată între a fi bucuroasă că-l vede și dorința ca el să fi fost

Rupert. Ce bun ești. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Maroc fusese îngrijorat pentru ea toată seara și, privind-o acum, înțelese că avusese dreptate. Nu arăta ca o fată care a fost la o petrecere minunată; de fapt, se gândi el, s-ar

putea să înceapă să plângă.

— Te simți bine? întrebă el cu îngrijorare.

— Da, Maroc, mă simt bine. Sunt doar obosită, asta-i tot.

Léonie se sprijini de perne, în timp ce trăsura porni, ducând-o spre casă de la prima ei

petrecere la Paris, ținându-se de mână cu Maroc.

— Dar *trebuie* să-ți amintești, strigă Bella. Era ora trei dimineața și ele alergaseră acasă, dornice să audă despre

petrecere, pe cine cunoscuse Léonie, ce se întâmplase, iar acum ea nu-și amintea.

— Ce-ai mâncat? întrebă Jolie, mai practică. Hai să începem cu asta.

— *Trufe*, spuse ea, și căpșuni, cred.

— Trufe, gemu

Loulou, rostogolindu-se pe pat, prefăcându-se exasperată, eu n-aș uita niciodată trufele! Și căpșuni, când pe pământ e zăpadă – trebuie să ții minte.

Léonie se ridică, stând în fund, pe pat; era palidă și obosită. Uitase să-și spele fardul

roșu de pe obraz, iar acesta forma pete și arăta ireal pe pielea ei, iar auriul de pe pleoape se degradase.

— Aici e mai mult decât se vede cu ochiul liber, spuse Bella, cu intuiție, și bănuiesc că-i vorba de un bărbat.

— Un bărbat! Ele o

privire în expectativă. Haide, Léonie, fără secrete, râse Loulou.

— Vai! gemu Léonie, în lacrimi. Vai, Loulou. Îl cheamă Rupert și sunt îndrăgostită de el.

Ele se uitară una la cealaltă, uluite, apoi din nou la Léonie, căreia îi curgeau lacrimile pe

obraji.

— O, Doamne, gemu Loulou încet.

Cerul era albastru, curat, fără zăpadă, de parcă ar fi fost primăvară, în timp ce Léonie alerga pe străzi,

spre *Serrat*. Alunecă la colțul aleii și ajunse gâfâind la intrarea din spate, sărind treptele câte două deodată și aruncându-și paltonul, gonind prin pasaj, spre salon. Marianne o aștepta.

— E nouă și jumătate, Léonie. Am

crezut că nu mai vii. Avea o voce de mătase.

— Îmi cer scuze că am întârziat, Marianne. Léonie era spășită, cu capul plecat și ochii lăsați în jos.

— Și de ce ai întârziat?

— Nu știu, Marianne.

— Nu știi de ce ai venit târziu?

— Am dormit mai târziu. Am... nu m-am simțit prea bine aseară.

Marianne făcu o figură triumfătoare.

— Nu-i ce-am auzit eu, spuse. Am auzit că-ai fost la o petrecere.

De unde putea să

știe? Léoniese uită, întrebătoare, la Maroc și ridică din umeri.

— După petrecere, spuse ea, nu m-am simțit bine.

— Nu e o scuză destul de bună, Léonie. Marianne se îndreptă spre biroul ei. Vino cu mine și închide ușa în

urma ta. Vânzătoarele se uitară cu teamă. În afară de faptul că ai venit târziu, zise Marianne, mai e și cealaltă problemă.

— Care cealaltă problemă?

— Ciorapii roșii de mătase.

Léonie se uită fix la

ea. Ce voia, oare, să spună?

— Am înțeles că ieri ai luat niște ciorapi roșii de mătase – ochii lui Marianne o răscoleau – fără să-i plătești.

— Dar bineînțeles că am plătit! Erau toți banii pe care-i aveam.

— Atunci, ai o

chitanță? O chitanță? N-avea chitanță, pentru ce era să-și scrie o chitanță pentru ea însăși? Prea târziu își dădu seama unde voia să ajungă Marianne.

— Trebuie să-ți cer banii, Léonie, acum!

— Dar ți-am spus c-am plătit ieri pentru ei.

Nu m-am preocupat de chitanță, nu m-am gândit că e necesară, dar am pus banii în casă, îți jur.

— Nu am nici o dovadă pentru bani și casa corespunde cu numărul și prețul lucrurilor vândute ieri. Marianne se lăsă pe

spătarul scaunului, așteptând. Cred că trebuie să-ți cer să pleci, Léonie. Chiar acum. N-am să-ți fac nimic în legătură cu ciorapii – ești o fată tânără și nu vreau să te dau în judecată pentru furt, dar nu pot tolera asta în magazin. Poți să-ți iei

paltonul și să pleci.

Léonie se uită la ea cu disperare.

— Am să plătesc, promise ea. Am să plătesc din nou.

— Cu ce? întrebă Marianne, ținând ușa deschisă. Vreau să ieși imediat și te rog să nu mai vii pe aici.

Prea uluită chiar și pentru a plânge, Léonie își îmbrăcă paltonul și ieși pe alee. Maroc aștepta pe trepte; putea vedea de pe chipul ei că se întâmplase ceva îngrozitor de rău.

— Léonie, ce s-a întâmplat?

— A zis c-am furat

ciorapii, Maroc, spuse Léonie, obosită, am crezut că o să-mi ţină o predică pentru întârziere, dar apoi a zis că i-am luat şi nu i-am plătit.

— Ce?

El era obişnuit cu atitudinile meschine ale lui Marianne şi cu

cicăleala continuă a fetelor, dar asta era ceva nou. De ce îi făcuse, oare, așa ceva lui Léonie? Era mai mult decât simplă gelozie. Un gând îi trecu brusc prin minte. Fusese în magazin devreme, în dimineața aceea, sperând că Léonieva

veni devreme și că va putea vorbi cu ea înainte de deschidere, dar acolo era numai Marianne. Vorbea cu un bărbat tinerel, care i se păruse vag familiar. Nu putuse să-l identifice atunci, dar acum, văzând-o pe Léonie, își aminti. Îl văzuse pe bărbat stând

în curte, aproape de Léonie, aseară. Fusese la petrecere! Maroc își aminti mai mult: niște bani au trecut dintr-o mână în alta, în dimineața aceea. O văzuse pe Marianne punându-i în buzunar, iar el se gândise că fusese doar un client

matinal, care a comandat un cadou pentru iubita din noaptea trecută, dar acum se îndoia.

Ei discutară la nesfârșit, dar nu putură să găsească un răspuns. Léonie nu se putea gândi la nici un bărbat pe care să-l fi observat la

petrecere și care să se potrivească descrierii lui Maroc și, oricum, pentru ce ar plăti cineva ca ea să fie concediată? Nu, probabil că Maroc greșea. Era tipic pentru Marianne, a vrut să scape de ea și a văzut ocazia. Dar acum, ce-o să se facă ea? Îi era prea

rușine să-i spună lui Caro că a fost acuzată de furt și concediată. În plus, Caro pleca azi din Paris și avea să fie plecată săptămâni întregi.

— Trebuie să o rogi pe Loulou să te ajute, spuse, în cele din urmă, Maroc. Poate îți găsește

o slujbă la cabaret.

— La cabaret! Vai, Maroc, n-aș putea face asta.

— Poate în culise – ca femeie de serviciu sau cabinieră? îi sugeră el.

Léonie avea nevoie disperată de o slujbă. Își cheltuise toate micile ei economii cu ghetuțele

aurii și cu ciorapii roșii de mătase, în loc să-și ia niște pantofi de iarnă ca lumea. Săptămâna începuse atât de perfect și acum era într-o situație mai proastă decât atunci când venise la Paris. Se îndrăgostise de un bărbat care doar flirtase cu ea și până la

urmă își pierduse slujba.

Directorul de la *Cabaret Internationale* era obișnuit cu fetele, cu tot felul de fete, de la cele sexy la cele inocente, și se uită, aprobator, la Léonie,

plăcându-i ce vedea. Desigur, o să trebuiască s-o mai învioreze puțin, să pună un pic de strălucire pe ea dar, cu trupul ăla și cu asemenea picioare, nici nu trebuia să cânte sau să danseze. Era de ajuns s-o îmbrace într-un maiou de balerină cu

pene și clienții vor fi fericiți; ei plătesc să vadă cât mai multă carne cu putință, iar aici era o carne excelentă.

— Să fii în corpul de balet e ca și când ai face parte din decor, îi spuse el. Stai, pur și simplu, pe scenă, într-un costum minunat, și lași publicul

să te privească.

Lui Léonie i se încreți pielea la acest gând.

— Ce fel de costum? întrebă ea, cu suspiciune.

— La fel cum poartă toate celelalte fete. Nu te îngrijora de asta, o să acopere toate părțile

necesare. Domnul Briac râse crud. Oricum, am mai văzut așa ceva. Știi să călărești?

— Da, știu să călăresc.

— Știi ce, Léonie? El se aplecă peste birou și zâmbi. Ce-ar fi să începi ca o show-girl? Avem o scenă nouă, pe care o

facem într-un circ. Dacă reușești, am să-ți dau un rol în asta – un fel de călăreață fără șă. Ce zici?

Călăreață fără șa într-un circ! La fel ca tatăl ei. Cumva, ideea era liniștitoare; nu putea fi prea rău, dacă avea să călărească. Se lumină la față.

— Da, mi-ar plăcea asta, domnule Briac.

— Atunci, poți începe de săptămâna viitoare. Spune-i lui Loulou să te ducă la proba de costume și vino după-amiază cu celelalte fete.

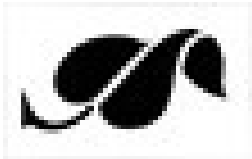

Rupert alergă pe scară, trecând pe lângă portarul supărăcios și bătu la ușa lui Caro. Îi răspunse valetul.

— Doamna nu e aici, domnule, spuse el politicos. A plecat la țară cu domnul Alphonse, chiar azi-dimineață.

Rupert rămase consternat. Venise să o întrebe pe Caro de adresa lui Léonie – trebuia, pur și simplu, să o vadă.

— Unde la țară? întrebă el.

— La castelul Clanard, domnule, la Rambouillet, dar cred că

de acolo plecau mai departe, la Londra.

— Londra! Rupert se uita la el cu gura căscată. Trebuie să-i prind. Se repezi în jos pe scară. În după-amiaza aceea trebuia să fie la o ședință la birourile Krummer, dar, la naiba cu ea. Trebuia s-o

găsească pe Léonie.

Verronet aşteptă, în timp ce *Monsieur* ducele îi citea raportul. Era foarte scurt. Nu erau prea multe de aflat despre fată şi fusese o treabă simplă. Îi

trebuise o săptămâna, dar știa totul.

— Doar atât? întrebă De Courmont, uitându-se în sus cu o încruntare.

— Da, domnule. Amintiți-vă că e foarte tânără, n-are nici șaptesprezece ani. Am făcut cum ați cerut,

domnule, și nu mai lucrează la *Serrat*.

— Știu, știu. Aruncă hârtiile pe birou, nerăbdător. Iar acum este la *Cabaret Internationale*.

— Premiera e marți, domnule.

De Courmont se uită urât la el. Nu avea

indicații cu privire la ce dorea fata, de ce avea nevoie. Se gândise că va fi vulnerabilă după ce și-a pierdut slujba. Ei, va trebui să aștepte până marți și se va duce la cabaret s-o vadă. Nu e nici o grabă.

Capitolul 5

— N-ai nici un motiv să fii așa de nervoasă, zise Bella, aranjând penele lungi, roșii, din părul lui Léonie.

— Este doar emoția scenei, o încuraja Loulou. O avem toate –

mai ales înaintea unui spectacol nou. Tot ce trebuie să ții minte este să stai așa cum ți s-a arătat și să arunci capa la momentul potrivit.

Léonie își strânse mai aproape capa albastră de catifea, ghemuindu-se nefericită pe scaunul de lemn din

fața oglinzii. Alte fete intrau și ieșeau în diferite stadii de dezbrăcare, iar ea își ferea ochii cu modestie la goliciunea pe care și-o arătau cu nonșalanță. Se întreba de cât timp ar fi nevoie ca să te obișnuiești ca alți oameni să te vadă fără

haine, iar tu nici să nu mai observi.

— Acum, ridică-te și o să mai repetăm o dată, spuse Loulou, răbdătoare.

L é o n i e se ridică ascultătoare, cu umerii căzuți și penele lăsate.

— Ah, Léonie, gemu Loulou, adună-te. Cât de

mare nevoie ai de slujba asta?

Léonie se îndreptă.

— Am nevoie de ea.

— Bine, atunci muncește pentru asta. Ține minte, ți-am spus odată că ai trupul potrivit și că trebuie să-l arăți. Ei, acum e momentul. Un picior în

fața celuilalt, așa... acum! Jos capa, sus capul și zâmbește.

Urmă o rundă spontană de aplauze și râsete, când Léonie își dădu capul pe spate și zâmbi, pozând în maioul ei roșu, alb și albastru, strălucind de paiete. Picioarele ei cu tocurile

înalte, nesigure, și cu ciorapi de culoarea pielii, arătau și mai lungi, iar maioul strâns pe corp îi dezvăluia fundul, ca două jumătăți de lună.

— Bravo, strigă Loulou, așa mai merge. Arăți uluitor.

— Vezi, nu e chiar

atât de rău. Bella o îmbrățișa cu simpatie. Prima dată e cel mai greu.

— În scenă, vă rog, zise băiatul, băgând capul pe ușă. Mai sunt cinci minute până la ridicarea cortinei.

Penele de pe capul lui Léonie se mișcau

frumos, în timp ce ea tremura; doar cinci minute.

Rupert mergea hotărât pe strada Montalivert, spre *Serrat*. În cele din urmă, Caro se întorsese, iar el știa

unde lucra Léonie. Dumnezeu știe ce gândește despre el, n-ar învinui-o dacă nu i-ar mai vorbi niciodată. Trebuie să se fi gândit că lui nu-i pasă. Dar lui îi păsa, chiar mult! *Serrat* aici era. Urcă repede treptele. Locul era plin de femei, iar el ezită la

ușă, jenat să fie singurul bărbat în acest magazin de lenjerie elegantă de damă.

— Pot să vă ajut, domnule? O femeie înaltă, slabă, îi zâmbi. Doriți un cadou pentru o doamnă?

— Ă..., nu. De fapt, o caut pe Léonie Bahri. Mi

s-a spus că lucrează aici.

Zâmbetul dispăru de pe fața femeii atât de repede, încât el se întrebă ce spusese, oare, nepotrivit.

— Domnișoara Bahri nu mai lucrează aici.

— Nu mai lucrează aici? repetă Rupert cu disperare. Atunci unde

e?

— Îmi pare rău, dar n-am idee. *Serrat* nu se mai interesează de domnișoara Bahri, adăugă ea, triumfătoare.

— Dar trebuie să aveți adresa ei de acasă.

— Nu dăm niciodată adresele salariatelor noastre domnule, chiar

și după ce ne-au părăsit.

— Nu înțelegeți – puse o mână pe brațul ei – trebuie să o văd. Mi s-a spus că știți unde se află.

— Cred că ați fost greșit informat. Și acum, vă rog să mă scuzați, am o clientă.

Rupert rămase la

ușă. Femeia asta trebuie să știe unde locuiește. Cum ar putea el să afle? Coborî din nou treptele și ieși în stradă, întorcându-se să se uite din nou la magazin, de parcă ar fi putut-o zări brusc acolo.

— Domnule, domnule... Maroc alerga

spre el gâfâind. Scuzați-mă, domnule, eu lucrez l a *Serrat*. V-am auzit mai înainte întrebând-o pe Marianne de Léonie. Eu știu unde este.

— Știi?

— Da, domnule. E o prietenă a mea. Eu sunt Maroc. Rupert se uită fix la el. Băiatul acesta

straniu, în costumul lui de satin și turban cu pană, era un prieten al lui Léonie? Maroc se uita și el fix, sperând că a făcut ce trebuia, amintindu-și cât de tristă fusese Léonie după petrecere.

— Poți să mă duci acum la ea?

— Acum nu, trebuie să mă întorc la magazin, dar pot să vă dau adresa.

Rupert o scrise repede pe dosul unei cărți de vizită. „*Doamna Artois. Boulevard des Artistes, 59*".

— Maroc, spuse, dându-i mâna, acum ești prietenul meu ca și al lui

Léonie.

Cabaret Internationale era mult mai mare și mai luminat decât se așteptase Gilles de Courmont, așa că se hotărî să stea în picioare în spatele stalurilor, în

loc să stea în sală – nu se știe niciodată cine ar putea să fie aici, iar el prefera să rămână anonim. Teatrul rococo încărcat era un local elegant, cu o arcadă în fața scenei, împodobită cu amorași și ghirlande de flori din ghips, care răspândeau fire aurii

peste lojile și balcoanele alăturate. Scaunele de catifea roșie începeau să se umple cu spectatori gălăgioși – în majoritate bărbați tineri care făceau aici „o ieșire în oraș" ca să vadă fetele – iar barul de la mezanin făcea afaceri grozave, căci ei alergau să bea un

ultim pahar, înainte de ridicarea cortinei. Se trezi că estimează în mod automat costul și cheltuielile conducerii unui asemenea loc, calculând veniturile – decise rapid că era o treabă riscantă, cheltuieli mari, public nestatornic. Proprietarul

trebuie să fi avut noroc ca să mențină localul atât de bine și să atragă mulțimea. Dar nu era nevoie de mai mult decât câteva luni proaste, ca să-l scoată din afaceri. Orchestra apăru în fosă și se produse o foiala generală, când oamenii

se repeziră în ultimul moment la locurile lor. Gilles aşteptă până când orchestra atacă uvertura şi se duse la barul pustiu, să caute un whisky.

— Pierdeţi începutul, domnule, zise barmanul, întinzându-i un pahar.

— Da.

— E un spectacol bun, domnule, dar cred că aţi auzit-o pe Loulou până acum. Eu am spus întotdeauna că ea e mai bună decât Gloriette.

— Aşa-i. Vocea lui era indiferentă. Am auzit că sunt nişte fete noi de data asta.

— În ansamblu, da... astea sunt în actul al doilea, domnule, în scena cu *Parada națiunilor*. Se aplecă peste tejghea, confidențial: Trebuie să vedeți ce picioare au fetele alea, zise el, cu o ocheadă, și ce țâțe. Prin costumele alea poți

vedea practic totul.

De Courmont dădu băutura pe gât și plecă, fiind brusc iritat de acel bărbat; patrulă prin partea întunecată din spatele stalurilor, fără să se uite la acțiunea de pe scenă, până auzi anunțându-se *Parada națiunilor*. Orchestra

atacă o melodie căzăcească și cortina se trase, dezvăluind o trupă de dansatori ruși. Două fete cu uriașe căciuli căzăcești, cu cizme înalte, albe, de piele, și cu îndrăznețe șorturi albe de satin, stăteau pe o mică estradă ce ieșea din scenă. Bolerourile

lor minuscule de satin lăsau să se zărească nişte curbe cărnoase ademenitoare, care p r o v o c a r a aplauze spontane din partea publicului zgomotos care îşi fluieră aprobarea când fetele îşi ridicară braţele deasupra capului, într-o poză

statuară, în timp ce muzica intona finalul furtunos. Gilles privea uimit spectacolul; era atât de îngrozitor, încât era aproape fascinant. Două negrese barbare, în mărgele și lanțuri și un nou grup de dansatori făcură o imitație de dans tribal

pe ritmuri africane, iar fetele își mișcară erotic capul și șoldurile. Gilles se întoarse patrulând nerăbdător, în timp ce spectacolul continuă cu Japonia, India și alte subcontinente de neidentificat, până ajunseră la final, la Frumoasa Franța.

L é o n i e stătea în centrul scenei, cu capul cu pene plecat, ascunsă de sus până jos sub capa albastră de catifea, în timp ce dansatorii mărșăluiau și cântau patriotic în jurul ei. Treptat, muzica se îndreptă spre un crescendo, ea își înălță

capul și privi publicul, detașată, fără să zâmbească. Era frumoasă și mândră și spectatorii o priveau în tăcere. Muzica se apropia de apogeu, iar Léonie păși înainte și aruncă în spate capa, arborând un zâmbet radios, o apariție

strălucitoare în paiete roșii, albe și albastre. În ciuda montării ridicole, De Courmont își ținu răsuflarea. Ochii lui erau ațintiți la ea, un simbol extraordinar al Franței, când își ridică ambele brațe deasupra capului și își desfăcu picioarele într-o poză de victorie și

de triumf, lăsând capa pe podea, oferind publicului zâmbetul ei și pe ea însăși.

O plăcură. Fluierară și strigară, vrând să o mai vadă, iar când se lăsă cortina, el plecă. Comentariile lor înfierbântate, răgușite, îi mai răsunau în urechi.

Merse pe stradă înapoi spre centru, prea încordat ca să ia o trăsură și, în plus, simțea nevoia să umble. Știa ce simțise uitându-se la Léonie adineauri și știa că fiecare bărbat din teatrul acela simțise la fel. Dumnezeu știe cum fusese posibil ca o fată

inocentă de șaisprezece ani, să răspândească atâta sexualitate de pe scena aceea, cum nu făcuse nici una dintre celelalte fete. Picioarele acelea desfăcute atât de arogant! Grăbi pasul, furios. Desigur, asta era calitatea pe care o simțise în seara aceea la

petrecere; sub inocență, era o energie fierbinte, o forță care aștepta să fie eliberată. Intră în curtea clădirii De Courmont și păși nervos prin holuri, spre biroul său. Trântind ușa în urma sa, întinse mâna după sticla de whisky de pe tava de argint.

Aruncându-se în fotoliul mare de piele verde, se gândi la Léonie. Ah, o dorea, desigur, – fiecare bărbat din teatru o dorise – dar era mai mult decât atât, ea avea ceva mai mult, ceva familiar. Era o amintire care se ivea de undeva. Oftă

nerăbdător. Bineînțeles că se putea duce la ea, s-o invite la cină, să-i dea cadouri, dar toate astea erau prea ostentative; ar însemna să o cumpere și ea va ști lucrul ăsta, iar el avea sentimentul că ea nu putea fi cumpărată. Nu, exista o cale mai bună decât aceasta, un

joc mai bun de jucat. Șezu mult timp în fotoliul mare de piele, sorbind din paharul cu whisky și gândindu-se.

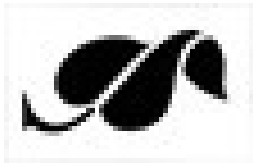

— L é o n i e ! Bella alergă în sus pe ultimele trepte; răsuflând greu.

Léonie!

— Ce este, Bella? Ea scoase capul pe ușă. S-a întâmplat ceva rău?

— Ai un oaspete, un bărbat. Un bărbat superb! Un bărbat blond cu ochi albaștri. Rupert von Hollensmark!

Nu putea fi el, desigur. El nu știa unde

locuiește.

— Te așteaptă în salon. Doamna Artois l-a poftit acolo ea însăși. Ah, Léonie, – o strânse în brațe cu emoție – e foarte drăguț. El e, nu-i așa? Cel de la petrecere... cel de care te-ai îndrăgostit?

Léonie aprobă încet

din cap.

— Atunci grăbește-te, pune-ți rochia cealaltă, piaptănă-te, dă-ți cu puțin parfum. Ah, grăbește-te, Léonie, te așteaptă. Rupert al tău așteaptă!

Bella era bucuroasă că, în sfârșit, i se întâmpla ceva bun lui

Léonie; o văzuse plângând în noaptea petrecerii și, deși putea fi doar disperarea primei iubiri – disperarea romantică a unei fete de șaisprezece ani, cum spusese Loulou – totuși, Bella își amintea de ziua când se îndrăgostise prima dată, cât de

disperată fusese și cât de minunat – de obicei, ambele în același timp.

— Haide, spuse ea, am să te ajut.

Îi perie părul lui Léonie, îi împrumută niște parfum și o ține de mână când coborâră împreună ameţite pe scară.

— Să nu arăți prea dornică, îi atrase ea atenția, la etajul doi. Fii puțin distantă. Fă-l să creadă că există un șir întreg de bărbați tineri care așteaptă să iasă cu tine.

El era acolo, stând în picioare în salonul doamnei Artois și era

tot așa cum și-l amintea: ochii la fel de albaștri, părul exact așa de blond – și lumea se învârtea nebunește cu ea, tot ca prima dată.

— Ah, Rupert, spuse ea, uitând de sfatul Bellei, am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

Bella oftă cu disperare, în timp ce Rupert luă mâna lui Léonie într-a lui și se uitară unul în ochii celuilalt, apoi își puse brațul în jurul ei. Închizând încet ușa în urma ei, Bella urcă din nou scările, oftând pe drum.

— Nebună, șopti ea, o prostuță nebună.

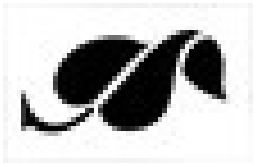

La *Café anglaise* era locul lor. Acolo se întâlneau în fiecare seară să ia masa și, în fiecare seară, Rupert aștepta nerăbdător întrebându-

se de ce insista ea să vină atât de târziu. Dar uita totul când apărea în ușă, cu fața ei frumoasă îngrijorată, până îl zărea. Apoi deliciosul zâmbet care te topea, ochii de chihlimbar strălucitori de fericire când el venea spre ea și îi lua mâna, conducând-

o spre bancheta lor din colț, departe de mulțime și de ochii curioși, unde o putea ține de mână și îi putea fura un sărut, fără să fie văzuți. Era nebun după ea, era cea mai frumoasă fată pe care o cunoscuse vreodată. Și era dulce, atât de dulce! Și

inocentă. Nu încăpea îndoială în privința asta. Era total onestă, fără nici un ascunziș, dar era misterioasă. Când nu era cu el, nu știa ce face. „Am obligații", spusese ea vag. El se gândi că poate era vorba de familia ei, poate că trebuia să aibă grijă de

ei și nu voia ca el să știe. El nu punea prea multe întrebări; tot ce dorea era să fie cu ea. Voia să fie cu ea pentru totdeauna. Își alunga din minte gândurile despre Puschi și familia sa – tot ce exista acum era Léonie.

Purta o rochie nouă!

Era albastră, albastrul Mediteranei în timpul verii; putea să și-o închipuie înotând în mări calde, cu părul ei lung plutind în urma ei – bineînțeles, asta era! Locul perfect, vechiul han văruit în alb de la Cap Ferrat. O va duce acolo.

— Am întârziat, spuse Léonie, scuzându-se.

Era păcat să piardă un timp prețios departe de el, dar spectacolul se prelungise în seara asta. Cabaretul era o altă lume, una despre care ea nu dorea ca el să afle. Ce-ar gândi despre ea

dacă ar ști, dacă ar vedea-o pe scenă, cum se expune spectatorilor? Se cutremură.

— Ce este, dragă, ți-e frig? El își puse brațul în jurul ei, plin de solicitudine.

— Nu, nu. Ea râse. Nu mi-e frig. Sunt doar fericită.

El îi umplu paharul cu șampanie. Obișnuiau să bea doar șampanie – ca să se potrivească cu culoarea părului ei.

— Am avut o idee minunată, îi spuse el, dar păstrez secretul, până mănânci.

— Nu, acum, te rog, spune-mi acum. Ea îi

sărută degetele, strânse în jurul degetelor ei.

— Mai târziu, o tachina el. Mai întâi, trebuie să mănânci cina, ca o fată cuminte.

Gilles de Courmont urmărea scena de la masa lui, de lângă fereastră. Era acolo aproape în fiecare seară,

ascuns discret în spatele arbuștilor decorativi și al palmierilor. Iar Verronet aștepta afară, ca să-i urmărească; până acum, o dusese întotdeauna acasă. E adevărat că se mai plimbau mult timp, totuși nu o dusese încă în apartamentul lui.

Gilles sorbea excelentul *Lafite* fără să-și dea seama, ignorând mâncarea din fața lui. Nu-l avusese în vedere pe Rupert von Hollensmark.

Neînțelegând că are de jucat o partidă, pierduse. Dar numai prima rundă. Un joc al

așteptării s-ar putea dovedi mai profitabil, în cele din urmă. Se gândea la următoarea sa mișcare.

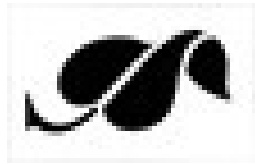

— Stai jos!

Caro oftă, în timp ce Léonie măsura podeaua

camerei ei de zi, radiind de fericire.

— Vrea să plec cu el, Caro, la acel han minunat de pe Coasta de Azur. Spune că e frumos, și foarte liniștit. Vom fi singuri și soarele va străluci, iar marea e caldă și chiar mai albastră decât cerul.

— Léonie, e decembrie, spuse Caro, realistă.

Léonie rămase un moment pierdută în visurile ei, cu gândurile întoarse spre interior, închipuindu-și-l pe Rupert singur cu ea, într-o cameră simplă, văruită, care dădea spre

marea aceea albastră, și cu un pat mare, alb.

— Ah, Caro, ce crezi? Ar trebui s-o fac?

— Bineînțeles că n-ar trebui s-o faci! Léonie, gândește-te și gândește-te bine. E cel mai mare pas pe care-l poate face o fată și e fără întoarcere.

Nu voia să o rănească, dar trebuia să-i spună faptele, să-i arate clar că Rupert nu se va putea căsători cu ea. Dragostea era cu totul altă problemă.

— Sunt sigură că te iubește, la fel de mult cum îl iubești și tu. Dar Rupert e logodit cu o

fată, în Germania. O să se însoare cu ea, Léonie.

— Știu despre ea, mi-a spus, bineînțeles. N-a vrut să avem secrete, zise Léonie, încrezătoare. Dar el o să-i spună că nu se mai poate însura cu ea. Nu acum, când mă iubește pe mine.

— Tatăl lui a aranjat căsătoria lui Rupert. E mai mult decât o căsătorie, Léonie, este o alianță între două familii puternice – nu-l ai doar pe Rupert de învins... ai aproape tot imperiul german.

Léonie râse.

— Vai, Caro, ești

atât de nostimă. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Rupert o să aibă grijă de toate.

La naiba, se gândi Caro, asta-i din vina mea și nu se poate termina decât cu un dezastru. Chiar dacă Rupert se împotrivește familiei și se căsătorește

cu ea, nu va avea bani; nu-și poate permite o soție. O amantă, e altceva. Fiecare bărbat își poate permite o amantă.

Léonie se uită la ceas. O să întârzie la teatru. Slavă Domnului, nu va mai dura decât câteva săptămâni, îi

promisese domnului Briac că nu va pleca, până nu va face rolul cu circul. Ar fi dorit să-i poată spune lui Caro că acum lucra la *Cabaret*. Se uită la Caro, rezistând dorinței de a-i mărturisi. Cu cât știau mai puțini oameni, cu atât mai bine. Nu voia

ca Rupert să afle vreodată, iar Caro, chiar dacă ar jura să țină secretul, ar putea să-i spună doar lui Alphonse, iar Alphonse îi putea spune unui prieten – nu, era mai bine așa.

— Unde dispari tot timpul? se plânse Caro. Ești atât de ocupată. Ar

trebui să vii să mă vezi mai des. Vino cu noi la dineu, la Gilles de Courmont, marțea viitoare. Sunt sigură că nu l-ar deranja dacă te-aș aduce cu mine.

O să o ia de lângă Rupert, o să o mai scoată puțin, să întâlnească mai multă

lume.

Marti era premiera noului spectacol.

— Îmi pare rău, Caro, nu pot. Dar, oricum, îți mulțumesc. Am să vin să te văd săptămâna viitoare.

Léonie o sărută cu efuziune pe obraz. N-o să-ți pot mulțumi

niciodată că mi-ai făcut cunoștință cu Rupert.

— Vai, Léonie, dragă, oftă Caro. Aș dori să n-o fi făcut.

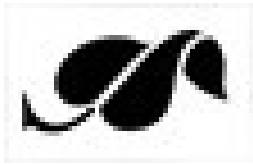

Domnul duce de Courmont avea două vieți: una oficială, acasă,

cu soția lui, cu evenimentele sociale, unde era de așteptat ca ei să apară împreună, când ea îi decora masa în scopuri de afaceri sau politice, sau când se afla alături de ea la evenimentele familiale; și o altă viață, cu totul separată, în care mergea

pe drumul lui propriu, întotdeauna singur, întâlnindu-se cu oamenii pe care voia să-i vadă, făcând pe gazda la un restaurant elegant, întorcând ospitalitatea persoanelor la ale căror petreceri sau dineuri participase. Iar Verronet, care aștepta

afară la *Voisins*, patrulând pe strada rece în decembrie, încercând să se încălzească, se gândea că lucrul cel mai curios era că nimeni nu refuza vreodată invitațiile lui. Le plăceau sau nu, veneau. Nu i-ar fi plăcut să pună pariu c â ț i *prieteni* ședeau

chiar acum la masa aceea mare – și erau două duzini de persoane, acolo. Asta înseamnă puterea. El zâmbi satisfăcut, în siguranță, în mica lui nișă a acestei puteri. Nimeni nu-ți poate spune „nu" atunci când ești *atât* de puternic.

Lui Caro îi plăcuse întotdeauna la *Voisins*; îi plăceau intimitatea mare a restaurantului, pereții de culoarea coralului și draperiile de catifea, ciucurii grei și oglinzile aurite care-i reflectau pe oamenii cei mai eleganți din Paris. Iar pentru cei ce

preferau să fie mai singuri, erau separeurile speciale, fiecare fiind un loc mic de întâlniri secrete – ascunse de ochii curioși prin draperii de catifea, destul de grele ca să înăbușe vorbele de dragoste șoptite și sunetul ușor al

sărutărilor. Avea amintiri plăcute legate de acele separeuri.

Gilles angajase o sufragerie specială și, ca de obicei, totul era perfect. Personalul de la *Voisins* era obișnuit cu domnul duce. El era civilizat, prompt și înțelegător; pretindea

doar ce era mai bun, iar ei erau bucuroși să-i ofere ce dorea.

— Iar Dumnezeu să ne ajute dacă nu reușim, spuse directorul, cu sensibilitate.

De Courmont își salută oaspeții, savurând seara ce avea să urmeze. Anticiparea era o

plăcere uriașă, întotdeauna îi mărea emoția, fie că era vorba de o lovitură în afaceri, fie de a face dragoste cu o femeie. Așteptarea. Știind ce avea să urmeze, știind că el va câștiga, așteptarea reprezenta cel puțin cincizeci la sută din

plăcerea jocului.

Îi plăcea să dea aceste dineuri, care îi ofereau o nouă ocazie să manipuleze oamenii, așezând bărbați tineri lângă femei sofisticate mai în vârstă și oameni de afaceri străini alături de cele mai atrăgătoare fete, jonglând cu

oamenii frumoși ai Parisului, făcând să se aprindă rivalități și legături amoroase. Rezultatele puteau fi fascinante pentru un observator. În seara asta, îl așezase pe Rupert von Hollensmark lângă Maria și putea vedea că fusese o mișcare bună.

Maria era strălucitoare, arogantă, bogată, nobilă și avea patruzeci de ani, fiind recunoscută că-i plăceau bărbații mai tineri. În timp ce Gilles îi observa, ea se aplecă mai aproape de Rupert, oferindu-i o vedere și mai bună asupra pieptului ei

spectaculos. Chiar și un bărbat atât de îndrăgostit cum era Rupert, nu putea rămâne nepăsător în fața acestui trup sau a reputației ei că nu purta niciodată lenjerie intimă. Maria aprindea fanteziile oricărui bărbat. Ea se aplecă mai

aproape, degetele ei sprijinindu-se ușor pe coapsa lui Rupert, întrebându-l ceva. Gilles zâmbi. Nici un bărbat tânăr nu era în siguranță cu Maria. O alesese bine.

Caro flirta cu milionarul american. De ce oare americanii voiau

întotdeauna să afli câte milioane aveau? se întrebă el. Acesta le făcuse pe ale lui din petrol și căi ferate – o combinație rentabilă. Își lăsase iahtul la Monte Carlo și își împărțea timpul între a-și pierde dolarii la cazino acolo și a-i cheltui pe plăceri

mai pământești, la Paris. Caro îl vrăjise deja, astfel încât, cu siguranță, se credea cel mai atrăgător bărbat din lume – ea era expertă în flirturi. Ea își ridică ochii și îi prinse privirea, iar el îi zâmbi.

Era un zumzet de conversație și râsete, în timp ce vinul curgea;

aproape că simțea cum se relaxau femeile, ca florile la soare, în timp ce bărbații se răsfățau cu opulența și mâncărurile bune. Două duzini de oameni. Putea să-i numească pe unii dintre ei prieteni? Bărbații erau în majoritate cunoștințe de afaceri; în

cele privește pe femei, pe unele le cunoscuse mai intim decât pe altele. Gilles zâmbi, bucurându-se.

Petrecerea lui era un succes. Dar partea cea mai interesantă abia avea să urmeze.

— Doamnelor și domnilor! zise el

solicitându-le atenția. Prieteni, adăugă mieros, am o surpriză pentru voi. O să mergem la un cabaret.

— Un cabaret? Ce nostim. Unde? strigară toți, dornici de senzații tari.

— În seara asta, este premiera unui nou

spectacol. Am auzit că e ceva spectaculos – costume uluitoare, fete extraordinare, dansatori minunați – m-am gândit că ar putea să vă amuze.

El îi zâmbi lui Rupert, bucurându-se.

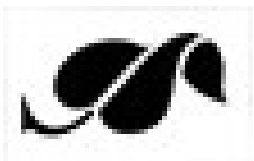

Léonie umbla prin cabină, înlăcrimată, cu cizmele ei albe înalte, furioasă pe director.

— Cum a putut – cum a putut, Loulou? Uită-te la mine – uită-te la costumul ăsta!

Loulou se uită fix la ea. Maioul alb stătea strâns pe ea ca o a doua

piele, iar corsajul tare de satin alb, cu șireturi argintii, îi strângea talia împingându-i sânii în sus, încât debordau în partea de sus ca două semi-lune. Un cordon lat de piele, alb, cu ținte argintii, era prins jos pe șolduri și completat strategic cu o inimă

mare, argintie. Avea un bici de argint cu un mâner subțire, alb, iar părul ei blond era strâns la spate, împletit cu ciucuri precum coada calului alb pe care urma să-l călărească? Arăta spectaculos, o rebelă albă, virginală, dintr-un vis masochist al lui de

Sade.

— E prea târziu să mai facem ceva acum, Léonie. Nu știu de ce nu te-ai plâns la probă.

— Dar la probă nu arăta așa. Partea de sus venea până aici și nu era strânsă chiar atât și urma să-mi pună și o mică fustă care să-mi

acopere coapsele – nu asta – cureaua asta! Ah, Loulou!

Era gata să plângă.

— Cred că dacă punem puțin tul de culoarea pielii aici – Loulou așeza materialul moale peste sânii lui Léonie – ar trebui să fie în regulă. În felul acesta,

spectatorii au să creadă că văd mai mult decât văd în realitate – e o șmecherie veche. Acum, zise ea ridicând din umeri, se pare că nu mai are importanță.

— Pentru mine, are, se plânse Léonie.

— Știu, știu că are, dar uită-te în oglindă.

Vezi, acum ești complet acoperită.

Léonie se uită fix; arăta ceva mai bine.

— Dar cum rămâne cu asta? întrebă ea.

Loulou îi examina cordonul lat. Era prins de maiou și nu putea fi scos.

— Nu pot ieși pe

scenă așa. Ah, vreau, pur și simplu, să mă ascund.

Lacrimile curgeau pe o b r a z u l lui Léonie, distrugându-i machiajul complicat. Loulou se gândi un moment.

— Asta-i exact ce-ai să faci. O să te ascunzi. Așteaptă o clipă.

Ea scotoci în dulapul

cel mare în care erau eșarfe, mănuși vechi și tot felul de accesorii de la costume și scoase o mască argintie de domino.

— Eu am purtat-o anul trecut într-o scenă cu Pierrot și Colombina. Pune-o, Léonie, e ca și când te-ai ascunde, nici

mama ta nu te-ar recunoaște.

Mama mea, se gândi cu disperare Léonie, n-a făcut niciodată așa ceva – ea nu s-a expus apărând pe scenă așa, ca mine. Își puse masca și se confruntă în oglindă. Nu ascundea mult dar era mai bine, măcar nu

se simțea chiar atât de expusă.

Auzeau orchestra atacând primele note ale uverturii.

— Trebuie să mă duc, strigă Loulou, eu sunt prima.

Alergă pe coridorul întunecos ce ducea la scenă și Léonie o urmă

încet.

Doar încă patru săptămâni, își spuse în sinea ei, iar după aceea pot părăsi toate astea, o să plec cu Rupert în Sud, la hanul acela cu patul mare, în camera luminată de lună, unde ne vom începe viața noastră împreună, și n-

am să mai pun piciorul într-un cabaret.

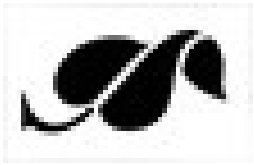

Grupul lor umplu partea centrală a primelor două rânduri ale teatrului, stând toți alături, râzând și sporovăind, după ce își

lăsaseră blănurile și capele și se instalaseră, privind la reclamele pentru loțiuni de păr și pastile de tuse, de pe cortina de siguranță care era încă lăsată în fața scenei.

Publicul de la balcon era un grup gălăgios, majoritatea bărbați

tineri, veniți să vadă fetele, deja bătăioși și excitați, schimbând comentarii deșuchiate despre *show-girls* și dansatoarele pe care le văzuseră altădată. În lojile de lângă scenă și în staluri, alți bărbați, cu cravate albe și pieptare scrobite, lucitoare,

așteptau și ei liniștiți și se aflau acolo să vadă fetele:

În fond, se gândi Paul Bernard de pe locul lui, din fundul sălii, ăsta-i cabaretul: fetele. Studie programul, asociind numele cu chipuri, iar în unele cazuri cu trupuri,

încercând să vadă ce aveau de gând rivalii săi. Desigur, cabaretul lui era cu o clasă mai înalt decât *Internationale* și avea o prezentare mai subtilă. El avea întotdeauna cântăreţe excelente și avea cel mai bun ansamblu din Paris. Venise aici s-o vadă pe

Léonie Bahri – o remarcase săptămâna trecută, când intrase să vadă spectacolul precedent, și o recunoscuse ca fiind fata din tren – și, bineînțeles, că arăta spectaculos, așa cum știuse el că putea să arate, i-ar fi plăcut să o folosească în următorul

său spectacol, dacă ar putea să o atragă să plece de la *Internationale*.

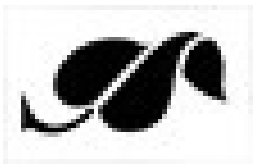

Calul, pudrat ca să fie de un alb perfect, aștepta în boxa lui lângă scenă, agitându-se

nervos când orchestra ataca primele măsuri, iar dansatorii intrau și ieșeau din scenă pe rând. Léonie auzi publicul râzând la cântecul lui Loulou și aplauzele pentru ea când termină și începu un al doilea număr.

Dansatoarea, care

avea rolul dresorului, se uită, temătoare, la calul, care necheza și dădea din picioarele din spate, alungând ajutoarele de scenă.

— În locul tău, aș fi atentă cu el, o sfătui. Nu e obișnuit cu luminile și cu zgomotul.

Léonie îl bătu pe gât,

mângâindu-i botul cu blândețe și calul se uită la ea cu un ochi.

— O să fie cuminte, spuse ea cu simpatie; ea știa ce simțea el. Loulou ieși din scenă, iar Léonie se duse să o felicite, lăsând calul să dea din picioare.

— Uite, spuse unul

dintre ajutoare care adusese o găleată cu apă, b e a asta, animal prost, poate o să te simți mai bine.

— E un public grozav în seara asta. Loulou zâmbi, mulțumită de succesul ei. N-o să ai probleme, Léonie.

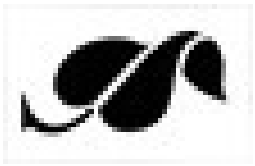

Drăguța dresoare se învârtea în scenă, pocnind din bici, în timp ce „animalele" circului se mișcau în cerc - fete cu picioare lungi, îmbrăcate ca leoparzi și tigri, ponei și

zebre. Câțiva adevărați cu danteluțe la gât făceau tumbe pe spate, iar clovni cu pantaloni umflați și nasuri roșii stăteau în mâini și făceau salturi pe estrade.

De Courmont îl urmărea pe Rupert care aplauda, alăturându-se veseliei celorlalți,

aplecându-și capul ca să audă comentariile șoptite ale Mariei, pe care Gilles o așezase din nou alături de Rupert.

Acum urma frumosul cal alb, mergând la pas în cercuri precise, ridicând piciorul grațios, în ritmul muzicii,

scuturându-și coama argintată și mișcându-și ochii, ca un ponei dintr-un basm, în timp ce spectatorii aplaudau admirativ. În sunete de trompete, o fată mascată intră în ring, arătând senzațional în maioul de mătase și corsajul de satin. Se auziră

fluierături de aprobare de la balcon, când pocni din bici, scuturându-și capul cu părul împletit cu pene argintii, ca și coada calului. Ce păr minunat, se gândi Caro, și ce picioare! Se uită mai atent. Nu, nu poate fi ea!

— Asta trebuie să fie

Léonie, șopti Alphonse.

Era chiar Léonie! Deci asta făcea ea, de asta era ea întotdeauna ocupată seara! Dar de ce nu-i spusese și ei? Și de ce nu-i spusese nici lui Rupert? Ochii lui Rupert erau fixați pe Léonie. Oare știuse? Se întoarse repede să se

uite la De Courmont. El știuse oare? Pentru asta îi adusese aici? Ochii lui nu priveau spre scenă și nici spre Léonie. De Courmont se uita cu intensitate la Rupert. Caro putea spune, după expresia încordată a lui Rupert, că el nu știuse nimic. Léonie își

păstrase bine secretul față de toți, cu excepția lui De Courmont; putea să pună pariu.

— E Léonie... E Léonie, prietena lui Caro, de la petrecere.

Numele șoptit trecu fulgerător prin grup, iar De Courmont se așează confortabil în scaun, cu

un zâmbet pe buze.

— A i știut, șopti Caro.

El ridică din umeri.

— M-am gândit că ar fi o surpriză drăguță, să o vezi pe micuța ta protejată bucurându-se de succes. Uite, acum o să înceapă.

Caro se răsuci spre

Alphonse și își ridică, întrebătoare, sprâncenele. Ce avea oare de gând Gilles? Alphonse ridică din umeri, nu știa. Ea mai aruncă o privire spre Gilles – ochii lui îl priveau pe Rupert, care ședea drept, uitându-se pe scenă, vizibil șocat,

văzând-o pe Léonie a lui, pe jumătate goală, la cabaret.

Léonie aleargă traversând scena și se aruncă ușor pe spatele calului care mergea și sări înapoi jos, în timp ce acesta încercuia ringul.

— Bravo, strigă

milionarul american, aplaudând cu entuziasm. Bravo, Léonie, ovaționară și ceilalți, strigând-o pe nume și încurajând-o, în timp ce ea executa micile figuri de călărie fără șa. Era într-adevăr foarte bună, după ce te obișnuiai cu aspectul ei.

Rupert se alătură aplauzelor și Caro văzu că el zâmbea din nou, bucurându-se de micul succes al lui Léonie.

De Courmont se aplecă înainte. Nu se aștepta se la una ca asta. Ar fi vrut ca Rupert să rămână jignit, ultragiat de felul cum arăta, șocat

că ea nu era fata candidă de șaptesprezece ani de care era îndrăgostit. Avusese intenția să o expună pe „adevărata" Léonie, tocmai ca să sfărâme visurile lui Rupert.

Oaree posibil ca Gilles să nu vrea ca Rupert să o aibă pe

Léonie? se întrebă Caro. Cu siguranță că nu; abia dacă o cunoaște pe Léonie, dar, oare, așa să fie? Fusese și el la petrecerea aceea. Se încruntă. Ceva nu era în regulă și ea nu-și dădea seama ce anume.

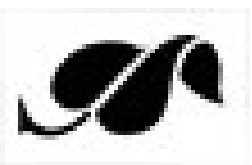

Calul e prea nervos, se gândi Léonie, strângând frâul mai tare, când se aruncă pe spatele lui, e speriat de aplauze. De vină e grupul acela din față, care face semne și strigă. Ce fac ei, nu văd că deranjează animalul? Se

balansă, nesigură, pe un picior și îl ridică pe celălalt, în poza de călăreț fără șa, în timp ce înconjura scena, uitându-se dincolo de reflectoarele de la podea. Să fie oare Caro aceea? Și Alphonse? Se clătină periculos. Și toți ceilalți pe care îi văzuse la

petrecerea lui Caro, un grup întreg? Și, vai, Doamne, fă să nu fie adevărat! Era și Rupert acolo! Zâmbea și aplauda. Femeia elegantă de lângă el se aplecă și îl luă de braț, șoptindu-i ceva la ureche, făcându-l să râdă. Râdeau de ea!

Ar fi vrut să sară jos de pe cal, să fugă, să scape, dar nu avea nici o ieșire. Trebuia să-și termine numărul. Era aproape gata, slavă Domnului. Ah, ce-o să-i spună lui Rupert? El era cu femeia aia. O să vrea să o mai vadă vreodată, acum, când știa

adevărul? Acum, când o văzuse în costumul ăsta, acest costum îngrozitor, umilitor? Calul cel alb tremură când trompetele răsunară, dând, brusc, din copite, c â n d Léonie încercă poza de final. Se aplecă înainte, îndreptându-se la timp ca să se salveze

de la o cădere.

Tocmai când își ridică brațele într-o ultimă poză strălucitoare își dădu seama că tul-ul, atât de bine așezat de Loulou, alunecase, la fel și partea de sus a costumului strâmt. Sânii ei goi se prezentau întregului

teatru. Și lui Rupert. Vai, Doamne, Rupert!

Spectatorii înnebuniră, băteau din picioare și fluierau și aplaudau, trezind-o din crisparea ei înghețată și ea își strânse brațele peste piept. Pe deasupra scandalului putu auzi un nou zgomot, un fâșâit

straniu, reflectoarele de la podea stropeau și făceau aburi, când lichidul spumos ajunse la ele. Calul nervos, după ce băuse mai devreme apă, își alesese tocmai acest moment ca să se ușureze, inundând centrul scenei și făcându-i pe dansatori

să sară și să chicotească, ferindu-se din calea lui.

Publicul urla și Léonie se uita cu groază la grupul din centrul stalului. Își lăsaseră capetele pe spate și râdeau în hohote, fără să se poată abține, aplaudând și strigând. Și Rupert râdea; râdea de

ea – toți râdeau de ea – ar fi vrut să moară. Ar fi vrut, pur și simplu, să moară. Sări jos de pe cal și fugi din scenă, trecând printre dansatoarele din culise, împingând-o pe Loulou. Trebuia să scape, să fugă de acolo.

Doar Caro nu râdea.

Ea îl urmărea pe De Courmont. El zâmbea liniștit.

— Nu mi-am dat seama că va fi chiar atât de amuzant, spuse el.

Capitolul 6

Maroc se grăbi pe aleea din spatele străzii Montalivet, apoi, de la colț, o luă pe strada alăturată, croindu-și drum pe niște străzi înguste ce deveneau tot mai murdare și mai

sărăcăcioase, pe măsură ce se apropia de casă. Casa se înălța în apropierea unei intersecții aglomerate, în apropiere de gară, și o alesese pentru că era cea mai curată pe care o putuse găsi. Proprietarul era un bătrân meticulos care insista ca și

chiriașii să fie la fel; nu permitea să se lase gunoaie în holuri, nici mirosuri de mâncare din micile bucătării comune, iar fiecare chiriaș trebuia să-și spele geamul o dată pe săptămână și să-și plătească chiria vinerea. Acestea erau regulile și,

ori le respectai, ori plecai. Dar bătrânul nu punea întrebări și nu-l interesa viața personală a chiriașilor săi și fusese locul cel mai ieftin pe care-l putuse găsi pentru Léonie. Când venise la el în noaptea aceea, el înțelesese imediat cât de disperată era și o

primise înăuntru fără să întrebe măcar ce se întâmplase sau de ce o face.

Nu putuse uita cum plânsese ea, lacrimile i se păruseră un torent nesfârșit, umflându-i fața frumoasă, până când se îngrijoră că s-ar putea să nu se mai

oprească. Dar s-a oprit, în cele din urmă. Apoi i-a povestit despre umilirea ei, a goliciunii și rușinii ei și cum au râs cu toții de ea, amuzându-se împreună. Nu mai voia să-i vadă pe nici unul dintre ei, nici măcar pe Caro. Când Léonie spuse asta, el

înțelese profunzimea umilirii ei. O adora pe Caro, era idolul ei, era tot ce ar fi vrut ea să fie. Maroc a fost cel care s-a furișat la doamna Artois și a luat lucrurile lui Léonie, strecurându-se după cină, când știa că doamna Artois e singură în camera ei de zi,

bucurându-se de paharul ei de băutură. Nu fusese nimeni prin apropiere. Și tot el a fost cel care i-a găsit o slujbă de chelneriță la cafeneaua de peste drum de gară, o slujbă neînsemnată, dar măcar avea de lucru, iar ea era bucuroasă. Îi spusese că

nu se va mai întoarce niciodată, dar niciodată, la cabaret. Și îl pusese să jure că îi va păstra secretul, că nu știe nimic despre ea și n-are nici o idee unde se află; nu trebuia să spună nimănui.

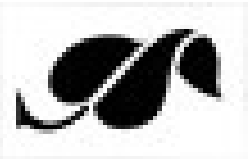

Verronet ședea la o masă, lângă ușă, la *Café du Gare*, întârziind la o ceașcă de cafea care era probabil cea mai proastă cafea din Paris. Începuse să obosească să-și petreacă atâta timp în locul acela sordid unde ferestrele erau mereu

aburite din cauza oalelor care fierbeau într-o bucătărie care mirosea a prea multe straturi suprapuse de grăsime. Femeia care opera la casa de marcat de lângă ușă începuse să-l privească suspicioasă, întrucât stătea acolo câteo oră, fără să

comande altceva decât o cafea. Discret, chemă chelneriţa.

— Coniac, spuse el, şi să fie unul mare. Observând privirea femeii, adăugă în grabă: Şi o bucată din prăjitura aia.

Se uită cu silă la prăjitura de ciocolată,

învechită, din vitrina de sticlă de sub tejghea. Cu siguranță că De Courmont trebuia să fie deja satisfăcut că fata nu făcea nimic altceva decât să vină aici la lucru și să plece din nou când termina, îndreptându-se direct spre casă, fără să vorbească cu nimeni.

Programul ei fusese același de peste o lună și nu părea că-și va schimba tiparul. Băiatul acela era singurul ei prieten, iar el era nevinovat. Dar lui De Courmont nu-i plăcea asta. Voia ca ea să nu aibă spre cine să se îndrepte, ca să apară el

și să o salveze. Verronet ridică din umeri. Ce avea de gând De Courmont în legătură cu băiatul? Era doar un copil.

Caro avea mustrări de conștiință – era vina

ei. Dacă ar fi fost mai puțin ocupată, mai puțin preocupată de problemele ei sociale, mai grijulie, poate că Léonie ar fi avut încredere în ea. Ar fi sfătuit-o împotriva oricărei asocieri cu un bărbat ca directorul de la *Cabaret*

Internationale. Își spunea mereu că umilirea lui Léonie în public ar fi putut fi evitată. Dar îl învinovățea și pe Rupert, la fel ca și pe ea pentru cele întâmplate.

— Tu i-ai monopolizat timpul și, cu toate astea, spui că

nici n-ai știut ce anume făcea! Cum ai putut, Rupert, cum ai putut s-o lași să facă așa ceva?

— Jur că n-am știut, Caro.

Era atât de nefericit, îi părea atât de rău, încât ea îl lăsă în pace. Alergaseră în culise împreună, în seara

a c e e a , dar Léonie plecase, își aruncase paltonul peste costumul acela uluitor și dispăruse în noapte.

— N-am putut-o opri, le spusese Loulou. M-a împins la o parte și a fugit. Trebuie să se fi dus acasă.

Dar nu e acasă.

Doamna Artois nu o văzuse și, când auzi relatarea lor, le spuse direct că nu se mira că fata fugise.

— Sărmana copilă, era atât de modestă, spusese doamna, amintindu-și cum roșea când fetele au făcut-o să probeze rochia, atunci.

Să o expui într-un asemenea costum în fața tuturor bărbaților ălora!

Caro n-avea nici o idee unde să o caute. La început, au sperat, pur și simplu, că se va întoarce, dar nu s-a întors. Apoi îi veni în gând răspunsul, ca un fulger.

— Există o singură persoană, îi spuse Caro lui Alphonse, după săptămâni de îngrijorare, una singură, în care ar putea avea încredere: Maroc. El trebuie să fie. Vai, vai, se văicări ea, de ce nu m-am gândit la asta mai devreme?

La *Serrat*, Maroc îi evită privirea și ea înțelese că era ceva la mijloc.

— O să am nevoie de băiat, comandă ea, să-mi ducă pachetele.

— Bineînțeles, domnișoară Montalva... Maroc! El înaintă în silă și o urmă afară.

— Spune-mi unde e, îi ceru Caro.

— Nu știu ce vreți să spuneți... cine să fie? replică el cu inocență.

— L é o n i e ! Și bineînțeles că știi.

El tăcu.

— Ascultă, Maroc, am venit pentru că vreau s-o ajut. Mă simt

răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să fiu atentă cu ea. Ar fi trebuit să știu ce se întâmplă... Trebuie să o ajut, la fel și tu.

— Ar fi trebuit s-o lăsați în pace, de la început. Ridică glasul furios: Era bine, înainte de a vă întâlni pe

dumneavoastră.

— Ah, Maroc!

Oare era adevărat? se întrebă Caro, vinovată. S-a amestecat oare în viața fetei? Dacă da, atunci ea era cea care trebuia să o ajute.

Maroc se uită în pământ, nefericit, frământat între

loialitatea față de Léonie și îngrijorarea pentru situația ei. Dubla lovitură a dragostei pierdute și a mândriei rănite se făcea simțită la Léonie, reducându-i strălucirea de odinioară la o umbră tăcută. Trecuseră deja cinci săptămâni și ea slăbea

mereu și devenea tot mai apatică. Se presupunea că își ia masa de prânz și de seară gratuit, la cafenea, dar el bănuia că nu avea grijă să mănânce și nu se ducea niciodată nicăieri – se ducea doar pe jos, la cafenea, la prânz, și venea înapoi seara la

opt. Oare ce trebuia să facă el? Răspunderea era uriașă. Se uită la Caro, ezitând. Poate că, dacă ea i-ar promite să nu-i spună lui Rupert... În fond, ea era singura care o putea ajuta pe Léonie.

Caro simți ezitarea lui.

— Te rog, Maroc, te

rog. Aș face orice ca s-o ajut. Are nevoie să aibă alături o altă femeie, într-un moment ca ăsta.

Avea dreptate; Léonie avea nevoie de o altă femeie. El a făcut tot ce a putut, dar femeile erau un mister, niciodată nu puteai ști ce gândesc sau ce ar

putea face. Iar el începea să se teamă de proasta inspirație a lui Léonie.

— Dar trebuie să-mi promiteți că nu veți spune nimănui altcuiva, zise el.

De Courmont era

nerăbdător. Măsura puntea vaporului *Ile de France*, evitând tovărășia celorlalți pasageri, cât putea de mult. Călătoria spre America fusese destul de plictisitoare, dar întoarcerea îi părea și mai lungă. Viața pe vapor era prea relaxată pentru el, după ritmul și

agitația care, după cum i se păruse întotdeauna, făcea parte din New York. Totuși, călătoria se dovedise profitabilă, iar el va fi unul dintre primii bărbați din Franța care va intra în industria automobilelor. Vehiculul viitorului, exact așa cum fusese, nu

demult, calea ferată. Era foarte mulţumit de sine.

Se gândi la Paris, la întoarcerea acasă. Îi promisese soţiei sale că va fi acasă la timp pentru ziua de naştere a fiului lor mai mare; Gérard va împlini şase ani – va trebui să se îngrijească să-i aducă

băiatului un educator bun, să-l pregătească pentru școală, la toamnă. Guvernanta aceea zăpăcită nu era bună de nimic. Bineînțeles că lui Marie-France îi plăcea, spunea că e cumsecade. Cumsecade! Băiatul avea nevoie de cunoștințe, nu

de blândețe. Poate va reuși să-și petreacă mai mult timp cu el, să se ducă la țară, să călărească împreună. Acum, când nu mai erau bebeluși, trebuia să se intereseze mai mult de fiii săi. Marie-France îi influențase destul.

— Bună dimineața,

domnule! îl salută ofițerul de la stația de radio. Am primit o telegramă pentru dumneavoastră, domnule.

Gilles desfăcu foaia și o citi repede. Era un nou raport de la Verronet: același lucru, fata era în continuare la cafenea.

Nici un semn de la Rupert. Da, planul lui se dovedise satisfăcător. Léonieva fi gata să cedeze, un mic ajutor o va muta în puțin lux, puțin răsfăț, treptat, până nu se va mai putea lipsi de toate astea. Îl va uita în curând pe Rupert von Hollensmark. Încă

vreo câteva săptămâni de dificultăți și singurătatea nu-i vor face rău; o s-o lase să mai aștepte puțin, astfel încât plăcerea lui proprie să fie și mai dulce.

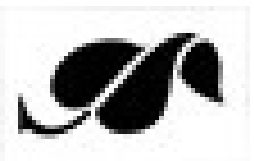

Caro își frecă mâinile, dezgustată, înlăturând ceea ce simțea că erau, cu siguranță, urmele a mii de degete grase, pe balustrada scării amărâte, pe care își trecuse mâna neatentă, în timp ce urcase la etajul patru. Totuși, era

mai curat decât se aşteptase de afară, iar camera lui Léonie, deşi întunecoasă, era imaculată. Şi rece! Caro tremură; ce frig era! Deşi soarele strălucea şi cerul era albastru, casele astea vechi erau reci ca nişte pivniţe. Maroc îi spusese că Léonie va fi

acasă pe la opt, iar ea se învârtea, neliniștită, prin camera mică, tocurile înalte răsunând pe podeaua goală. Se uita pe fereastră la priveliștea sumbră a gării, ridicând perdeaua înflorată, ieftină, care ascundea puținele lucruri sărăcăcioase ale lui

L é o n i e : două rochii atârnate strâmb într-un cuier de pe perete, o pereche de ghetuțe aurii – bineînțeles că își aminti că le purtase la petrecerea care fusese începutul întregii povești. Caro se întoarse în așteptare, când auzi pași pe scară și ușa se

deschise.

Léonie era pierdută în gânduri, cu ochii în jos. Nu era o cameră în care să intri bucuroasă pentru confortul primitor.

— Léonie!

Ridicându-și privirea, o văzu pe Caro așteptând, încadrată de

fereastra care părea că nu lasă să intre nici lumină și nici aer proaspăt – Caro, a cărei viață avea culorile bijuteriilor și era luminoasă, strălucitoare și scânteietoare. Era ca și când ai fi găsit o orhidee într-o închisoare. Léonie

începu să plângă.

— Vai, Léonie, sărmana mea Léonie.

Caro o îmbrăţişa, ţinându-i capul, sărutându-i părul, spunându-i vorbe de alint.

— Totul e din vina mea! exclamă ea cu vinovăţie, eu eram

prietena ta. Dacă mi-ai fi spus despre cabaret, te-aș fi ajutat, te-aș fi sfătuit, ți-aș fi atras atenția. Ah, Léonie, n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Lacrimile ei se amestecau cu ale lui L é o n i e și plânseră amândouă, ușurate. Ce-a fost mai rău a trecut, o

consolă ea. O să vii cu mine. O să rezolvăm totul.

Léonie o îndepărtă, cu ochii înroșiți și mari, plini de panică. Semăna atât de puțin cu fata aurie de la petrecere, cu steaua de la cabaret, încât Caro fu șocată. Putea vedea acum cât de

mult slăbise, oasele feței îi ieșeau ascuțite, iar omoplații slabi se vedeau prin bluza ieftină. Avea mâinile roșii, crăpate, de la spălatul vaselor, iar părul, strâns la spate într-un coc pe ceafă și prins cu zeci de ace își pierduse luciul și

vioiciunea care îl făceau să plutească întotdeauna cu o viață a lui proprie.

— Nu pot să-l mai văd vreodată pe Rupert.

Caro se întreba ce să spună. Ea nu voia ca Léonie să-l mai vadă din nou pe Rupert, ar fi fost mult mai bine pentru toți, dar el era atât de

nefericit, atât de îngrozitor de nemulțumit. Venea în fiecare zi să afle dacă auzise ceva Caro și, de fiecare dată când îl expedia fără vești, părea că devine ceva mai bătrân, ceva mai trist. Nu încăpea îndoială că era un tânăr bărbat

foarte îndrăgostit. Se încuraja singură. Mai văzuse tineri îndrăgostiți și nu voia ca Léonie să fie rănită a doua oară.

— Nu-i nevoie să-l mai vezi vreodată, promise ea. Putem rezolva asta, Léonie, vino însă înapoi cu

mine. Îți promit că n-am să-i spun unde ești.

Léonie se simți brusc foarte obosită. Era prea mult, totul. Prea multe decizii, prea multă emoție, prea multă disperare. Cât de frumoasă ar fi viața fără toate astea, o viață în care să nu aibă nevoie să

simtă dragoste și disperare, pasiune, ură și umilință. O viață în care totul să se desfășoare plăcut, cât mai ușor, o viață fără dragoste. Aruncă o privire în jurul micuței ei camere. Nu i se păruse niciodată un loc de refugiu, nu-i dăduse

nimic, nu-i oferise căldură, nici confort. Într-o bună zi, va găsi un loc care îi va oferi toate astea, un loc al ei propriu.

— Lasă totul aici, comandă Caro, nu-ți trebuie nimic din toate astea. O să o iei de la capăt, o să fie un nou

început.

Léonie ezită.

— Doar astea, spuse ea. Am nevoie de ele.

Își luă mica geantă, strângând-o la piept. Era exact așa cum i-o adusese Maroc – nu se obosise să despacheteze. Nu se va despărți niciodată de cele două

păpuși egiptene. Erau tot ce îi aparținea, de fapt. Când trântiră ușa camerei mizere în urma lor și porniră împreună în jos pe scară, Léonie se întrebă ce va spune următoarea chiriașă când va descoperi ghetuțele alea aurii.

Capitolul 7

Baroanei von Hollensmark îi plăceau jocurile de noroc. Acele mese cu postav verde și delicatul zbor al cărților de joc în mâini specializate, tensiunea jucătorilor și fețele

nepăsătoare ale crupierilor – și toate acele jetoane colorate și monede aurii răspândite pe postav – aveau ceva deosebit și îi dădeau încă fiori.

— Am optzeci de ani, îi spuse ea veselă lui Rupert, în timp ce el îi împingea scaunul cu

rotile prin foaierul de la *Hotel Grand Park*, am un șold cu artrită căruia trebuie să-i mulțumesc că mă duce înapoi la Baden-Baden. Bunicu tău obișnuia să mă aducă adesea aici. Desigur, el venea pentru curse, dar mie îmi plăcea cel mai mult

cazinoul.

Trecuseră cincisprezece ani de când fusese ultima oară aici și încă se mai aștepta, într-un fel, să-i întâlnească pe vechii ei prieteni, deși, din păcate, majoritatea dispăruseră deja, mulți muriseră, în urmă cu

peste douăzeci de ani, în războiul franco-prusac. Rupert o adora pe bunica sa. „Grandess" îi spunea el, amestecând titlurile. Ea fusese întotdeauna acel membru al familiei de care se simțise cel mai apropiat; își petrecuse veri lungi, lenețe, în

castelul ei cu vedere spre Rhin; ea fusese de asemenea cea care îl încurajase când fusese trimis departe, la școală; ea fusese cea care promisese să se îngrijească de poneiul lui și de câini – și nu uitase. Fusese bucuros să o însoțească la Baden-

Baden la tratament pentru artrita ei. Bineînțeles că ea avea micul ei anturaj, camerista și infirmiera, dar se bucura de compania nepotului ei favorit.

Grandess oftă cu satisfacție. Slavă Domnului, cazinoul era

încă același, deși lucrurile păreau să se schimbe atât de repede în ziua de azi. Candelabrele veneţiene străluceau la fel de frumos, iar mesele erau la fel de aglomerate ca odinioară; femeile erau tot drăguţe, iar bărbaţii, în frac şi cravată albă, la

fel de bine. Plafoanele aveau aceiași amorași care pluteau în nori, iar covorul era destul de gros și de roșu.

— Acum, zise ea, fericită, cred că vom începe cu *chemin de fer*.

Rupert o urmări pe bunica lui distrându-se, permițându-și să se

întoarcă cu gândul la sfârșitul de săptămână anterior. Nu fusese un succes. Puschi se întrebase de ce oare nu-i scrisese și de ce era atât de distant. Nu era vina ei. Nu intenționase s-o rănească, dar, pur și simplu, n-o putea uita pe Léonie. Trecuseră trei

luni și încă nu dăduse de nici o urmă a ei. Voise să angajeze un detectiv, dar Alphonse îi interzisese, spunându-i că, dacă Léonie nu vrea ca el să o găsească, el trebuia să accepte lucrul acesta. Ea știe unde ești, putea să vină la tine, îi spusese el. Era clar,

Léonie nu voia să facă asta. Vorbele lui Alphonse sunau logic și Rupert a fost obligat să le accepte, dar încă se trezea căutând-o printre chipuri, în mulțime, sperând să o vadă. N-o văzuse niciodată. Se aruncase în munca sa, îngropându-și visurile în

complexitatea extinderii pieţelor pentru Krummer - oţelăriile viitorului său socru - lucrând din greu, până târziu, cu un nou ataşament care i-a adus aprobarea surprinsă a directorilor birourilor din Paris. Acesta a fost motivul pentru care

tatăl ei fusese atât de amabil în acel sfârșit de săptămână, în ciuda plângerilor lui Puschi.

— Lucrează mult, draga mea, îi spusese el. E un bărbat ocupat, adăugase el condescendent, când discuția trecu la o posibilă căsătorie, în

toamnă.

Căsătorie în toamnă. Vai, Doamne. O iubea pe Léonie. Va încerca să o vadă din nou pe Caro când va reveni la Paris, deși ea era atât de greu de găsit acum, era mereu plecată la țară.

— Scuzați-mă, domnule, zise infirmiera

bunicii, aflată lângă el. E timpul ca baroana să meargă la culcare, domnule. Are un tratament mâine dimineață, la băi, și trebuie să se odihnească.

— Au trecut doar câteva ore, spuse baroana von Hollensmark, înțepată,

nu mă trataţi ca pe o doamnă bătrână. Nu-mi place, încă nu sunt bătrână, mai pot câştiga la masa de joc.

— Am să vin cu tine, se oferi Rupert. Am să-ţi ţin companie.

— Nu, nu, nu-i nevoie, Rupert. Din nefericire, are dreptate,

trebuie să mă scol devreme și mi s-a spus că tratamentul e obositor. Tu rămâi aici și distrează-te. Uite, ia astea. Ea îi împinse grămada de fise. Încearcă-ți norocul. Vezi dacă poți sparge banca, pentru noi.

Rupert se aplecă să o

sărute pe obraz. Mirosea a apă de colonie și a pudră roz, exact așa cum își amintea. O urmări dispărând pe vastul coridor plin de candelabre și se întoarse, simțindu-se brusc foarte singur. Noaptea abia începuse și era pustie. Strângând

fisele, se întoarse la masa de *chemin de fer*.

Fusese ideea lui Alphonse să o ducă pe Léoniela o staţiune balneară şi Caro acceptase ideea. Desigur că era locul perfect, o

staţiune pentru sănătate şi care îi oferea şi o destindere. Era exact ce-i trebuia şi, în plus, nu ştia cât timp va mai putea admite să se ascundă la ţară. Indiferent cât de frumos era la Rambouillet, era liniştit. Baden-Baden era distractiv, îi spusese ea

lui Léonie, și ceea ce le trebuia amândurora era puțină distracție.

Deși nu simțea nevoia de distracție, Léonie se bucură de frumosul oraș vechi de pe malul râului Emz, iar hotelul era atât de impozant și de frumos, cu priveliștea

îndepărtată a Pădurii Negre, de pe terasă. Cel mai mult îi plăcea piscina. O descoperise în prima dimineață, explorând coridoarele ca un labirint, de sub hotelul *Grand Park*, rătăcind prin holurile cu ecou, pline de un ușor abur sulfuros, și pe lângă

băi de nămol, unde persoane în halate albe își revigorau mușchii obosiți. Holul mare cu bazinul de înot, cu cele două coloane de marmură, fusese gol. Se auzea doar clipocitul bazinului de un albastru transparent și ademenitor. Se uitase la

el, închipuindu-și cum e când înoți: o lume plăcută, răcoroasă, de senzații odihnitoare, unde poți pluti suspendat în apă termală, lăsând-o să-ți ușureze greutatea, să te susțină, să te mângâie. Dacă ar putea înota! Băgă un picior

încercând apa, dorind să-și poată arunca hainele și să se arunce în ea, să taie această apă albastră.

— De ce nu iei lecții? îi spuse Caro, practică. Este un instructor la piscină și exercițiul ar fi bun pentru tine.

Așa încât, dimineața devreme, când părea că restul lumii doarme încă, ea mergea singură prin sălile cu vapori, la lecție. Bazinul părea mult mai mare când erai în apă și nu stăteai pe margine. La sfârșitul primei săptămâni, putea înota o lățime,

bucurându-se de senzaţia propriei ei puteri, în timp ce-şi croia drum prin apă, excitată de senzaţia de forţă în cucerirea unui element nou. Era hotărâtă să devină o înotătoare cu adevărat bună, iar după lecţie rămânea să facă

exerciţii, plecând doar când bazinul începea să se aglomereze, pe la mijlocul dimineţii.

— Mă mir că nu ţi s-a zbârcit pielea ca la spălătorese! comentă Caro. Stai atât de multe ore în apă...

Totuşi, era bucuroasă – Léonie

arăta mai bine. Își recuperase greutatea pierdută, iar părul, deși mirosea ușor din cauza bazinului, își recăpătase luciul. Problema următoare era ce anume să facă în legătură cu ea. Léonie nu era doar o problemă de rezolvat, era o prietenă, o soră

mai mică. Atracția curioasă pe care o simțise în acea primă după-amiază înzăpezită devenise o prietenie adevărată.

— Tu ești prima mea prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, îi spuse ea lui Léonie. Ți-am încredințat toate

secretele mele, de prima dată când te-am descoperit, nu am de gând să te pierd atât de curând.

— Dar trebuie să-mi găsesc o slujbă, Caro, răspunse Léonie. Nu pot sta cu tine la nesfârșit și, în plus, nu-i corect față de Alphonse. Amândoi

ați făcut destul pentru mine.

Dar ce fel de slujbă? se întreba Léonie, plutind pe spate în bazin. Sunt diferită acum de fata care a lucrat la *Serrat*. Am mai crescut puțin. Și, în fond, am șaptesprezece ani. Fetele din satul ei

erau deja măritate și aveau primul copil la vârsta asta, sau chiar pe al doilea! Nu se mai gândise la Normandia de când plecase de acolo, iar acum îndepărta gândul acesta răzleț, la fel cum își reprimase amintirile despre Rupert. Niciodată nu-și

permitea să se gândească la el. Dar ce trebuia să facă, oare, în viitor?

— Să te bucuri de el, spuse Caro, când umblau prin Pădurea Neagră în acea după-amiază, împreună cu un grup vesel de prieteni ai ei. Dar Léonie se simțea

o neavenită, un oaspete temporar care nu aparținea locului. Refuzase să-i permită lui Caro să-i cumpere haine scumpe și acceptase doar rochiile cele mai vechi din garderoba lui Caro și câteva fuste simple de vară. Ea nu avea nevoie de nimic

complicat, pentru că nu ieșea niciodată serile, luându-și cina în camera ei și culcându-se devreme. Adevărul era că se temea de toți acești oameni, de cazinoul strălucitor și de eleganta sufragerie. L é o n i e rătăcea prin singurătatea minunată a

Pădurii Negre, unde tăcerea verde era întreruptă doar de sunetele vocilor lor care făceau ecou pe cărările cu iarbă, unde pomii înalți filtrau soarele în mici scânteieri și fire subțiri de lumină. Frumusețea aceasta o făcea însă să se simtă

mai tristă. Viitorul se deschidea în fața ei, sumbru și nesfârșit, de nepătruns și singuratic.

Nu putea dormi – camera era încălzită după răcoarea zilei – și se frământa neliniștită,

așteptând zorile. De îndată ce se face lumină, își promise, am să mă duc la piscină. Însuși gândul la apa răcoroasă o împrospăta și ieși pe balcon, uitându-se spre parc.

Luminile încă mai ardeau la cazinou, deși orchestra încetase

demult să mai cânte și s e dusese acasă la culcare. La această oră a dimineții, rămâneau doar jucătorii pătimași, toți ceilalți fie că dormeau, fie că se aflau la cele peste o duzină de petreceri. O pereche ieși pe terasa de sub fereastra ei și Léonie se

aplecă să se uite, ascuțindu-și urechile să asculte. Capul lui era aplecat aproape de al ei, iar brațul lui îi înconjura talia. Femeia părea că se topește în el, în timp ce se sărutau, amintindu-i de Rupert. Închise repede fereastra, înlăturând amintirea.

Rupert se uită, întunecat, la grămada de jetoane din fața lui. Nu spărsese banca, dar avusese un noroc fenomenal și Grandess va fi furioasă că nu fusese de față. Își

îndreptă spatele: doamne, cât era de obosit! Poate ar trebui să încerce sauna, să facă un masaj, să-și limpezească puțin capul.

Marile săli de marmură erau pline de bărbați care se eliberau în aburi de excesele nopții, transpirând în

tăcere și goi, pe bănci, în nori de vapori, pregătindu-se pentru o zi la curse și o altă noapte la cazinou sau cu o doamnă favorită. Bărbatul masă mușchii încordați și, în cele din urmă, îl udă cu apă rece. Doamne, ce bine era, aproape că-și simțea

porii închizându-i-se brusc!

— Puteți încerca piscina, domnule, sugeră maseurul. E întotdeauna goală la ora asta matinală și e foarte înviorătoare.

E r a oare deja dimineață? Afară era cenușiu și liniștit,

soarele încă nu-și croise drum prin ceață. Un înot ar putea fi exact ce-i trebuia. Înfășurându-se în prosop, o porni lipăind prin sălile pline de abur, rătăcindu-se prin coridoarele întortocheate, descoperind, în cele din urmă, piscina după

clipocitul apei care se lovea de marginile de ceramică. Aruncând prosopul, Rupert se pregăti să sară înăuntru. Dar în bazin era cineva. O femeie. Repede ridică prosopul.

— Vă cer iertare, strigă el. Nu mi-am dat seama că nu sunt singur.

Nu credeam că doamnele vin aici la ora asta.

Léonie plutea pe spate cu ochii închiși. Probabil că visează, de vreme ce aude vocea lui Rupert.

Să fie posibil, oare? Ar putea fi ea? Nu, cu siguranță că nu. Rupert

se apropie. Fata avea aceeași culoare a părului. Era ea.

— Léonie!

Nu era vis. El era acolo, Rupert. Expiră cu gura întredeschisă, se înecă înghițind apă și se duse la fund ca o piatră. În panică, Rupert se aruncă în apă, ridicând-

o de la fundul bazinului.

— Léonie, draga mea Léonie. O ținea strâns lângă el. Nu-mi vine să cred că tu ești... am crezut că te-am pierdut, am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

— Rupert, ah, Rupert, am crezut că nu-ți pasă de mine, că ai

râs de mine.

— Nu râdeam de tine, Léonie, ci de cal – tu ai fost minunată, așa de curajoasă și așa de inteligentă. Și erai atât de frumoasă! Eram gelos că toți ceilalți bărbați te admirau.

— Dar erai cu femeia aia, șoptindu-i ceva

despre mine...

— Nu, nu, nu, dragostea mea, n-a fost așa.

Era nevoie de atât de puține cuvinte ca lumea să devină iar frumoasă, se gândi ea, atâta durere putea fi ștearsă de câteva cuvinte. Ce proastă fusese să fugă!

— Îmi pare rău, Rupert. Trebuia să am încredere în tine. Totul a fost din vina mea.

— Vai, dragă, e vina mea.

Îi sărută părul ud, îi mângâie obrazul, uitându-se în frumoșii ei ochi chihlimbarii, alungiți. Era aici, mica

lui dragoste, iubita lui. Dar ce făcea, oare, ea aici?

— Sunt împreună cu Caro și cu Alphonse. Ei m-au ajutat, Rupert.

— Dar de ce nu mi-a spus Caro? Doamne, ea știa că sunt disperat să te găsesc.

— Eu i-am cerut, am

crezut că ai jucat doar un joc cu mine.

El o ținu aproape.

— Sunt doar o serie de neînțelegeri, îi șopti el la ureche. Dar acum, că te-am găsit, n-am să te mai pierd din ochi niciodată.

Îi sărută pleoapele și gâtul și își aminti, brusc,

că era gol. Sărind afară din piscină, își înfășură prosopul în jurul șoldurilor, în timp ce ea își feri, cu pudoare, privirea. Apoi o ajută să iasă din apă, înfășurând-o în halatul de baie și uscând-o cu tandrețe.

— Vino să iei micul dejun cu mine, șopti el.

Trebuie să facem planuri.

— Planuri? Ochii ei străluciră de noi emoții.

El o sărută.

— Trebuie să ne gândim la viitorul nostru

Râsetele lor făceau ecou în sălile îmbrăcate în ceramică ale băilor,

când alergară, mână-n mână, înapoi, în camera lui.

Când închise ușa în urma lor, el o luă în brațe.

— Nu-mi vine să cred că e adevărat, șopti el. E tot ce-am visat de luni de zile. Ah, Léonie, te iubesc atât de mult.

Gura ei se deschise sub sărutul lui și trupul ei se sprijini de al lui. Cum putea să fie atât de plăcut sărutul, se întrebă ea, cum de putea trupul ei să se simtă atât de minunat, de parcă s-ar fi lichefiat, ca mercurul, moale dar greu? Ah, asta înseamnă

dragoste, asta simți când aparții cuiva!

— Te iubesc, Rupert... e cu totul altfel când iubești pe cineva! Atunci se cuvine, nu-i așa?

Arăta atât de frumoasă, atât de tânără, era irezistibilă. Rupert o ridică în brațe și o duse

în pat, sărutând-o, desfăcându-i halatul, alunecându-i de pe umeri materialul ud al costumului de baie și uitându-se la trupul ei frumos, cum stătea întinsă, mândră, bucuroasă că el o găsea atât de drăguță. Ea dorea să fie frumoasă

pentru el, să-i fie pe plac; Îl iubea atât de mult! Era atât de plăcut când făcea asta, era atât de bine când o mângâia. Își ținu respirația cu tandrețe, când el îi sărută sânii și închise ochii, nemaisuportând când mâinile lui îi despărțiră picioarele.

Trebuie să fie raiul, știa că era raiul.

Leonie stătea nemișcată, cu greutatea lui încă deasupra ei, și înțelese că asta însemna să aparții cuiva; era atât de simplu, doar două persoane care fac dragoste, această grozavă, minunată

apropiere.

El o ținu în brațe și îi spuse cât de perfectă era și își șoptiră planurile.

— Ești a mea, acum, îi murmură el la ureche. O să plecăm la han – îți amintești? Ți-am vorbit de el?

— Cel alb, lângă mare, cu odaia mare

răcoroasă, cu patul...?

O sărută din nou.

— Camera noastră... patul nostru. O să plecăm chiar în dimineața asta. Nu mai putea aștepta să nu o aibă doar pentru el. Am ceva bani, care or să ne ajungă pentru câteva luni, până găsesc de

lucru.

Râse, amintindu-și de câștigul de la mesele de joc din noaptea trecută; o să fie de ajutor. Simți o înțepătură de vinovăție gândindu-se la Puschi, dar o înlătură. Era prea plin de fericire ca să se gândească la asta. O să

se îngrijească mai târziu de această problemă. Dar bunica? Bineînțeles că ei îi va spune, o să-i lase un bilet, îi va cere să păstreze secretul, până va aranja el lucrurile. Ea va înțelege, avea încredere în treaba asta. Caro ar putea fi o problemă, ea o ținuse pe

Léonie departe de el și nu voia să riște ca treaba să se repete.

— Trebuie să-i lași lui Caro un bilet, îi spuse el lui Léonie.

— Dar, Rupert, nu pot face așa ceva. Vreau să-i spun eu însămi. Vreau să vadă cât sunt de fericită,... cât suntem

de fericiți. O să fie bucuroasă pentru noi, știu asta.

— Caro m-a învinuit că te-am jignit și știu că nu te va lăsa să pleci cu mine.

— Dar dacă îi spun, îi explic...

— N-o să înțeleagă.

L é o n i e tăcu,

gândindu-se la Caro. Nu putea să plece, pur și simplu. Caro era prietena ei. Ea o iubea și fusese cea care o găsise, o ajutase, îi datora loialitatea de a-i spune. Léonie se ridică.

— Trebuie să-i spun, Rupert. Nimic din ce ar putea zice ea nu m-ar

împiedica să plec cu tine.

El îi mângâie părul des și moale, sărutându-i șuvițele care îi încadrau fața, iubind-o.

— Mi-e teamă să nu te pierd din nou. El îngenunche la picioarele ei, implorând-o. Era atât de frumos, trupul lui era

atât de subțire și atât de puternic. Nu pot risca din nou lucrul ăsta, Léonie, – scrie-i o scrisoare! Spune-i ce s-a întâmplat, roag-o să înțeleagă. Spune-i că o să venim la ea, mai târziu, la Paris... că poate să vină la nunta noastră.

— Rupert, ah, Rupert... vorbești adevărat? Nunta noastră?

Ea îl sărută exaltată. Ar fi făcut orice pentru el. Chiar și să-i scrie un bilet lui Caro, dacă asta voia el. Rupert era pe primul plan. Caro va înțelege, ea știa totul

despre dragoste și pasiune și, bineînțeles că va veni la nunta lor.

Hanul era exact așa cum îl descrisese el, strălucitor de alb în lumina limpede a Sudului, pe fundalul

unei înălțimi blânde, cu chiparoși de un verde închis și cu bătrâni măslini. Se cocoța pe o fâșie de nisip cu câteva trepte șubrede de lemn, care duceau în vale, de l a terasă, acoperită cu teracotă, până la mare. Marea! Lui Léonie nu-i venea să creadă că vreo

mare putea fi chiar atât de albastră. Părea că reflectă cerul și îl dublează, adâncindu-i culoarea. Chiar și sub lumina lunii, era de un albastru intens, de cerneală. Dar noaptea ea nu se uita la mare, era în brațele lui Rupert, în patul acela mare, alb,

din camera răcoroasă, doar cu sunetul murmurat al valurilor ca un fundal pentru vorbele lor de dragoste.

Totul era așa cum îi promisese Rupert că va fi. Domnul și doamna Frenard, care conduceau micul local, aveau puțin oaspeți în cele trei

camere ale lor, câte un călător ocazional, poate, dar hanul era departe de drumurile circulate, puțin prea departe de Monte Carlo sau Nisa, pentru a fi cunoscut. Își câștigau existența în principal din mesele de prânz pe care le serveau localnicilor, care

mâncau în mica sufragerie întunecată din spate, lăsând terasa pentru Rupert și Léonie. Familia Frenard îi plăcea; erau atât de tineri și atât de vizibil îndrăgostiți și erau atât de frumoși – bronzați de zilele cu aer proaspăt de mare, cu părul decolorat

de apa sărată și de soare. Ca un zeu și o zeiță, se gândeau ei, întorcându-se discreți, când cei doi alergau goi în valurile jucăușe, zbenguindu-se și râzând, în timp ce el o punea să facă exerciții de înot.

Viața lor era atât de integrată în natură,

încât Léonie nu-și putea imagina cum trăise până atunci fără să se simtă așa ca acum. Trupul îi era mângâiat de soare și de mare, de briză, și era copleșit de dragoste. Ea vibra de energie și fericire, din clipa în care se trezea în brațele lui, până în momentul când

adormeau încă înlănțuiți, după ce făcuseră dragoste. Și făceau dragoste oriunde, pe plajă, ascunși după stânci la Point, acoperiți de valuri, sau pierduți în ierburile înalte din spatele cărărilor albe care șerpuiau pe Point Saint-Hospice, iar ea se

simțea sălbatică și în extaz, o parte a pământului și a mării și a cerului. Totul era exact așa cum trebuia să fie.

Capitolul 8

Marie-France de Courmont nu era bucuroasă văzându-l pe soţul ei întors din America, dar cei doi băieţi ai ei erau tare entuziasmaţi. Alergară înaintea lui să-l salute,

știind că le aducea daruri. Întotdeauna le aducea – ea trebuia să recunoască măcar asta în favoarea lui. O putea neglija pe ea, dar pe copii nu-i uita niciodată. Doar că nu știa cum să se poarte cu ei, era atât de distant, atât de lipsit de tandrețe! Ea nu știa

cum să descrie lucrul acesta, era, pur și simplu, o lipsă de căldură. Era clar că bărbatul acesta era incapabil să-și arate emoția, chiar dacă o simțea, dar ea bănuia că nici nu o simțea. Dacă ar fi avut o fată, se întrebă ea în treacăt, ar

fi fost, oare, altfel? Știa doar că el considera că băieții trebuiau crescuți ca niște mici bărbați. Dar ei îi venea greu să-i trateze pe Gérard, în vârstă de șase ani, și pe Armand, care avea doar patru ani, ca pe niște mici bărbați. Erau copii și ea îi adora. Măcar asta

îi dăduse și el.

— Gérard, Armand... ce mai faceți?

Gilles le zburli părul, vesel, zâmbindu-le. Gérard arăta obosit, se gândi el, și cam palid, dar era vioi, la fel ca și Armand.

— Unde sunt cadourile noastre, tată?

întreabă Armand, trăgând nerăbdător de pantalonul tatălui său.

Gérard stătea mai în urmă, păstrând distanța.

— Uite-aici. Scoase pachetele de la spate. Cutia albastră e a lui Gérard, iar cea roșie e a ta, Armand.

Băiețelul țopăia de

emoție, strângând cutia lui, trăgând deja de hârtia care o învelea.

— Vino să vezi, mamă, ce-am primit, zise el luptându-se cu pachetul. Marie-France îl ajută, aruncându-și o privire îngrijorată spre Gérard. Știa că băiatul era îngrijorat din cauză

că urma să fie trimis la școală. Trebuia să încerce să-l convingă pe Gilles că era prea devreme. Era prea mic, prea sensibil, ca să plece de acasă, o amânare de un an sau doi nu i-ar fi făcut nici un rău.

Gérard îngenunche pe podea, deschizând cu

grijă cutia lui, dând deoparte, în mod deliberat, hârtia, amânând plăcerea primirii darului.

El e ca mine, se gândi De Courmont, bucuros să anticipeze. Îi zâmbi fiului celui mare, iar băiatul îl privi cu surprindere.

— Ei, îți place, băiatul meu?

— E frumoasă, tată. E minunată.

Se uită la micuța mașină, o copie impecabilă a automobilului prototip pe care tatăl lui avea să-l producă în curând. Al lui era albastru, iar

Armănd avea unul identic, dar roșu. Era cel mai frumos dar pe care-l primise vreodată, i-ar fi plăcut să se joace, dacă nu l-ar fi durut capul atât de tare; ar fi dorit să nu trebuiască să plece de acasă, la școală. Se temea. Băieții din parc îi spuseseră povești atât de

îngrozitoare despre cât de cruzi erau cei de la școală, mai ales cu băieții cei noi. Spera că mama va ține minte să-i ceară tatei să nu-l trimită.

Cina doar cu Marie-

France era întotdeauna o treabă dificilă, dar Gilles se străduí să o distreze, povestindu-i despre călătoria lui, descriindu-i New York-ul și Chicago, cu o vioiciune care îi stârni curiozitatea.

— Și automobilele? întrebă ea.

El făcu semn valetului să le umple paharele, adulmecând, apreciativ, buchetul dens de *Margaux*.

— Automobilele De Courmont vor fi pe drumurile Franței anul viitor, spuse el ridicând paharul, iar peste câțiva ani ne așteptăm să le

găsim în America.

— Deci presupun că îți vei dedica tot timpul noii afaceri.

— Nu chiar. Mai am și alte interese de care trebuie să mă îngrijesc.

— Ca de pildă, G é r a r d , sugeră ea, înțepându-l cu un z â m b e t . E foarte

nefericit, Gilles, din cauză că e trimis de acasă, la școală. Eu cred că e prea mic.

— Mulți băieți de vârsta lui pleacă la școală, Marie-France. De ce ar trebui el să fie o excepție?

— De ce? Pentru că e fiul tău... fiul nostru. Nu

e un băiat oarecare... are sentimente. E un copil sensibil, liniștit și foarte inteligent. Acum are nevoie mai mult de căminul lui decât de orice școală!

— Ăsta-i un nonsens. Împinse farfuria, iar valetul îi făcu semn servitorului să o ia.

Gilles sorbi vinul, nerăbdător, fără plăcere. Cât de enervantă putea fi Marie-France, întotdeauna atât de legată de nimicuri. Mai era încă o femeie drăguță în felul ei, minionă și cu părul negru, cam grăsuță acum – nu era deloc

genul lui. O imagine a lui Léonie îi trecu prin minte. Da, mâine va trebui să se ocupe de problema asta, va fi o plăcere s-o vadă, în sfârșit, să și-o facă a lui.

O cameristă de la camera copiilor îi șopti ceva la ureche lui Bennnett. Valetul se

aplecă discret să transmită stăpânului mesajul.

— Ar fi mai bine să te duci sus, Marie-France, spuse el. Se pare că Gérard are temperatură. Fără îndoială că se frământă prea mult în legătură cu școala.

Marie-France se uită la el cu dispreț și, fără nici un cuvânt, se ridică și părăsi camera. El rămase pe loc, uitându-se la locul ei liber, terminându-și vinul din pahar, în timp ce Bennett aștepta răbdător la spate.

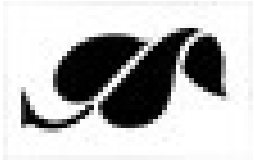

Nu încăpea îndoială că băiatul era bolnav. Doctorul, chemat la miezul nopţii, veni imediat, fără să piardă timpul să se îmbrace cum se cuvine. Îşi aruncă, pur şi simplu, paltonul peste pijama şi

își luă servieta. Dacă domnul duce a spus că e urgent, înseamnă că e ceva serios.

De Courmont măsura camera în timp ce Marie-France intră cu doctorul. Gérard nu putea fi bolnav, era doar copilul lui, băiatul lui; era voinic, solid. N-

avusese niciodată nimic rău în viața lui.

Doctorul apăru, iar Gilles îl salută îngrijorat.

— Ce este? Ce-i cu el, doctore?

— Mi-e teamă că-i difterie. Băiatul e foarte bolnav. Trebuie să-i facem un cort pentru respirat și va trebui să-i

pun un tub în gât.

— Un tub, în gât! Dumnezeule, era vorba de copilul lui. Oare bărbatul ăsta înnebunise? Nu poți face una ca asta... nu se poate să-i tai gâtul... ar putea să moară.

— Domnule duce, spuse blând doctorul,

dacă nu fac asta, chiar o să moară.

Gilles se uită la el îngrozit. Cum se poate întâmpla una ca asta și atât de repede? Își aminti cum desfăcuse Gérard cadoul, cu câtă curiozitate. Fusese prima dată când văzuse ceva din el însuși în

copiii săi, căci până acum fuseseră mai mult o parte din Marie-France. Se îndepărtă.

— Fă ce trebuie atunci, doctore, spuse el cu umilință, dar te rog salvează-mi copilul.

Aşteptă toată noaptea, afară, la uşa camerei copilului, în

t i m p ce Marie-France ședea lângă patul lui, păzindu-l. Tot ce putea face era să aștepte, spusese doctorul, boala se desfășoară după tipicul ei, dar băiatul respira mai ușor cu ajutorul tubului. Când nu mai putu suporta, Gilles deschise ușa. În

lumina cenușie a zorilor, o văzu pe soția sa adormită pe scaun, ținând în continuare mâna băiatului. Brațul lui Gérard era strâns în jurul mașinuței, ținând-o bine, în timp ce micul lui piept se ridica și se lăsa, lichidul gâlgâind grotesc în gâtul lui.

Gilles se întoarse și se grăbi prin casa tăcută spre biroul lui. Urmări răsăritul soarelui, în timp ce golea sticla de whisky.

Trecură două săptămâni până când

băiatul fu considerat în afară de pericol și încă două înainte să poată coborî din pat, dar chiar și atunci era atât de slăbit, că abia putea merge. Ochii lui de un albastru închis erau enormi pe fața albă, iar Marie-France era aproape la fel de palidă.

Părea să fi îmbătrânit cu câțiva ani în ultimele patru săptămâni, iar Gilles se uită la ea, de data aceasta, cu simpatie.

— Mulţumesc, îi spuse el.

— Pentru ce, Gilles?

— Pentru că l-ai îngrijit atât de bine.

— Sunt mama lui... ce altceva puteam face?

— Nu-i nevoie să plece la școală, Marie-France.

— Zău? De ce nu? În curând va fi mai bine... atunci ai să-ți schimbi din nou părerea? întrebă ea cu cinism, îl cunoștea bine.

El era serios.

— Tu știi mai bine. Fă tu ce crezi că e mai bine, pentru amândoi băieții. Mă încred în judecata ta.

Ea se uită la el, uluită.

— Cred că avem nevoie de o vacanță, o anunță el brusc. Gérard

are nevoie de aer bun de mare ca să-i readucă pofta de mâncare; și tu ai nevoie, draga mea. El îi atinse ușor umărul, aproape tandru. O să plecăm în Sud. Iahtul așteaptă, i-am și spus căpitanului să ne aștepte. O să plecăm toți la Monte Carlo.

Capitolul 9

Léonie ședea la o masă afară, la *Café de Paris*, din Monte Carlo, așteptându-l pe Rupert. Încă era liniște, prea devreme pentru clienții eleganți de la ora prânzului, iar ea își

sorbea în liniște cafeaua, bucurându-se de briză, aruncându-le fărâmituri păsărelelor care așteptau răbdătoare bogăția de resturi de la această cafenea elegantă. Doar o masă mai era ocupată de un bărbat cu cei doi fii ai săi, pe care îi trata cu înghețată. Îi putea auzi

pe copii râzând, aplecați fericiți peste cireașa din vârf, iar ea se întoarse să-l privească, zâmbind. Bărbatul era pe jumătate întors cu spatele spre ea și îi putea vedea doar profilul, dar avea ceva sâcâitor de familiar. Nu-l mai văzuse, oare, undeva, mai înainte?

Spera că Rupert nu va întârzia prea mult. Se dusese la poștă să-și ia scrisorile. Spera să fie o scrisoare de la Caro. Trecuseră șase săptămâni de când plecaseră din Baden-Baden atât de precipitat, șase săptămâni uluitoare, glorioase,

minunate, fericite, dar tot nu primise nici un cuvânt de la Caro și era îngrijorată. Știam că nu e bine, se gândi ea, ar fi trebuit să vorbesc cu ea înainte de a pleca, dar Rupert a insistat. Totul s-a petrecut atât de repede! Când o să fim la Paris, o să mergem s-o

vedem; atunci o să mă ierte, o să înțeleagă:

— Scuzați-mă, dar nu ne-am întâlnit, oare, la Carolina Montalva?

Era bărbatul de la petrecere, cel tăcut. Ea își aminti cum o urmărise cu privirea când stătuse lângă ușă speriată și întrebându-se

dacă să intre sau nu. Dar acum, el îi zâmbea, întinzându-i mâna. Întinse și ea mâna, simțindu-i degetele ferme, reci, care îi transmiseră mici tremurături de excitație în trup.

— Gilles de Courmont, domnișoară.

Cei doi băieți priveau curioși, cu lingurițele în înghețata lor. Ochii lui erau de un albastru închis, cu sprâncene groase, iar pielea lui era netedă, ușor rozalie sub bronz din cauza bărbieritului recent. Ochii ei căzură pe pieptul lui, unde părul

negru, creț, se vedea prin deschizătura în V a cămășii proaspete. Era un bărbat atrăgător.

— Sunteți singură? întrebă el.

— Aștept...un prieten.

— Înțeleg. E și Carc aici?

— Nu, e la Paris, așa

cred.

— Bine – Gilles făcu un gest spre golf –, aș fi bucuros dacă dumneata și prietenul dumitale ați veni într-o seară să cinați cu mine pe vasul meu. După cum vezi, sunt aici cu băieții mei.

Ea le zâmbi și ei se foiră, jenați, sub privirea

ei.

— Le-am promis că-i duc la Muzeul de oceanografie, spuse el, și sunt nerăbdători să plecăm. Vasul se numește *Bel Ami*. Lăsați o notă căpitanului dacă aveți o seară liberă pentru cină. Aș fi bucuros să-mi țineți

companie.

Îi făcu semn cu mâna când își luă băieții și plecară gălăgioși, îndreptându-se să traverseze piața. Cât de deosebit e față de cum mi-l închipuisem la petrecere, se gândi ea. Mi se părea atât de sinistru – dar nu-i așa. E

interesant, misterios – deosebit.

Iată-l pe Rupert! Mergea repede, grăbindu-se spre cafenea, cu un mănunchi de scrisori în mână.

— Dragul meu, îl strigă ea, făcându-i semn cu mâna,

alungându-și din minte gândurile despre De Courmont. El îi sărută mâna și se așează repede. E ceva pentru mine? întrebă ea, îngrijorată.

— Mi-e teamă că nu. El privi chipul ei îngrijorat. E-n regulă. Sunt sigur, Caro e doar ocupată. Când o să ne

întoarcem, am să-i explic că totul a fost din vina mea, că eu am o influență proastă asupra ta.

Léonie râse, el făcea întotdeauna ca orice să pară în regulă. Comandă cafea și puse scrisorile pe masă. Ea putea vedea că două dintre ele aveau

timbre germane și se uită pe furiș la fața lui, dar el nu zise nimic. Ea știa că trebuiau să fie de acasă, poate de la logodnica lui. Îi era groază de scrisorile din Germania. El era atât de tăcut după aceea și arăta îngrijorat, deși ei nu-i spunea nimic. Privirile

lor se întâlniră și el îi zâmbi. Luându-i mâna, îi zise:

— Să mergem la Nisa. Trebuie să vezi orașul.

Ea era din nou fericită, știa că scurta călătorie va fi distractivă, așa era întotdeauna când era cu

Rupert. Își atinse șiragul de mici perle de la gât – le scotea doar când se ducea să înoate și atunci le ascundea sub o stâncă anume. Rupert i le pusese el însuși la gât.

— Prima bijuterie a unei fete ar trebui să fie perlele, spusese el când i le prinsese și se dăduse

înapoi să-i admire gâtul frumos, adăugând un sărut sau două.

— Vreau să-ți dau și eu ție un dar, spuse ea, când plecară de la cafenea, mână-n mână.

— Tu ești darul meu... tu ești tot ce-mi doresc, spuse el, zâmbind din nou și

băgându-și scrisorile în buzunar.

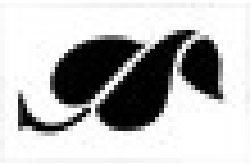

Încă o mai găsesc fascinantă, se gândi De Courmont, în timp ce ghidul le explica fiilor săi curioși complexitățile

echipamentelor marine. Marie-Francese întorsese la Paris, iar el nu se mai gândise la Léonie de săptămâni – din noaptea în care Gérard se îmbolnăvise atât de rău. Rapoartele lui Verronet din Baden-Baden și scrisorile lui Léonie pe care le furase

din cutia de corespondență de lângă hanul de la Cap Ferrat, zăcuseră necitite pe biroul lui. Până în prezent, oricum, totul fusese doar un joc, o urmărise, o făcuse de râs, o vânase ca pe un animal sălbatic, dar era frumoasă. Își aminti de

fața ei aurie și de ochii ei chihlimbarii, de părul ei blond închis, cu șuvițe mai luminoase din cauza soarelui. De luni de zile nu se mai gândise la o femeie. Se ocupase de fiii săi, petrecându-și timpul cu ei – sub privirea cinică a lui Marie-France. Acea

întâlnire cu moartea îl speriase, era ceva ce el nu putea controla, mai puternic decât el. Gândurile lui se întoarseră la fată. Se întrebă dacă familia lui Hollenskmark știa despre noua lui legătură. Se îndoia. Nu trebuia, oare, Rupert să se

însoare cu fiica lui Krummer? Gilles savura gândul la încurcătura bătrânului său dușman, când va afla vestea, iar când își imagina familia Hollensmark, putea aproape să le prevadă reacția.

Îl chemă pe ghidul muzeului și îi dădu un

bacșiș generos.

— Ai grijă de ei o jumătate de oră, îl instrui el. Trebuie să mă duc până la telegraf.

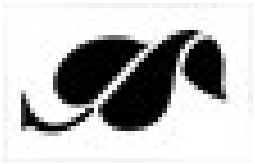

Traversă piața plănuindu-și mișcarea; putea face presiunea

potrivită la locul potrivit. Familia von Hollensmark avea nevoie de această alianță, nu-l puteau vedea pe unicul lor fiu risipindu-se cu o anonimă. În dimineața următoare, telegrama era lângă farfuria lui Rupert, ca o bombă neexplodată, atrăgând

privirea lui Léonie, oricât de mult încerca ea să se prefacă nepăsătoare. Rupert își sorbea cafeaua și privea spre mare.

— Nu ai de gând să o deschizi? întrebă ea, în cele din urmă, nemaiputând suporta.

— Nu-i nevoie. Știu

ce scrie în ea.

Léonie era tăcută. Și ea avea idee ce scria în ea. Ce voise, de fapt, să spună era: Ce avea de gând să facă în legătură cu aceasta? Se uita la el în expectativă, așteptând ca el să vină cu o soluție. Avea încredere în el, era atât de deștept, cu

siguranță că va ști ce să facă.

Rupert patrula nerăbdător pe terasă, vorbind repede și gândindu-se în acest timp.

— O să trebuiască să mă întorc imediat acolo, Léonie. E unicul lucru onorabil pe care pot să-l

fac. Trebuie să-i spun eu însumi lui Puschi. Înțelegi lucrul ăsta, nu-i așa, draga mea?

Ochii ei erau măriți de panică. Nu putea s-o lase singură. Ce se va face fără el? El o luă în brațe.

— Ah, mica mea dragoste, totul e în

regulă. Am să mă întorc la tine. Nu trebuie să te îngrijorezi. Știi doar că pe tine te iubesc.

— Dar Puschi...? Era speriată.

— Ea este logodnica mea. Am o obligație.

Se gândi la scrisoarea din buzunar de la Grandess. Ea fusese

singura căreia îi spusese întregul adevăr, că era îndrăgostit de Léonie și voia să se însoare cu ea. Crezuse că putea avea încredere în Grandess, era întotdeauna corectă cu el, întotdeauna îl iubise. Dar, de data asta, îi spusese cât de greșit proceda, că le făcea rău

amândurora, și lui Léonie, și lui Puschi. Familia așteptase de la el ceva mai bun. Ce se întâmplase cu sentimentul onoarei, cu datoria lui față de familie? El crezuse că ea, dintre toți oamenii, va fi de partea lui, iar acum se părea că nu avea nici

un aliat. Încă nu-i scrisese lui Puschi, îi trimisese doar un mesaj tatălui ei, că era bolnav și avea nevoie de odihnă. Amânase momentul de a le spune și, cumva, zilele se scurseseră una după alta, iar el nu o făcuse. Léonie îi puse telegrama în mână.

— Deschide-o, îi ceru ea.

El ezită, nevrând să citească, întrucât se temea de conținut, dar ochii ei insistau și el rupse plicul. Citi repede mesajul, îl făcu ghem și îl băgă în buzunar. Era semnat de Herr Krummer și de tatăl lui

și îi ordonau să se întoarcă imediat sau vor avea grijă să nu mai aibă nici un ban. Ea îl urmări, așteptând.

— Exact așa cum m-am gândit, spuse el. Tatăl meu vrea să mă vadă.

Léonie își împinse scaunul și se duse în

camera lor. Ridicând valiza de pe dulap, ea începu să scoată din sertare cămășile lui, împăturind frumos lucrurile și așezându-le în valiza lui de piele maron. El se uită un moment, neajutorat și speriat. O iubea atât de mult, voia s-o ia de

soție, spera că se va putea întoarce, că va putea rezolva totul.

— Am să te aștept aici, Rupert, spuse ea, cu un zâmbet curajos, luând periile lui din sertar, verificând dacă nu uitase ceva. Erau acolo costumul lui de baie și sandalele.

— Astea le las aici, spuse el, pentru când o să mă întorc.

Zâmbetul ei arăta ușurare.

— Da, spuse ea, plină de încredere.

Ea privi, în timp ce el se îmbrăca. Arăta atât de nefamiliar în haină și cravată, aproape un

străin. Trebuia să plece la Nisa să prindă trenul de după-amiază și le explică domnului și doamnei Frenard că o lăsa pe Léonie în grija lor. Le plăti chiria pe o lună și îi dădu lui Léonie restul de bani pe care îi avea, deși nu rămăseseră prea mulți.

— Am să mă întorc, Léonie, spuse el, ai să vezi. Am să mă întorc într-o săptămâna, îți promit.

— Am să încerc să fiu răbdătoare, promise ea.

El o sărută și plecă repede, lăsând-o în picioare, singură, în

camera albă, răcoroasă, cu patul cel mare.

— Te iubesc, strigă ea, atergând pe alee după el. El se întoarse și îi făcu semn cu mâna.

— Și eu te iubesc, îi răspunse el.

Capitolul 10

Primele câteva zile vor fi cele mai grele, își spuse în sinea ei. După aceea, mă voi mai obișnui să fiu fără el. Dar nu a fost așa, îi lipsea tot mai mult, cu fiecare zi. În prima

săptămână, numărase zilele, așteptând până ce trecură șapte, ca să accepte faptul că nu se va întoarce într-o săptămână, așa cum promisese. A doua săptămână fusese furtunoasă, cu nori negri și tunete amenințătoare peste o mare tulbure,

neliniștită; se ascunsese în casă, uitându-se cum cădea ploaia pe terasă, numărând secundele între fulger și tunet, până când fură atât de aproape încât trosneau chiar deasupra capului, iar ea se speriase. Când cerul se lumină, începu să facă lungi plimbări în

jurul peninsulei, descoperind mici sate unde putea cumpăra smochine proaspete și brânză de capră, mâncând singură pe dealuri, în timp ce fluturii și albinele dansau deasupra rozmarinului sălbatic. La sfârșitul celei de a

treia săptămâni nu primise încă nici o veste de la el și începu să-și numere banii cu îngrijorare. Dispăreau repede, dar cu siguranță că el se va întoarce în curând.

În duminica celei de a patra săptămâni, ședea singură pe terasă,

uitându-se la mare. Un iaht alb, zvelt, își croia drum încet prin golf, lăsând o dâră de spumă sclipitoare, luminată de soare. Era același iaht care se afla acolo în fiecare dimineață. Se întreba cum era viața acelor oameni care aveau asemenea iahturi.

Rupert îi vorbise de milionarul al cărui iaht avea o baie turcească și care ținea o vacă de Jersey într-un staul capitonat, ca oaspeții lui să aibă frișca proaspătă, și de un altul, al cărui iaht se mândrea cu o pajiște și un teatru. Deodată, începu să

plângă. Ce avea să facă? Nu mai venea el, oare, înapoi? De ce nu i-a scris? Ce se întâmplase atât de rău? Nu-și permitea să se gândească la Puschi, ar fi însemnat să îndure prea mult.

În dimineața următoare, se așează și îi

scrise o scrisoare lui Caro, implorând-o să-l caute pe Rupert și să-i răspundă imediat dacă o iubea. Îi scrise un bilet lui Maroc, spunându-i unde se află, apoi străbătu aleea și lăsă scrisorile în cutia de lemn de lângă șosea, ca să fie luate de poștaș în

rondul lui de dimineață.

Iahtul cel mare spinteca valurile albastre ale Mediteranei, în timp ce echipajul de douăzeci de oameni eleganți, în uniforme albe, stăteau la posturile lor, așteptând

comanda stăpânului acestuia, dacă să se îndrepte spre Monte Carlo sau spre Corsica, sau mai departe spre est, în Adriatica sau în Marea Egee, sau pur și simplu, să-i servească un whisky cu sifon. De Courmont umbla pe punte, uitându-se peste

apă spre linia malului, la forma albă, pătrată, a hanului, rezistând tentației de a folosi telescopul pentru a se uita mai de aproape. Nu era dintre aceia care se uită pe gaura cheii. Dacă nu ar fi întâlnit-o pe Léonie la Monte Carlo, probabil că ar fi uitat-o,

pierdută înaintea bolii lui Gérard. Dar acum, nu se mai putea gândi la nimic altceva. Îi acapara gândurile, când era treaz și când dormea – era tulburător. Trebuia să și-o scoată din minte și apoi se va simți bine. Viața își va relua cursul normal.

În salonul principal, un teanc de scrisori stătea pe masă. Scrisorile lui Léonie. Le citise, desigur, mici scrisori patetice, în care se ruga să primească ajutor. Și scrisoarea de la Rupert – o rugăminte, cerând mai mult timp, cuprinzând mai mulți

bani. Lui Gilles aproape că-i păru rău pentru ea.

Apăsă soneria microfonului.

— Domnule?

— Ne întoarcem în port, imediat.

— Da, domnule.

Léoni e trase transperantele și se culcă pe pat. Era mijlocul după-amiezei și era foarte cald. Închise ochii și ascultă zgomotul slab, familiar al mării. Nu primise nici un răspuns de la Caro, nimic nici de la Maroc. Îi scrisese ei din nou, ba

chiar trimisese un bilet la doamna Artois, cerându-i ajutorul, dar nimeni nu-i răspundea. Acum știa că era mai mult decât părăsită. Era complet singură. Nu mai avea lacrimi, le vărsase pe toate și zăcea liniștită pe cearceafurile aspre, albe, obsedată de

moarte. Ar fi foarte ușor, se gândi ea, pur și simplu nu mai respiri. Își ținu respirația câteva clipe, să vadă cum e, și se ridică trăgând aer în piept, gâfâind. Cum se sinucid oare oamenii? Cu otravă? Nu așa fac femeile? Femei ca ea, care au pierdut totul, pe

care nu le vrea nimeni. Trebuie să aibă un gust îngrozitor și să fie dureros. Își ținu mâinile pe stomac, ideea făcându-i silă, dar ce altceva putea să facă, oare? Să se înece! Desigur, asta era. O să se înece. Va fi ușor. Pur și simplu, o să înoate în

acea minunată apă albastră, cât va putea de departe, și apoi va continua până va fi prea obosită. Va fi blând, mângâietor de ușor. Își scoase rochia și își trase costumul de baie, așa încât soții Frenard să creadă că a fost un accident. Dorea să nu le

fi datorat bani, dar nu avea nimic de valoare să le lase. Atinse perlele de la gât, erau desigur perlele pe care i le dăduse Rupert. Ah, Rupert, Rupert. Ieşi pe terasă, pornind spre mare. Arăta prietenoasă, primitoare. Iahtul cel alb era iar acolo. Dacă

înota destul de departe, poate că proprietarul acestuia o va salva.

Ea auzi un zgomot slab, un pas moale și apoi un tors gros, când o pisicuță se frecă de picioarele ei. Era mică și curajoasă, cea mai felină și mai feminină dintre pisicuțe, maronie

precum ciocolata, cu pete roz pe lăbuțe și un nas dulce, roz. Se rostogolea la picioarele ei, jucându-se cu ea. Léonie zâmbi. Arăta familiară, cu arcuirea aristocratică a șirei spinării și capul mic, triunghiular. Desigur, era exact ca pisica

egipteană, „păpușa" copilăriei ei. Se aplecă să-i mângâie blana. Era atât de moale, cea mai moale blană pe care o atinsese vreodată. Pisica îi linse mâna cu o limbă aspră, roz, torcând zgomotos. Gândindu-se la tatăl ei, Léonie începu să plângă, lacrimile

căzându-i pe blana pisicii, udând-o, în timp ce ea se lingea, continuând să toarcă. Și tatăl ei o părăsise. Asta era a doua oară în viata ei când era abandonată.

Luă cu blândețe pisica. Stătea în brațele ei culcată pe spate, uitându-se la ea cu ochi

aurii alungiți, așteptând.

O alesese pe ea. Se întoarse din nou în cameră și se culcă pe pat, gândindu-se.

Capitolul 11

Vitrina magazinului de bijuterii de pe bulevardul Moulins era ca o comoară, cu smaralde, diamante și rubine, și Léonie ezită la ușă, nesigură de cum va fi primită. Vânzătorul îi

ieși repede în întâmpinare cu un zâmbet, întrebându-se ce putea dori ea, dar era obișnuit cu tot felul de oameni care intrau. Acesta era Monte Carlo, unde oamenii cei mai neobișnuiți câștigau mari sume de bani și primul lucru pe care-l

doreau era să cumpere o bijuterie scumpă, ca simbol al noii lor îmbogăţiri Pe de altă parte, se gândi el, când ea scoase micul şir de perle, mai erau şi cei care pierdeau.

— Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, cât valorează asta? întrebă

Léonie cu timiditate.

— Desigur, doamnă.

Le testă greutatea în mână, le ținu în lumină ca să le vadă culoarea. Erau veritabile, dar ieftine.

— Un șirag foarte drăguț, doamnă, zâmbi el, dar nu foarte valoros, din păcate.

— Cât valorează?

— Păi, nu mai mult de o sută de franci, doamnă.

— Mi l-aţi cumpăra?

El ezită, era un lucru greu vandabil, nu era genul cerut de clienţii săi, dar era atât de tânără şi arăta atât de disperată!

— Foarte bine, spuse el, dacă vă pot fi de folos. Léonie scoase un uriaș oftat de ușurare.

— Vai, vă mulțumesc. Nu știu ce aș fi făcut dacă ați fi spus nu.

— Faceți-vă o favoare. Nu vă întoarceți la mesele de joc. O să

pierdeți iar, o atenționa el, în timp ce îi dădea banii.

— La mesele de joc? Dar n-am jucat.

Ea se aplecă, scoțând încă ceva din geanta de pe podea, iar el se uită curios la statuetă. Era clar că era egipteană și foarte veche. Totuși,

putea pune pariu că era originală. De unde o fi având-o?

— Mai am una.

Ea puse o a doua statuetă pe tejghea, alături de femela leoaică. Era o pisică, Bastet, pisica sfântă a Egiptului, atâta lucru știa și el, dar prima era un mister,

deși bănuia că și aceea era o zeiță. Umblă cu ele cu atenție.

— Unde le-ați găsit?

— Au fost ale tatălui meu. Era egiptean. Mama mea spunea întotdeauna că erau foarte vechi. Mă întrebam dacă știți cumva dacă au vreo

valoare?

— Îmi pare rău, dar nu pot face aprecieri în legătură cu valoarea lor, dar aș putea pune pariu că sunt originale și că sunt într-adevăr foarte vechi. Ar trebui să le duceți la Paris, la secția specializată în studii egiptene, acolo ar putea

să vă ajute.

— Deci nu vreți să le cumpărați?

Sperase că vor valora o groază de bani, că o vor salva.

— Îmi pare rău, dar nu știu cât valorează. Ezită. Uite, vă ofer o sută de franci pentru amândouă. Îmi asum un

risc, dar dacă v-ar ajuta...

O sută de franci erau o sută de franci în plus. Trebuia, oare, să facă asta? Se uită în jos la podea - erau tot ce avea, tot ce era cu adevărat al ei. Pisicuța scoase capul afară din geantă, mirosind cercetător,

trezindu-se, frecându-se de gleznele ei și scuturând panglica pe care i-o legase de gât ca o lesă.

— Nu, spuse ea hotărât. Am să le păstrez. Dar, oricum, vă mulțumesc.

— Pentru nimic. A fost o plăcere pentru

mine, doamnă.

Era atât de politicos și de zâmbitor de parcă ea ar fi cumpărat bijuteriile coroanei, conducând-o la ușă și deschizându-i-o cu un gest complicat, în timp ce ea își luă rămas bun și plecă pe stradă, trăgând pisica legată cu panglica

roz de catifea. El îi ură noroc.

Pisicuța dormise tot drumul până acasă, ghemuită în brațele ei ca un copilaș, câștigându-și noul nume: Bébé. Stătea pe pat și o urmărea cum

își trage peste cap rochia albă și se analizează critic. Nu era suficient de elegantă pentru scopul ei. Poate că fusta ar fi mai bună, dacă ar avea altceva în partea de sus, dar ce anume? Se gândi la eșarfele pe care Rupert i le cumpărase în piață, la Nisa, fâșii lungi

de mătase colorată, pe care și le înfășură, râzând, în jurul părului. Cumpăraseră o jumătate de duzină, în diferite nuanțe: chihlimbar, bronz, teracotă, lămâie și auriu. Ea le scoase acum din sertar, drapându-le pe umeri pe cea chihlimbarie,

încrucișând-o peste piept și legând-o la spate. Arăta drăguț. Își înfășură una în jurul taliei, iar pe cea aurie, jos, în jurul șoldurilor, strângând-o bine, astfel încât fusta amplă se încrețea sub ea. Se dădu înapoi ca să studieze efectul. Arăta

surprinzător de bine. Oare ar trebui să-și pună una și în păr? Nu, poate că îl va ridica doar în sus, o s-o facă să pară mai în vârstă. Aplecându-și capul, își perie părul înainte și îl înfășură într-un mănunchi de bucle, așa cum îi arătase Loulou, și

își prinse în el o crenguță de iasomie. Își aruncă în jurul gâtului o eșarfă de culoarea lămâiei, în așa fel încât să fluture în spate. Luându-și geanta ce conținea prețioasa sută de franci, o luă pe Bébé sub braț și se îndreptă spre ușă. Ezită un

moment, apoi deschise geanta și scoase cinci franci pe care îi puse cu grijă sub pernă, puse alți cinci în marginea de sus a ciorapului, pentru orice eventualitate – deși, cu siguranță că va câștiga. În seara asta, se simțea norocoasă.

Verronet se uită

după ea uimit, când trăsurica trasă de ponei porni la trap pe șoseaua prăfoasă cu Léonie șezând lângă domnul Frenard. Unde se ducea oare îmbrăcată astfel? Cu siguranță că avea un gust cam bizar fata asta. Mai bine să vadă ce-o avea de gând.

Ea se plimba de cincisprezece minute în sus și în jos prin fața cazinoului, ca un tort de nuntă, decorat, iar Verronet se întreba dacă va intra vreodată. El îi trimisese deja un mesaj

domnului duce, dar acum se părea că ea nu o va face. Ar fi vrut să se grăbească, voia să se ducă la mesele de joc, așteptase doar ca să se asigure că ea nu va părăsi hanul ca să se ducă și el la cazinou. Își netezi cu nerăbdare plastronul alb, apretat,

al cămășii. Ah, în sfârșit! O urmă pe trepte, împiedicându-se de pisicuța dusă de lesă. Putea să jure că ea tremura, dar își ridică bărbia cu mândrie când se îndreptă spre ușă.

— Îmi pare rău, doamnă, neînsoțite, doamnele nu pot intra.

— Ah, eu...

Léonie ezită, gândindu-se nebunește la o scuză care s-o ajute să intre.

— Dar...

— Doamnae cu mine.

Verronet o luă de braț și o conduse în foaierul aglomerat,

ignorându-l pe portar.

— Vai, îți mulțumesc, a fost drăguț din partea dumitale...

— Pentru nimic, domnișoară. Noroc!

El zâmbi politicos și dispăru în mulțime, în timp ce ea se uită după el surprinsă, dorind să

nu o fi lăsat singură. Se adăposti în spatele unei statui a unui zeu grec în mărime naturală, uitându-se, printre membrele lui de marmură, la uriașele candelabre aurite și la covoarele groase, la femeile cu bijuterii și blănuri și la bărbații

siguri pe ei, care vorbeau tare și cunoșteau pe toată lumea. Prinzând câteva priviri curioase, ea își ridică sfidătoare bărbia; de data asta, nu se va mai lăsa intimidată. Luând-o pe B é b é sub braț, se îndreptă spre sala de jocuri, analizând

mesele.

Era totul cu mult mai complicat decât își închipuise; erau atât de multe jocuri diferite și toată lumea părea să știe cum se joacă. Cum se învață oare? Roata ruletei părea cea mai simplă, iar rezultatul era, cu siguranță, rapid

și simplu, numărul tău câștiga sau pierdea. Făcându-și loc spre masă, Léonie o așează pe curioasa Bébé pe genunchi și scoase o monedă de un franc din geantă. Puse moneda pe nouăsprezece roșu și așteptă ca roata să se învârtească. Crupierul i-

o împinse înapoi cu dispreț.

— Există un minimum de cinci franci, doamnă, și vă rog cumpărați-vă jetoane.

— Ah, cinci franci! Ea scotoci în geantă și scoase cincizeci de franci, numărându-i cu grijă, schimbându-i pe

zece jetoane dreptunghiulare. Doar zece – nu prea erau mulți! Se uită atentă la cifrele de pe masa de postav verde și, în cele din urmă, puse jetonul pe nouăsprezece roșu, așteptând în timp ce și ceilalți puneau pariurile, iar roata începu să se

învârtească. Bila căzu la cincisprezece negru, iar Léonie îl urmări pe crupier cum îi adună cu lopăţica jetonul, cu indiferenţă. Ea împinse înainte al doilea jeton, tot pe nouăsprezece roşu. Pierdu din nou. A treia oară va avea noroc, se gândi ea,

despărțindu-se de al treilea jeton de cinci franci. Dar n-a avut, și se uită în jos la Bébé cu disperare; pierduse cincisprezece franci în cinci minute, ce trebuia oare să facă? Mai avea încă treizeci și cinci de franci în jetoane și alți patruzeci în geantă.

Aşteptă, fără să pună nimic, urmărindu-i pe alţii să vadă ce fac. Bărbatul din stânga ei părea să aibă o mulţime de bani, avea o grămadă de jetoane, - un zid întreg! Îl urmări cum pune la întâmplare un grup pe negru, sorbindu-şi băutura fără

să se preocupe, în timp ce bila căzu ascultătoare la locul cuvenit și crupierul împinse o uriașă grămadă de jetoane spre el. Bărbatul acela nu putea pierde. El punea pe pătrate și pe anumite părți de pe masă, pe care ea nu le înțelegea – nu doar pe

numerele și culorile din centru – o să-i urmeze pariul. Léonie împinse două jetoane pe numărul lui și așteptă, ținându-și răsuflarea. Au câștigat. Ea îi aruncă un zâmbet de mulțumire, dar el nu observă. De data asta, puse trei jetoane, simțind cum

crește emoția, uitându-se la roata care se învârtea. Câștigă. Ah, știuse că o să câștige. Bucuroasă, ea se aplecă peste masă, absorbită de joc, împingându-și jetoanele cu mai puțină atenție, uneori pierzând dar mai mult câștigând. Împinse douăzeci de

franci pe numerele lui și se lăsă pe spătar, simțindu-se bine. Era suma cea mai mare pe care o pusese până acum și era sigură că va câștiga. Dar, nu! Ea se uită urât la bărbat, când acesta împinse câștigul deoparte.

— Păstrează astea

pentru mine, Louis, îi ceru el. Mă duc să mănânc ceva pentru cină.

— Desigur, domnule.

Crupierul trase jetoanele și monedele de aur într-o cutie.

El pleca. Acum ce trebuia să facă? Își

numără jetoanele – nouăzeci de franci. Mai avea încă patruzeci în geantă, dar avea nevoie de mai mulți, mult mai mulți. Nu era asta ceea ce numeau ei o zi norocoasă? Așa cum avusese Rupert la Baden-Baden? Ah, Doamne, dorea să nu se

fi gândit la Rupert. Emoția îi dispăru și, nefericită, împinse înainte următorul jeton.

De Courmont sorbea din whisky urmărind-o cum se apleca deasupra mesei. Părul i se desprindea din ace, căzându-i în valuri grele mișcătoare, pe lungimea

elegantă a spatelui. Dorea să-l atingă, să-l miroasă - ar mirosi a aer proaspăt și a soare, la fel și pielea ei, nu, asta ar mirosi mai dens, mai exotic, și ar fi moale, atât de moale! Îi făcu semn lui Henri, directorul, care se învârtea în apropiere,

dornic să-i facă pe plac acestui client distins într-un salon plin de bărbați bogați și proeminenți.

— O masă pentru două persoane, Henri, în alcov și o sticlă mare de *Roederer Cristal* – se uită la Léonie - într-o jumătate de oră, cred.

Ea era obosită și flămândă, și pierdea. Se pare că ședea aici de ore în șir. Își îndreptă spatele și se uită în jur prin sală. Ah, unde era oare bărbatul care dispăruse ca să ia masa, luându-i norocul cu el? De ce nu se întorsese, oare? Se uita la masa de

postav verde – coborâse la cei zece franci pe care îi ținuse în geantă, și care se duseseră. Ea pipăi din nou geanta să controleze dacă mai rămăsese ceva, dar era goală. Se uită în jur. Candelabrele străluceau de monedele de aur aruncate cu ușurință

peste postavul verde de bărbaţi care păreau că nu se sinchisesc de rezultat, râzând când câştigau, râzând când pierdeau. Totul părea atât de vesel! Oare nimeni nu mai juca pentru o miză atât de importantă ca a ei? Totul sau nimic era

limita până la care puteai merge. Se uită în jos la ultimele două jetoane rămase – zece franci. Banii nu aveau nici un înțeles, se traduceau doar în alte lucruri – mâncare, chirie – și erau atât de puțini, împinse jetoanele pe nouăsprezece roșu,

închizând ochii când roata se învârti.

De Courmont se mișcă mai aproape, urmărind peste umărul ei bila care căzu la nouăsprezece roșu. Sorbi din whisky, zâmbind. Avea timp.

Léonie deschise ochii, șocată, norocul se

schimbase. Curajoasă, puse din nou jetoanele pe nouăsprezece roșu, așteptând fără suflu, neîndrăznindsă se uite. Câștigă din nou. O cuprinse bucuria. Desigur, așa trebuia jucat jocul, nu trebuia să fii precaut și speriat. Adunându-și câștigul

într-o grămadă, o împărți și puse jumătate pe roșu, fără să dea atenție femeii care se așezase pe scaunul gol de lângă ea, râzând tare și aruncându-i remarci peste umăr însoțitorului ei, în timp ce își puse în față un pumn de jetoane. Șalul ei cu

franjuri măturǎ masa.

— Te rog să mă scuzi, îi zâmbi ea crupierului.

— Nu face nimic, contesă, răspunse el politicos. Numărul contesei câștigă și Léonie o urmări plasând din nou miza. Din nou, contesa câștigă. Léonie

împinse în față zece franci, pe numărul femeii. Pierdu. Ce proastă, ar fi trebuit să aibă încredere în judecata ei proprie. Alese un număr și puse alți zece franci pe el. Pierdu. Ce să facă? Mai avea zece franci, ar trebui să plece acum. Se

uită, nervoasă, la masă, apoi, inspirând adânc, împinse jetoanele rămase pe nouăsprezece roșu – numărul ei norocos, norocul îi favoriza doar pe cei îndrăzneți, își aminti ea. Contesa se aplecă peste ea să-și pună pariul în ultimul moment, iar

Léonie se lăsă pe spate închizând ochii, așteptând să se oprească zornăitul roții. Nouăsprezece roșu? Ah, slavă Domnului, a câștigat. Va pleca acum, se va ridica imediat, înainte să piardă mai mult. Ea întinse mâna să-și ia câștigul, iar

crupierul se uită la ea cu surprindere.

— Dar pariul dumneavoastră, doamnă, a fost pe șaptesprezece, câștigător a fost nouăsprezece.

Léonie se uită la el alb, în timp ce el arăta spre grămada ei; era pe șaptesprezece! Contesa

se întinse înainte și șalul ei cu franjuri se plimbă pe masă făcând jetoanele să zboare. Prea târziu își dădu seama Léonie ce se întâmplase și se uită, îngrozită, la femeia aceea, care își sorbea șampania și râdea fără griji cu prietenul ei. Panica îi străbătu șira

spinării ca un val fierbinte – pierduse tot! Nu, nu chiar. Puse mâna pe coapsă, simțind cei cinci franci pe care îi pusese în ciorap. Da, erau încă acolo. Ea ezită, prinsă de dilema jucătorului. Ar trebui oare? Nu era oare asta ultima ei șansă?

— Ghinion, domnișoară.

Vocea îi era familiară. Ea se întoarse și se uită direct în ochii lui Gilles de Courmont.

Erau albaștri, un albastru mai închis, mai adânc, mai grav decât ai lui Rupert, de nedescifrat și mascați,

deși el îi zâmbea.

— Îți amintești? întrebă el. Ne-am întâlnit la *Cafe de Paris*.

Îl așteptase pe Rupert, da, desigur, că-și amintea. Se duseseră la Nisa mai târziu, fusese o zi atât de plăcută. Ah, Doamne, ce o să se facă, ce o să facă ea acum?

— Desigur că-mi amintesc, Monsieur de Courmont. Cu un efort, reuși să se concentreze.

Ochii ei erau aproape maronii, un chihlimbariu auriu, cu pupile negre, dilatate de panică. El zâmbi luându-i mâna.

— Am văzut ce s-a

întâmplat, zise el cu simpatie. A fost mare ghinion, mai ales că ai pus pe numărul câștigător, dar regulile sunt reguli și banii nu erau pe nouăsprezece roșu.

Ea îi zâmbi, nesigură, în timp ce el o ajuta să se ridice de pe

scaun.

— Vrei să împarți cu mine o sticlă de șampanie, sugeră el, ca pierderea să pară mai ușoară?... Nu e plăcut niciodată să-ți pierzi banii.

Era de parcă nu avea o voință proprie, se simțea pierdută, fără

putere, plutind la brațul lui prin cazinoul aglomerat, cu Bébé agățată de panglica ei, în timp ce lumea se dădea la o parte.

— Domnule duce, masa dumneavoastră vă așteaptă, Monsieur.

Henri făcu un gest cu brațul și chelnerii

alergară la masa din alcov, ștergând fața de masă imaculată și frecând paharele de cristal, în timp ce Henri o instala cu amabilitate pe un scaun și aștepta comanda lui *Monsieur*.

— Șampania e pregătită, domnule.

Camera era intimă și

relaxantă, fără tensiunea de la mesele de joc, iar Léonie oftă ușurată, atingând petalele delicate ale orhideelor translucide, verzui, din mijlocul mesei. Erau surprinzător de reci. Oare nu erau flori tropicale, nu aveau nevoie de căldură și de

mediu de tipul junglei? Poate că doar ea era rece. O mică orchestră cânta în spatele unui paravan de palmieri, grupurile de flori creând mici insule de intimitate, înăbușind conversațiile murmurate și clinchetul paharelor.

— Îmi pare rău,

spuse ea, că m-am adresat cu „Monsieur".

Brusc, fu surprinsă de faptul că ședea în această cameră cu un duce – n-ar trebui, oare, să fie mai speriată, poate chiar copleșită? Dar el era atât de deschis, atât de natural - poate că în fond ducii nu se

deosebeau prea mult de alți bărbați.

— Nu mi-am dat seama că sunteți „Monsieur duce".

El râse.

— Nu are importanță. Poți să-mi spui cum îți place.

Ea îl crezu. Pentru el nu avea importanță dacă

i te adresai cu titlul; presupunea că toată lumea știa cine este, că ușile i se vor deschide și vinul și i se va turna în pahar. Ce minunat este să fii așa, să fii atât de plin de încredere!

— Deci nu ai avut norocul începătorului în seara asta, domnișoară

Léonie.

— Nu – ea își ridică bărbia cu emfază, dar poate că am să câștig altă dată.

— Sper că da. Între timp, dacă nu mai joci în seara asta, vrei să iei cina cu mine?

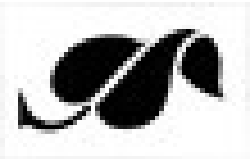

Cafe de Paris, din fața cazinoului, era plin, iar Maurice, șeful de sală, respingea cu frenezie clienții - i se rupea inima, dar mai înghesuise deja cinci mese în plus. Se simți ușurat când sosi Monsieur duce, căci nu

era ușor să convingi clienții neînțelegători și distinși că masa goală era rezervată, mai ales că întârziase deja peste o oră. Dar, bineînțeles, că nici prin vis nu-i trecea să o dea altcuiva.

Parc-ar fi Marea Roșie din *Biblie*, se gândi, uimită, Léonie,

când mulțimea se desfăcu, lăsându-i să treacă, însoțiți de politicosul director. Portarul, care doar cucâteva ore mai devreme refuzase s-o lase să intre, le ținu ușa deschisă și le ură, politicos, noapte bună.

Brațul domnului

duce era liniștitor și ea se uită în sus la el, când traversară piața pavată spre *Café de Paris*. Profilul lui puternic era sever, nasul ușor coroiat și arogant, iar părul negru se încreța pe ceafă. Prezența lui emana un fel de siguranță, încrederea în

sine era absolută. Nimic nu-ți putea merge rău când erai cu un bărbat ca acesta.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Ești tristă, Léonie.

— Nu... poate.

Ea simți o pornire bruscă de a-i face confidențe, de a-i spune

diverse lucruri – secretele ei.

— Am ajuns.

Fură imediat conduși, prin camera aglomerată, la masa lor, sub privirile tăioase ale celor ce fuseseră lăsați să aștepte, sorbind băuturi la bar.

Își puseră pe

genunchi șervete uriașe, roz, iar chelnerul șef le prezentă lista, în timp ce alt chelner apăru cu o altă șampanie.

— O să luăm amândoi o duzină de scoici Belon și somonul special, spuse Gilles, fără să consulte lista; și o farfurie cu somon crud,

pentru pisică.

Léonie se uită la el, surprinsă.

— Sunt sigur că o să-i placă, spuse el. Am sentimentul că este exact ceea ce-i trebuie.

Léonie se relaxa, lăsându-se pe spătarul scaunului. Era plăcut să ai pe cineva care să aibă

grijă de tine, căruia să-i pese de tine și să ia decizii; se simțea atât de obosită.

— Arăți tulburată, Léonie. Nu vrei să-mi spui care e cauza?

Vocea lui era joasă și plină de simpatie, iar ea îl privi în ochii de un albastru închis,

hipnotizată. Șampania îi plutea în vene, urcându-i-se la cap.

— Cauza e că totul mi-a mers prost în ultima vreme... totul.

Era gata să plângă, iar el se aplecă peste masă și îi luă mâna.

— Întotdeauna e mai bine să vorbești despre

lucrurile astea! Știi, aș pune pariu că n-ai avut cu cine vorbi.

Era adevărat, nu avusese pe nimeni cu cine să vorbească, absolut pe nimeni, în afară de Bébé. Se uită la pisicuța ei, ghemuită sub scaun, lingând, flămândă, somonul de

pe un platou de argint, total absorbită de propria ei plăcere. Cel puțin Bébé era fericită.

Ea începu să vorbească în șoaptă, încât el trebui să se aplece mai aproape ca să o audă, vorbele și frazele fiind confuze și amestecate.

— Începe cu începutul, Léonie, spuse el blând.

Îi luă mai puțin timp decât crezuse ea ca să povestească. Era surprinzător cum speranțele, visele, temerile și durerile puteau fi suprimate în cuvinte, doar în circa

treizeci de minute. Farfuriile cu scoici rămăseseră neatinse, iar Gilles îi făcu semn chelnerului să le ia.

Ușurarea era enormă, se simțea eliberată de toate secretele. Rupert plecase și ea trebuia să recunoască lucrul acesta.

Nu mai era nici o speranță, acum o știa. Dar nici nu era cazul să moară din cauza asta. Va începe din nou, își va lua altă slujbă, va porni de la început. Monsieur de Courmont o ajutase doar prin faptul că o ascultase. Îi zâmbi, recunoscătoare.

— Mulțumesc.

Îi strânse mâna fără să vrea. Probabil că lui i s-a părut totul o prostie... o mică poveste naivă, ce se întâmplă de o mie de ori pe zi.

— Iar acum, spuse el sărutându-i mâna, acum că s-a terminat... o să te mai îndrăgostești din

nou?

— Niciodată! zise ea, sigură pe sine.

El zâmbi, în timp ce chelnerul puse alte scoici în fața lor.

— Bine, atunci poate ar trebui să începem cina.

Léonie stătea culcată în patul cel mare, cu Bébé ghemuită sus pe pernă, încă torcând încet, deși dormea. Era ora dinaintea zorilor, când cerul era încă o ceață cenușie, iar aerul era friguros, în timp ce marea, răcită de noapte,

aștepta soarele. Se uită pe fereastră, pierdută în gânduri. Fusese surprinsă când el o urcase în trăsură. Se plimbaseră pe malul mării împreună, privind stelele și vorbind despre copilăria ei, despre poveștile pe care le auzise despre tatăl ei,

dispărut, și despre Normandia. Apoi, brusc, el făcuse semn trăsurii, o urcase în ea, și i-o puse pe Bébé alături.

— Dar nu vii cu mine? întrebase ea, prostește, în timp ce el îi plătea vizitiului, indicându-i să o ducă acasă.

— Îmi pare rău, nu.

Îi făcu semn cu mâna când porniră, iar ea se întoarse să se uite după el prin geamul din spate, în timp ce el pleca, traversând piața încă aglomerată. Fusese dezamăgită. Oare nu voia să o mai vadă? Fu surprinsă că-și pusese o

asemenea întrebare, doar mai era îndrăgostită de Rupert. El nu o sărutase, nici măcar nu o înconjurase cu brațul – nu făcuse nici un gest – fusese doar bun și plin de simpatie.

Ea se frământa, neliniștită, când apăru

prima strălucire a soarelui și cerul începu să se schimbe repede de la cenușiu la un albastru fără pată. Dorise ea, oare, ca el să o fi sărutat? Din cauza asta era, oare, dezamăgită? Nu, desigur că nu – înlătură, furioasă, acest gând. Dar atunci, de ce

era pătrunsă de această excitație tremurătoare, doar la gândul buzelor lui peste ale ei? Era o proastă! Fusese bun cu ea și îi era recunoscătoare că avusese cu cine să vorbească, că a găsit pe cineva care s-o înțeleagă. Probabil că nu-l va mai

vedea niciodată. Tocmai când se trezi păsărelele, ea adormi și, pentru prima oară, nu-l visă pe Rupert.

Capitolul 12

Léonie se trezise târziu și fusese nervoasă toată ziua. Doamna Frenard, amabilă ca întotdeauna, îi adusese cafea și pâine proaspătă, dar ea nu avusese chef să mănânce. Găsind

moneda de cinci franci sub pernă, i-o dădu, împreună cu cea din ciorap, doamnei Frenard, ca să-i plătească o parte din chirie.

— O să-mi iau o slujbă, o asigură ea. Curând, o să pot să vă plătesc.

Cu Bébé care o urma lipită de piciorul ei, umblă pe cărarea de calcar care înconjura peninsula Point Saint-Hospice, gândindu-se la Monsieur de Courmont.

— „Gilles", spuse ea cu glas tare, iar Bébé se opri, surprinsă. „Gilles". I se părea oarecum

jenant, prea familiar, pentru o persoană atât de importantă. „Monsieur" suna mai bine. Coborî panta, bălăcindu-și picioarele prăfuite în apa răcoroasă a unei adâncituri dintre pietre, urmărind-o pe Bébé cum pescuiește cu o lăbuță, grijulie, într-o

încercare zadarnică de a prinde ființe marine ascunse în mușchiul verde. Ea și cu Rupert veniseră deseori pe acolo. Și-l amintea întins pe burtă uitându-se la apă, fascinat de abundența de viață pe care o conținea aceasta. Și făcuseră dragoste

acolo, dincolo de ierburile de mare, doar cu cerul albastru deasupra lor și fărănici un suflet care să-i vadă. Mușchii ei își aminteau ce simțise, stând goi în soare, calzi și transpirați, iubitori și blânzi, de parcă ar fi fost o parte a pământului

însuși. Se ridică repede; nu voia să se gândească la asta.

— Hai, Bébé, strigă ea. E ora de cină pentru tine, deși mi-e teamă că, în seara asta, nu vei avea somon proaspăt.

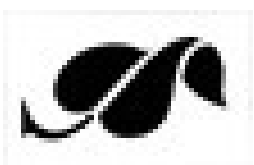

O ajută pe doamna Frenard la bucătărie, pregătind un uriaș ghiveci cu ardei, vinete și roșii, toate culese de pe terenul de pe deal, din spatele casei, asezonând mâncarea cu usturoi și rămurele de cimbru sălbatic, și adăugându-i ulei de

măsline proaspăt preparat la vechea presă din curte. Ghiveciul fierbea în cuptor, iar Léonie, mulțumită de sine, inhala mirosul a p e t i s a n t care se răspândea pe terasă. În sfârșit, făcuse ceva folositor, iar domnul Frenard îi promisese s-o

ducă la Nisa săptămâna viitoare, să-și caute o slujbă.

Sorbea un pahar de *pastis* cu familia Frenard, prinzând ultimele raze ale soarelui de după-amiază târzie, când sosi o trăsură cu un bilet pentru Léonie. Îl citi în grabă. Era scris

pe un ton oficial, fără nici un pic de sentiment. Cu siguranță că nu era un bilet de dragoste. Pur și simplu, scria că Monsieur le Duc o aștepta la cină la opt treizeci și că trăsura o va duce la hotel *Métropole*.

Alergă să se pregătească, întrebându-

se cu ce să se îmbrace, controlând prin sumara ei garderobă și dând de o bluză albă, cu broderie englezească pe umeri. Era simplă, dar îi lăsa gâtul și umerii dezgoliți și părea potrivită pentru seară. O fustă albă n-ar fi destul de elegantă, va trebui s-o poarte pe cea

roz închis; dacă își punea și eșarfa chihlimbarie în jurul taliei, arăta drăguț, culorile erau neobișnuite și se asortau împreună. Tăind capătul panglicii roz de catifea a lui Bébé, și-o prinse în jurul gâtului. Se potrivea perfect la culoarea fustei

și făcea ca gâtul ei să arate lung și elegant, iar părul îi era ridicat în creștet, mai bine de data asta, în bucle blonde, pe care le ancoră cât putu mai bine, cu ace lungi. Așa, acum era bine! Se privi în oglindă. Spera că îi va plăcea. B é b é o urmărea de la locul ei de

pe marginea ferestrei, așteptând.

— Bineînțeles că vii și tu, îi strigă bucuroasă.

Abia mai târziu când ședea în trăsură, clătinându-se pe drumul spre Monte Carlo, Léonie începu să se întrebe dacă ar fi fost cazul să se ducă. Ar fi

trebuit, oare, să accepte atât de repede? Ar fi putut s-o invite din seara trecută. Se încruntă, furioasă brusc pe ea însăși că primise atât de ușor – și pe el, care fusese atât de sigur că ea va veni.

Un servitor aștepta pe treptele hotelului

Métropole.

— Domnul duce vă așteaptă, domnișoară, spuse curtenitor. Vreți, vă rog, să mă urmați?

Terasa acoperită cu o copertină dădea spre o pajiște netedă, mărginită de palmieri, iar în depărtare, șiruri de lumini înconjurau golful

ca niște șiraguri pe catifeaua de un albastru închis din vitrina unui bijutier. Gilles se ridică de pe scaun, când ea veni spre el. Uitase că era atât de înalt. Strânsoarea lui fu puternică atunci când îi luă mâna.

— Léonie, îmi pare

atât de bine că ai putut veni!

— Dar nu sunt sigură dacă ar fi trebuit să vin, răspunse ea, punând-o pe Bébé pe un scaun, lângă ea.

— De ce nu? Zâmbetul lui era leneș, ușor tachinator.

— Păi, nu e mai

firesc să întrebi o doamnă dacă nu dorește să meargă la cină?

— Sunt un bărbat ocupat, Léonie... nu dispun întotdeauna de timpul meu. Ridică din umeri. Dar ai vrut să vii, nu-i așa?

Se aplecase deasupra ei în timp ce-i vorbea și

ea se uită în sus, în ochii lui de un albastru închis, conștientă de apropierea lui, de lățimea umerilor lui, de mâna lui așezată pe brațul ei.

— Da, recunoscu ea.

— Și, atunci? Se îndepărtă și se așează pe un scaun în fața ei. Sunt foarte bucuros că ești

aici. Începem din nou cu șampanie?

Cina fu de data asta mai lentă, mai relaxată, iar el o distra, povestindu-i despre călătoriile lui la New York și Chicago și despre comportamentul straniu al americanilor. Din nou alese el pentru

amândoi, îndemnând-o să guste icrele negre.

— Cândva, s-ar putea să-mi placă, recunoscu ea cu îndoială.

Dar nu încăpea îndoială că-i plăcuse puiul pe care-l comandase, umplut cu orez, langustă și trufe. Îl

mâncă cu atâta poftă, încât el se oferi să-i mai comande o porție.

— Ah, nu, te rog, nu!

Léonie era jenată. Își aminti de ghiveciul de la familia Frenard, cât de bine mirosise și râse, spunându-i cum îl gătise ea însăși.

— Bineînțeles că nu

se poate compara cu asta, spuse ea.

— Mâncarea bună e ca frumusețea, replică el, are nevoie pur și simplu de combinația potrivită a unor ingrediente puse laolaltă, într-un mod atrăgător. Poate ai să gătești și pentru mine,

cândva.

— Nu sunt sigură dacă o să-ți placă, protestă ea, ești obișnuit cu lucruri mult mai bune.

— Știi că la Paris iau masa de prânz în fiecare zi la hotelul *Ritz* și mănânc exact același lucru: o omletă.

Léonie îl privi, uimită.

— Dar de ce, când poți lua orice dorești?

— Poate tocmai din cauza asta.

— Cred că înțeleg, răspunse ea, dar nu era sigură. El își sorbea vinul, privind-o. Era ca un animal frumos în

bluza aceea, cu umerii ei aurii, atât de subțire și totuși cu forme rotunde și cu coama aceea mare de păr blond. Se uită fix la gura ei, mare și curbată, ce dezvăluia niște dinți puternici, perfecți, când zâmbea, și vârful unei limbi roz, când își umezea buzele,

ca acum. Și-o imagina cu diamante în urechile acelea frumoase și în jurul gâtului ei minunat sau decorându-i degetele, precum și cu o blană care să-i mângâie pielea. Ar fi dorit să alerge acum să i le cumpere, ca să o poată vedea goală, doar cu

bijuterii și o blană bogată.

— Spune-mi, Léonie, zise el, luându-i mâna, ce-ți dorești cel mai mult în viață? Ce ți-ar face cea mai mare plăcere?

Răspunsul o străfulgera imediat: să-l aibă pe Rupert înapoi!

Dar nu, asta nu era ceva posibil de realizat. Nu, acum știa ce voia, era sigură de asta.

— Mi-aș dori un cămin, spuse ea. N-am avut niciodată o casă adevărată, un loc care să fie cu adevărat al meu. Eu cred că un cămin trebuie să fie un loc

unde să fii binevenit, un loc de refugiu. Ca vechiul han de la Cap. Așa ceva, adăugă ea, pe gânduri. Acolo mă simt că aparțin locului. Am sentimentul unui cămin.

Gilles rămase surprins. Se gândise că își va dori bijuterii și bani și iahturi. Oare nu

asta voiau toate? Iar ea voia doar o casă!

Léonie fu trimisă din nou singură acasă, el făcându-i un semn cu mâna, când trăsura se îndepărtă şi nici de data asta nu menţionase că o

va mai vedea. Dar când, a doua zi, se făcu ora șase și apoi șase și jumătate, se trezi că așteaptă, trăgând cu urechea să audă zgomotul unei trăsuri pe aleea de deasupra hanului. La ora șapte o auzi, și citi același bilet, de data asta zâmbind.

Avea o fustă care aștepta pe pat, proaspăt apretată și călcată. Cât și-ar fi dorit ceva de mătase, se gândi ea, luptându-se cu nasturii fustei albe, în loc să poarte întotdeauna bumbac. Se închipui în mătase roșie, cu partea de sus strâmtă și

revelatoare și se îmbujora, dându-și seama că voia să arate mai îndrăzneață, mai tentantă. La ce se gândea, oare? Lui Rupert i-ar fi fost groază să o vadă în mătase roșie. Cea de a doua bluză a ei era neagră, cu guler înalt, modestă, iar

ea se simți prost, în timp ce ședea în sufrageria hotelului *Hermitage*. Suportase în foaier privirile doamnelor elegante, îmbrăcate în dantelă, și ale matroanelor pline de bijuterii de la alte mese și se simți umilă și neînsemnată. Ar fi vrut

să nu fi venit. El întârzia și ea ședea singură la masă, sorbind vin dintr-un pahar. Refuzase șampania care aștepta, nevrând să o bea fără el. B é b é era plictisită și adormise sub masă.

Directorul veni spre ea.

— Îmi pare rău,

domnul duce mai întârzie, doamnă, spuse el, politicos. Vă cere să începeți fără el, iar dânsul va sosi aici cât mai curând posibil. A comandat deja ceva pentru dumneavoastră, doamnă.

— Dar...

— Da, doamnă?

— Nu, nimic...

Nu voia să stea acolo și să mănânce singură, cu toată lumea aceea care se uita la ea, dar dacă el a spus că trebuie, se părea că nu avea de ales. Se simțea atât de prost stând singură acolo.

Veni un chelner,

aducând o alambicată cam în aspic, tremurând colorată pe platoul de argint. El aranja o felie, așezând-o în fața lui Léonie.

— Vă place aspicul, doamnă?

— A, da... da, mulțumesc.

Luând furculița în

grabă, o gustă. Era delicioasă, dar era prea nervoasă ca s-o mănânce.

Chelnerul îi luă farfuria și un al doilea chelner împinse o servantă mare, cu tot felul de aperitive complicate.

— Doamna dorește

să aleagă? sugeră el.

— Nu cred, mulțumesc.

Aperitivele o îngrozeau, erau atât de sofisticate, iar ea nu știa dacă trebuia să le ia și să le mănânce cu mâna sau să folosească cuțitul și furculița – și erau atât de multe cuțite și

furculițe! Ah, Doamne, totul i se părea atât de simplu când el era acolo! Nu se simțise niciodată așa, nici măcar nu se gândise la asta. Ah, unde era el oare?

— Permiteți-mi să aleg pentru dumneavoastră.

Îi umplu farfuria cu

peștișori mici și bucățele de sparanghel, fâșii de carne și struguri umpluți cu brânză cremoasă, pastă de vinete și anghinare. Dar ea nu mâncă nimic. Nu știa cum să procedeze cu ele.

După zece minute, îi luară farfuria și

chelnerul se oferi să-i toarne vinul.

— E o recoltă foarte bună, doamnă, spuse el, arătându-i eticheta. Domnul duce cunoaște bine vinurile.

Léonie rămase țeapănă în timp ce el desfăcu sticla și îi turnă puțin în pahar. Ea îl

ignoră. Nu voia nici un fel de vin. Ce dorea cu adevărat era să plece acasă. Era conștientă de ochii ațintiți asupra ei, de ocheadele șoptite de la alte mese cu oameni care cinau în grupuri de patru sau mai mulți. Fiecare era cu cineva, numai ea era singură, și

era clar că nu aparţinea acelui loc. Probabil că se întrebau cine era, ce făcea acolo.

— Doriţi să gustaţi vinul, doamnă? sugeră chelnerul, nerăbdător.

— Poftim? Ochii ei speriaţi îi întâlniră pe ai lui.

— Să gustaţi vinul,

doamnă.

Léonie sorbi ascultătoare.

— E foarte bun.

El îi umplu paharul, punând sticla în șervetul ei alb impecabil, pe masa de servit.

Dorea să scape, să se ascundă în camera de toaletă a doamnelor, dar

nu știa unde era asta și era prea nervoasă ca să întrebe; în plus, însemna să treacă pe lângă toate mesele acelea pline cu oameni, toți uitându-se la ea; dar dacă s-ar fi dus, totuși, însemna că ar fi putut să fugă, să nu se mai întoarcă.

Doar ridică-te și du-

te la ușă, își zise, asta-i tot.

Șeful de sală veni cu doi chelneri și își aranja mica lui lampă cu spirt. Alți chelneri veniră purtând vase de argint acoperite cu legume proaspete, o jumătate de duzină de diferite feluri, pe care începură să le

servească, cerându-i permisiunea, în timp ce șeful se ocupa de niște felii de carne pe care le încălzea repede în unt, într-o tigaie de cupru, le înmuia în smântână și sâmburi de ardei, stropindu-le cu coniac încălzit, apoi le dădea foc, cu un gest

complicat, punându-le pe o farfurie încălzită, când se stingea flacăra.

— Poftă bună, doamnă, zise el, așezând farfuria pe masă în fața ei.

Léonie ședea cu ochii lăsați în jos, încercând să nu se uite la mâncare. Îi era greață. Ar fi dorit

să fie oriunde, numai aici nu.

— Léonie!

El era. Ea îi apucă mâna, uşurată.

— Nu te bucuri de cină? Luă sticla de pe masa de servit. Da, *Leoville*... e un vin bun, nu crezi? El se aşează pe scaunul lui, fără nici o

vorbă de scuză că a venit atât de târziu, iar ea se uită la el, uimită.

— Dar te-am așteptat... am crezut că nu mai vii.

— Ți-am spus că timpul meu nu-mi aparține întotdeauna, Léonie. Totuși, acum sunt aici. Îi zâmbi și îi

luă mâna. Ești atât de rece, spuse el. Ar trebui să mănânci.

— Dar tu?

El chemă chelnerul.

— Adu-mi niște struguri umpluți cu brânză, zise el. Și niște apă *Evian*.

— Da, domnule. Chelnerul se grăbi să-și

îndeplinească misiunea.

— Dar tu nu mănânci?

Făcu un gest spre farfuria cu carne cu sosul ei complicat, în care legumele străluceau ca bijuteriile, sub un strat de unt.

— Asta a fost pentru tine, replică el. Am vrut

să savurezi cina, deși nu eram aici. Mie nu mi-e foame.

Ea se uită la farfurie ca un copil încântător de supărat, care nu-și putea mânca porția.

— Haide, începe, o îndemnă el, zâmbind. Sunt sigur că e delicioasă. Ăsta-i unul

din cele mai bune restaurante de pe coastă.

Ea gustă carnea cu prudență. Era bună, iar sosul era mai delicat decât se aștepta. Oamenii de la alte mese se uitau la ei, dar acum nu i se mai părea important. Se relaxa. Totul era din nou în

regulă acum, când el era aici.

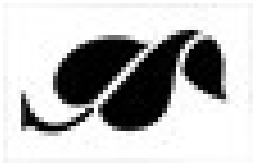

În fiecare dimineață, alerga în sus pe cărare la cutia poștală, sperând că ar putea găsi o scrisoare de la Rupert. Dar nu găsea niciodată și nici

vreo scrisoare de la Caro. Cât trebuie să mă dispreţuiască! se gândi Léonie şezând pe stânca mare, albă, din vârful cărării, aşteptându-l pe poştaş. Probabil că mă urăşte că am fugit în felul ăsta, fără măcar să vorbesc cu ea. Era prietena mea, mă salvase

mai înainte, când eram disperată. Dacă ar putea vorbi Rupert, în locul meu, să afle ce se întâmplă! Dar Léonie se temea că știa deja ce se întâmplă. În mintea ei, se formase o imagine a lui Puschi, o fată zâmbăreață, blondă, cu obraji rozalii, căreia îi

plăcea să călărească și să se distreze și care locuia într-un castel, o prințesă frumoasă ca-n basme, așteptându-și prințul care s-o ia de soție. Acceptase faptul că Rupert nu se va mai întoarce, dar nu suporta durerea asta și faptul că nu îi spusese nimic. Îi va

scrie, spera ea, îi va explica – nu-i așa? Nu-l putea învinui pentru că se întorsese la Puschi. Familia lui era pe primul plan. Așa se întâmplă întotdeauna cu familiile, reflectă ea.

Constată că își petrecea fiecare după-amiază în așteptare,

întrebându-se dacă va veni trăsura, și în fiecare seară când aceasta sosea, uita de Rupert, excitată de felul misterios al lui Monsieur le Duc și de întâlnirea lor, de fiecare dată în alt loc – o cafenea de pescărie la *Cap d'Ail,* un restaurant faimos din Nisa, sau

elegantele sufragerii ale celor mai mari hoteluri. În timp ce se bucura de toate astea, Rupert dispărea pentru un timp, datorită magiei de a fi fata de la brațul lui Gilles de Courmont, bărbatul în fața căruia șefii de sală deschideau ușile și prezentau vinuri,

căruia i se înclinau chelnerii, iar servitorii îi aranjau flori proaspete, și în fața căruia oamenii se dădeau la o parte, ca să-l lase să treacă. Era excitant! Și el era excitant. Nu era niciodată același bărbat. În fiecare seară, părea diferit. Câteodată emana

căldură și înțelegere, uneori era distant și neatent, alteori amuzant, iar câteodată era tăcut și șters, așa cum fusese la petrecere. Îi plăcea modul cum o făcea să se simtă – mai conștientă fizic de ea însăși, sensibilă la atingerea mâinii lui pe

brațul ei gol, atunci când o conducea într-un restaurant; îi plăcea respirația lui pe obrazul ei când se apleca mai aproape ca să comenteze ceva, senzația de putere reținută pe care ți-o dădea trupul lui cu umeri lați.

Se gândi la asta stând

întinsă pe nisipul cald, într-o dimineaţă, devreme. Venise acasă atât de târziu, încât nu se mai obosise să se culce în pat, ci stătuse la fereastră aşteptând zorile, apoi coborâse în vârful picioarelor la plajă, se dezbrăcase şi se aruncase goală în mare,

gâfâind când răceala ei de dimineaţă o cuprinse. O excita întotdeauna să înoate fără nimic pe ea şi Rupert a râs de ea din cauza asta. Tăia apa cu un crául puternic, traversând golful repede şi cu graţie, simţind cum mişcarea apei de sub ea îi ridica sânii şi îi

mângâia picioarele. Da, o atrăgea Gilles de Courmont. Dar, se întrebă ea, dacă ai putea alege acum între Rupert și „Monsieur", pe care l-ai alege? Ale cui mâini ai vrea să te mângâie? Ale cui buze ai dori să le guști? Al cui trup l-ai vrea alături de tine?

Dându-se la fund, înotă pe sub valul albastru-verzui. Știa răspunsul.

Era gata devreme, în seara aceea, și ședea pe terasă, urmărind marea și cerul și iahtul alb, frumos, ancorat în afara

golfului. Trăsura venea de obicei la șapte, iar la șapte și cincisprezece, ea intră în casă, își aranja părul și se întoarse pe terasă. La șapte și treizeci, măsura neliniștită terasa, iar la ora opt începu să se îngrijoreze. La nouă și treizeci, ședea tot acolo,

cu Bébé adormită pe genunchi, cu un pahar de *pastis* în mâna rece. La zece și treizeci, își dădu seama că, pentru prima oară după zece seri, trăsura nu va veni să o ia. Urmări luminile pâlpâitoare de pe iaht, reflectate în golful întunecat, și se întrebă

dacă era Bel Ami al lui. Îi găsea scuze. Desigur că trebuie să fie ocupat, întotdeauna spune că timpul nu-i aparţine.

— Poate că va fi aici mâine seară, Bébé.

Luând pisica, se duse în camera ei şi se dezbrăcă încet, atârnându-şi cu grijă

rochia, pregătită pentru mâine.

Trecu mult timp până să adoarmă. Dar nu la Rupert se gândea.

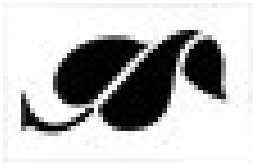

Verronet era obosit de călătoriile cu trenul de la Paris la Nisa și

înapoi, la care se adăuga drumul de-a lungul coastei, până la Monte Carlo. De Courmont trebuia să fie la Paris și știa lucrul ăsta – nimic nu se realiza doar cu aceste deplasări lungi. Era nevoie de el la fața locului. Investise mult în legătura de cale ferată cu

Rusia, iar oamenii lor urmau să fie în oraș, săptămâna asta. Dar mai era ceva și mai important. Din cauza atașamentului total al lui De Courmont față de dezvoltarea automobilului, săptămâna următoare trebuiau să aibă loc

discuțiile-cheie cu oamenii de specialitate din Chicago. Verronet bănuia că, de data asta, patronul lui era mai interesat să facă mașini decât să facă bani. Dar, oare, De Courmont se aștepta ca oamenii aceștia să facă tot drumul până la Monte

Carlo doar ca el să se poată învârti pe-acolo, așteptând-o pe fata aia? Nu se săturase încă de ea?

După ce se urcă pe iaht, se îndreptă spre salonul principal. De Courmont aștepta.

— Să discutăm imediat afacerile, zise el,

nerăbdător. Am o întâlnire la ora trei.

Răsfoi documentele, luând decizii rapide, relevând probleme ce păreau ascunse sub un limbaj contractual complicat. Verronet îl admira; orice-ar fi, nu-și pierde mințile din cauza ei, se gândi el.

— Am să mă întorc la Paris pentru o zi sau două, la sfârșitul săptămânii, să mă întâlnesc cu rușii, îi zise de Courmont, dar mă gândesc că pe americani îi vom aduce aici – o să le oferim câteva distracții. O să se bucure de atmosferă și

de cazinou.

Știa că lucrul acesta va acționa în favoarea lui, se gândi Verronet, admirativ. Știa întotdeauna exact ce anume să ofere fiecăruia, cum să îndulcească momeala.

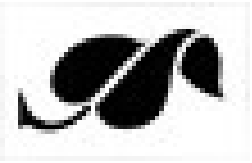

De Courmont părăsi birourile notarilor Grimmaud și Gagnac, din Nisa, și merse în jos, pe strada îngustă, pietruită, simțindu-se foarte mulțumit de el însuși. Lucrurile mergeau exact așa cum plănuise și asta îi dădea

întotdeauna satisfacție. Intră pe bulevardul principal și se opri în fața vitrinei bijutierului. Erau inele și coliere, brățări și broșe, tabachere cu rubine și poșete de aur cu diamante – toate menite să tenteze o doamnă. Se întreba, pur și simplu,

ce ar putea-o tenta pe femeia asta. Deschise ușa și intră înăuntru, închipuindu-și surpriza ei când îi va da bijuteriile, cum va arăta atunci când le va încerca, strigătele de bucurie și de plăcere feminină pentru mărgele frumoase și strălucitoare

– și poate țipetele mai blânde, când se va lăsa sedusă de el. Anticiparea era o plăcere minunată, se gândi el, aplecându-se leneș asupra tejghelei de sticlă, în timp ce bijutierul scotea o casetă după alta cu bijuterii, ca el să le studieze.

Trecuseră deja şase nopţi şi, în fiecare seară, Léonie se îmbrăcase şi aşteptase trăsura care însă nu venise niciodată, iar doamna Frenard era îngrijorată din cauza ei. Nu era îngrijorată aşa cum fusese când plecase

Rupert, când se temuse că ar putea face vreo nesăbuință, ci era îngrijorată de furia ei. Tremura, scânteia de supărare, se repezea și pleca de pe terasă, fierbând de furie.

— La naiba cu el! strigase ea către cerul fără nori. Ce vor, oare,

bărbaţii ăştia de la mine?

— Nu trebuie să spui asemenea lucruri, protestase doamna Frenard, şocată. O să se întoarcă, ai să vezi.

— A , desigur, zise Léonie, o să vină înapoi, la fel ca şi Rupert!

Fugise pe cărare spre

Point, încă urlând de furie, și venise înapoi o oră mai târziu, tristă și fără lacrimi. De la locul ei obișnuit de la fereastră, Bébé se uita fix la ea.

— Și tu... tu, trădătoare, mormăi Léonie, l-ai plăcut, ai tors pentru el, ai stat pe

genunchii lui.

Pisica începu să caște, întinzându-se cât era de lungă pe pervazul ferestrei, răsturnându-se pe spate, uitându-se pe furiș la Léonie, de jos în sus. Léonie o scarpină pe gât, zâmbind.

— Ah, tu, oftă ea, tu știi cum să farmeci... Ar

trebui să mă înveți, pisicuțo.

Se duse, umilă, în bucătărie să-i ceară scuze doamnei Frenard și s-o ajute să pregătească cina. Cel puțin, acum lucra pentru întreținerea ei; devenise chiar o chelneriță populară

printre localnicii care mâncau la prânz. M-am întors de unde am pornit, se gândi ea cu cinism.

Nu auzi trăsura când sosi pe drum, pentru că era prima seară când nu stătuse să asculte, iar când vizitiul veni la ușă cu biletul, fu luată prin

surprindere. Ștergându-și mâinile de șorț, se uită la scrisul familiar de pe plic, nevenindu-i să creadă. Trimisese din nou după ea, pur și simplu, se gândea ea. Ar trebui să lase totul, să-și pună cea mai bună rochie și să se ducă să-i măgulească senzația

perversă că el e ducele care iese cu servitoarea. Ei bine, de data asta nu o va face. Să fie blestemată, dacă se va duce.

Întinse înapoi biletul, nedesfăcut.

— Spune-i domnului duce, zise ea cu o voce tremurată, că

domnișoara Léonie a refuzat invitația. E prea ocupată, ca să-l vadă.

— Dar, domnișoară...

Ea plecă, lăsându-l cu gura căscată, în ușă.

— Asta-i tot, spuse ea scurt, intrând din nou în bucătărie.

Doamna Frenard se

uită la spatele rigid al lui Léonie, în timp ce amesteca sosul de roșii pe sobă și oftă. Oare lucrurile nu vor merge bine niciodată pentru sărmana fată?

Trăsura se întoarse la

micul dejun și, de data asta, un tânăr îl însoțea pe birjar.

— Trebuie să vă înmânez personal aceste documente, domnișoară, spuse el politicos.

Se înclină și se întoarse să pornească înapoi pe cărare.

— Stai, strigă ea, nu

ai nevoie de răspuns?

— Nu, domnișoară. Nu-i nevoie de răspuns, replică el, luând-o pe cărare.

Duse hârtiile jos, la plajă, să le citească. Scrisul era ascuțit și sever, literele erau drepte, neâmpodobite cu floricele, iar vorbele

erau la fel de directe.

„Îmi, pare rău că n-ai putut să cinezi cu mine, Léonie, citi ea, mai cu seamă că am fost aici pentru o singură noapte. Am sperat să-ți dau personal asta, dar așa, fie ca acest dar să te facă mai fericită decât te-a făcut dragostea".

Se uită, curioasă, la micul pachet care însoțea scrisoarea, apoi îl desfăcu, trăgând repede panglica și hârtia frumoasă, marmorată.

„Act de proprietate și document cu privire la proprietatea cunoscută sub numele La Vieille Auberge, cu 10 hectare de

pământ, cu fața spre golful..." privirea îi alunecă repede în josul paginii unde citi: *„... pe numele Léonie Bahri".* Numele ei! Era actul de proprietate pentru han – pe numele ei. Își aminti seara în care o întrebase ce și-ar dori cel mai mult de la viață, iar ea îi

răspunsese: „Un cămin, ca vechiul han". El îi dăduse o casă. Mișcase din bagheta lui magică și făcuse să i se împlinească visurile. Și asta, din partea unui bărbat care alegea doar omletă, pentru că nu voia nimic, nu avea nimic la care să viseze,

nimic ce să-și dorească.

Léonie se uită fix la han. Stătea, pătrat și solid, văruit în alb și curat, pe fundalul de măslini. Știuse că familia Frenard administra hanul – așa cum făcuse și tatăl domnului Frenard înaintea lui – pentru un proprietar

care locuia la Nisa. Iar acum, brusc, ea era proprietarul.

Se așează pe nisip, uitându-se la acte, trecându-și degetul pe pagina cu numele ei. Era o femeie cu o proprietate. Hanul era al ei. Dar cum rămânea cu toate nopțile în care

așteptase – când nu primise nici un mesaj, nici o explicație? Aștepți întotdeauna, își spuse ea, aștepți ca Rupert să se întoarcă, aștepți să vină trăsura – aștepți ca bărbatul să-ți facă semn, adăugă în sinea ei.

Se uită din nou la actul de proprietate, la

tot ce implica acesta. Bărbaţii sunt toţi la fel în momentul în care accepţi, în momentul în care cedezi, devii proprietatea lor. Se ridică repede.

— Am să i le dau înapoi, bineînţeles, o anunţă ea pe Bébé. Am să-mi iau o slujbă – la o

cafenea, la music-hall, dacă va fi nevoie – dar n-am să fiu cumpărată!

Capitolul 13

El ştiuse exact cum va reacţiona ea. Era ora prânzului şi şedea pe terasa cafenelei *Riche* din Monte Carlo, închipuindu-şi cum trebuie să fi arătat, expresiile care trebuie să

se fi perindat pe frumoasa ei față cu pielea ca piersica: uimire, zăpăceală, nedumerire, excitație, furie, cu siguranță, și poate puțină teamă. Știa că ea era pregătită să-l urască, îi stârnise furia în mod deliberat, neglijând-o timp de o

săptămână, după ce avusese grijă să fie protejată și mângâiată și înconjurată de atenție. Ah, da, va fi furioasă. Zâmbi în sinea lui. Va veni în goană să-l vadă — chiar acum, dacă el calculase corect. Nu va fi în stare să aștepte. Léonie acționa

întotdeauna din impuls. Dar ce avea, oare, să facă acum? Îi va arunca actele în față și va țipa la el? Sau își va arunca brațele în jurul gâtului lui și îl va săruta? Oftă cu satisfacție, căci ambele atitudini îi conveneau. Știa că o învinsese, în cele din

urmă.

De parcă auzise totul, Verronet venea grăbit pe terasă, spre el.

— Domnișoara Léonie e la bordul iahtului, domnule. El stătu un timp, bucurându-se de soare, savurând ceea ce avea să urmeze; oamenii lui

aveau instrucţiuni, ştiau ce aveau de făcut.

— Chelner! strigă el.

— Da, domnule? veni acesta alergând.

— Dă-mi, te rog, o omletă... şi o sticlă de apă minerală *Evian*.

Avea timp destul, Léonie o să aştepte.

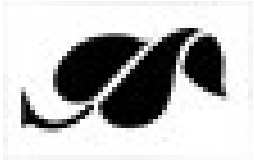

Léonie era acolo de o oră, aşteptând nervoasă în salonul principal, cu ferestre mari, ce dădeau spre micul port aglomerat. Salonul era imaculat – chiar prea curat. Era o cameră care putea aparţine oricărui

bărbat bogat cu gust. Nu erau amintiri personale, nici semne ale prezenței celor doi băieței, deși plecaseră abia de curând ca să stea la țară cu mama lor. Nimeni nu a deranjat-o, era singură, doar ceasul care ticăia pe masa de lucru, mare, pătrată, măsura

minutele care treceau. La ora unu, stewardul veni să-și ceară scuze pentru absența lui Monsieur le Duc. Trebuie să se întoarcă, dintr-un moment în altul, spuse el; dar, între timp, doamna n-ar dori să mănânce ceva?

— A, nu, nu,

mulțumesc, spuse ea, dar el zâmbi și zise că domnul duce ar fi insistat.

Băuse un pahar de șampanie ca să-și calmeze nervii, apoi un al doilea, pentru că se părea că primul nu-și făcuse efectul, apoi se plimbase neliniștită pe

puntea mare a vasului, curioasă să vadă cum era această „casă" a lui, și ce dezvăluia ea cu privire la bărbatul real. Se așteptase la un lux ostentativ, dar nu exista așa ceva, ci doar luciul special al lucrurilor celor mai bune – mahon lustruit și alamă

strălucitoare. Un vas mare, alb, imaculat.

Soarele era fierbinte și Léonie se întoarse neliniștită în salon. Ceasul de pe masă arăta două și treizeci. Poate că ar trebui să plece. De fapt, nu aștepta iar? Gândul acesta o supără. Totuși, trebuia să stea,

trebuia să-i înapoieze actele, înainte de a-și schimba părerea. Nu mai suporta ticăitul ceasului! Mai era o ușă de ieșire din salon și se uită prin ea. Văzu un mic birou – o masă de lucru plină de hârtii, cărți pe rafturi înalte, podeaua lustruită, cu un

mic covor persan de mătase în culori șterse albastru-verzui, și o canapea largă sub fereastra care dădea spre mare. Era liniște, nu ticăia ceasul și auzea doar zgomotul valurilor. Se așează pe marginea canapelei, să aștepte. Șampania și soarele o

făcură să simtă că o cuprinde somnul. Aranjă pernele, așezându-se mai confortabil. Cât timp o să mai întârzie? se întrebă ea.

Vasul era absolut tăcut, clătinându-se

încet pe apa mișcătoare sub soarele fierbinte al după-amiezei. Echipajul fusese eliberat pentru restul zilei și chiar și păsările de mare își făceau siesta.

Gilles o găsi în birou, adormită, cu pachetul de acte pe canapea, lângă ea. Îndreptându-se

spre masa de lucru, își turnă un pahar de whisky, sorbindu-l gânditor. Ea era atât de tânără și atât de drăguță! Voia să-i sărute pleoapele, atât de transparent delicate, albastre din cauza vinișoarelor mici de sub pielea fină – dar aștepta.

Îi citea gândurile, după expresiile care i se perindau pe față, când se trezi – confuzie, surpriză și ușurare. Se înălță repede, îndreptându-și fusta.

— Probabil că am adormit.

— Bănuiesc că din cauza șampaniei și a

căldurii. Îi zâmbi. Îmi pare rău că n-ai putut să iei cina cu mine aseară.

— Dar te-am așteptat toată săptămâna. M-am așteptat să te văd!

El ridică din umeri, uitându-se indiferent pe fereastră, spre mare.

— Ți-am spus că

sunt un bărbat ocupat, timpul meu nu-mi aparţine întotdeauna.

Avea dreptate. Era o prostie să se aştepte ca el să aibă timp doar pentru ea. El trebuia să participe la şedinţe şi avea probleme de afaceri – şi o soţie şi familie. Îşi aminti de cei doi băieţi

care mâncau înghețată.

— Am venit să-ți restitui astea, zise ea, ținând pachetul ridicat. A fost foarte drăguț din partea ta, dar nu pot să accept.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și el zâmbi leneș.

— Dar de ce nu, Léonie?

— E prea mult... este... ei bine, nu este genul de cadou pe care o fată să-l accepte de la un bărbat.

— A fost dorința mea să ți-l ofer, nu are o valoare deosebită, nu e decât un vechi han.

— Dar tu știai că pentru mine înseamnă

mult mai mult.

— Da. Tocmai de aceea numele tău e pe actul de proprietate. Îți aparține. A fost visul tău.

Ea se apropie mai mult de el, ținând actele.

— Te rog, zise ea, oferindu-i-le.

— Nu te leagă cu

nimic, Léonie, spuse el, respirând mirosul părului ei. Mirosea cum știa că trebuia să miroasă, a aer proaspăt, a soare și a mare.

— Nu mă leagă cu nimic? întrebă ea, nesigură. Oare un bărbat dă unei femei un asemenea dar fără să

aștepte nimic în schimb? se întrebă în sinea ei. Insist, spuse ea ferm, împingându-i hârtiile în mână.

— Vrei să spui că te așteptai să fac dragoste cu tine, în schimbul hanului? Puse mâinile pe umerii ei, uitându-se în ochii ei. Nu aveam

nevoie să-ți dau hanul ca să fac asta, Léonie. Aș fi putut oricând să fac dragoste cu tine, Léonie.

Atingerea lui pe umerii ei era ușoară, ar fi putut întoarce capul, să se îndepărteze, să fugă – dar nu o făcu. Aștepta ca el să o sărute, iar când gura lui fu pe a

ei, o acceptă de bunăvoie, de parcă acesta ar fi fost motivul venirii ei aici. Acum ea voia să facă dragoste cu el.

El o trase mai aproape, ținându-i trupul strâns lângă al lui, în timp ce-i explora gura, gustându-i

dulceața, atingându-i mica limbă roz, mișcându-și mâinile pe lungimea elegantă a spatelui ei, simțind ușoara scobitură de la baza șirei spinării și curba moale a fundului ei. Îi lăsă capul pe spate, sărutându-i gâtul; ar fi vrut să-i muște urechile,

să o apuce de păr, să-i tragă capul în jos, să o posede violent, pasionat – și chiar acum. Se împinse în ea simțindu-i curba pântecelui prin fusta subțire de vară, și știa că ea îi simțea erecția, excitația. O ridică, ducând-o la canapea. Léonie gâfâi,

prinzându-l de gât cu brațele, scoțând ușoare gemete în urechea lui, mici oftaturi de pasiune. El știa ce voia ea, știa că era sălbatică – tot ce avea nevoie era să i se arate cum s-o facă. Ah, Doamne, dar era frumoasă. Îi descheie bluza, uitându-se cum

își scoate cămașa peste cap, oprind-o o clipă, ținându-i în sus brațele ca să privească la curbele gemene, atât de rotunde, atât de aurii, la sfârcurile mari, ridicate, așteptându-i. Ea îi mângâie părul, în timp ce gura lui se închise pe sânul ei, ținându-l mai

strâns; voia ca el să facă lucrul ăsta, să-i facă orice... lucruri minunate. El îngenunche între picioarele ei, pierdut în extazul de a-i gusta sânii, mângâindu-i spatele neted, apucând o curbă moale, în timp ce ea tremura și gemea. Se

ridică repede și îi descheie fusta, lăsând-o să alunece peste șoldurile fin rotunjite, plimbându-și mâna în jos pe panta coapsei, în timp ce o dezbrăca, până când ea rămase goală în fața lui, așteptând. Ochii ei se fixară pe el în timp ce se

dezbrăca și, aplecându-se înainte, îl trase cu o mână tremurândă, apropiindu-l de ea, mângâindu-l. Gilles o respinse, împingând-o violent înapoi în perne și ea se uită fix la el, cu ochii de un auriu închis, plini de excitație, când mâinile lui o găsiră, îi

deschiseră locurile secrete; o mângâie și o atinse, tachinând-o, până când o făcu să țipe de extaz. Apoi făcu dragoste cu ea. Nu blând ci în forță, nu tandru ci cu o mare dorință și nu liniștit ci cu țipete de triumf, când se rostogoliră pe canapea

într-o împreunare zguduitoare.

Stătea în cada lui mare, neagră, de onix, examinându-și pe trup urmele dragostei, ușoarele vânătăi, mica mușcătură de pe sân,

pielea încă rozalie datorită presiunii trupului lui, iar părţile sensibile îi erau umflate. Trupul ei se simţea minunat, relaxat, încrezător în capacitatea lui de a face plăcere şi a căpăta plăcere. Dar ea se gândea la Rupert. Cum de a putut face asta,

când îl iubea pe Rupert? Cum a putut să-și trădeze dragostea? Dar cu Rupert nu fusese niciodată așa; el fusese diferit – cald, iubitor și blând, deși ea își imaginase că asta era pasiune. Oare ea era aceea care se schimbase? Sau Monsieur fusese cel

care o schimbase? Îi plăcuse când Rupert făcuse dragoste cu ea, stătuse în brațele lui iubindu-l, ținându-l, bucurându-se de trupul lui și de apropierea lor, dar nu dorise niciodată să facă ce făcuse cu Monsieur – nu simțise niciodată acea sălbăticie.

Era o nevoie, o dorință, pe care nu știuse că o avea. Se ridică, vinovată, într-un șuvoi de apă, când Monsieur intră pe ușă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu numai că trădase amintirea lui Rupert, dar se pusese într-o situație dificilă. Trebuia să-l facă să ia

înapoi actele de proprietate.

El îi ţinu un halat de baie moale, să-l îmbrace.

— Vino la mine în dormitor. Am să-ţi arăt ceva. Transperantele erau lăsate, iar patul îngust era acoperit cu o cuvertură simplă, albastră, de bumbac. Nu

era nici un lux aici și Léonie rămase surprinsă. Se gândi că un bărbat atât de senzual trebuia să aibă covoare groase și culori strălucitoare, lămpi de argint și draperii de catifea. Dacă n-ar fi fost totul de cea mai bună calitate, camera aceasta

ar fi avut un aer auster.

— Am un dar pentru tine. Îi întinse cutia.

— Un dar?

Deci se aşteptase s-o vadă? Se uită, bănuitoare, la cutia din mâna ei.

— Deschide-o! spuse el, bucurându-se de puterea sa. E pentru

tine.

Cutia netedă de piele de căprioară se deschise cu un pocnet ușor, dezvăluindu-și interiorul de catifea albastră. Un șir subțire de diamante strălucea frumos, aruncând lumini de curcubeu, uriașul pandantiv în formă de

pară lucind cu un albastru metalic. Piatra era uriașă – netedă și rece sub degetele ei, mare și rotundă ca dopul unei sticle de cristal. Era o bijuterie pentru o femeie întreținută, tipul de jucărie care proclama că ai fost cumpărată, că un

bărbat a plătit pentru tine. Léonie simți cum o cuprinde furia.

— Naiba să te ia, Monsieur, urlă ea, dându-și capul pe spate, bătând cu piciorul în podea ca un animal sălbatic. Poți să-ți păstrezi bijuteriile – dă-le celorlalte femei ale

tale. Aruncă șiragul pe podeaua de lemn. Nu trebuie să plătești pentru serviciile făcute; le-ai căpătat pe nimic! Și, uite, ia-le și pe astea, zise ea, aruncând actele după colier. Nu m-ai cumpărat, Monsieur. Nu-s proprietatea ta și n-am să fiu niciodată.

Gilles râse.

— Dar nu te-am plătit, draga mea, asta a fost doar un avans în contul meu. Vino să trăiești cu mine, Léonie, să ai o casă la Paris, poți avea orice vrei... spune ce vrei și va fi al tău. O să fii Léonie a mea, creația mea. O să te

îmbrac în mătăsuri și bijuterii, ai să ai numai ce-i mai bun. O să fii întotdeauna frumoasă.

Se uită la el, îngrozită. Ce spunea el, oare? Voia să trăiască împreună cu el, să fie femeia lui – atât timp cât o va dori el, iar apoi o va înlătura. Se gândi la

nopțile când așteptase să vină trăsura; chiar și atunci fusese o amantă. Nu avea nevoie de așa ceva; nu va fi proprietatea nici unui bărbat, nu va fi la cheremul lui, acolo când dorea el, ca să fie părăsită atunci când el n-o s-o mai vrea.

O luă în braţe.

— Haide, Léonie, – îi zâmbi încrezător – ştii şi tu că mă vrei, îţi aminteşti, mi-ai spus-o nu cu prea mult timp în urmă. Desigur, eu am viaţa mea particulară la Paris, dar tu o să fii tratată cum se cuvine.

Se smulse de lângă el

și începu să se îmbrace repede.

El o urmări cu ochi leneși, încrezători.

— Mai gândește-te, îi sugeră el, amuzat de furia ei, dar ia astea cu tine. Ridică actele și i le dădu cu un zâmbet. Amintește-ți, astea ți le-am dat fără nici un fel

de obligaţii... n-au fost pentru servicii făcute.

Léonie inspiră adânc, apoi i le smulse din mână.

— Să te ia naiba, am să le păstrez, ţipă ea. Ai căpătat ce-ai vrut.

El râse, când ea alergă din cameră şi traversă puntea,

auzindu-i pașii pe pasarelă, când fugi de pe iaht.

— O să te întorci, șopti el.

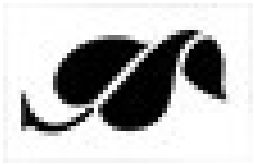

Léonie nu avea bani – pe ultimii îi cheltuise ca să ajungă la Monte

Carlo, dimineața – și începu lungul drum înapoi, la Cap Ferrat. Soarele scăpătase deja și, slavă Domnului, nu era atât de cald, dar își simțea genunchii moi și ardea de furie. După un kilometru sau doi, fu luată într-o căruță de fermă care se înapoia de

la piață și ea se așează în tăcere, tristă, gândindu-se la după-amiaza aceea și la dilema ei.

Nu încăpea îndoială că adorase felul lui de a face dragoste; chiar și acum, trupul îi amintea de excitația ei. Se foi neliniștită. Dar el nu-i spusese că o iubește; i-a

spus că e frumoasă, minunată, femeia cu pielea cea mai netedă și mai fină și o mulțime de alte lucruri; vorbe pe care le repeta, când se împingea în ea. Se îmbujora de rușine. Ah, Rupert, de ce m-ai părăsit? Lucrul ăsta nu s-ar fi întâmplat

niciodată! Dar acum s-a întâmplat – și ea se schimbase. Căruța se scutura neplăcut pe drumul denivelat și își aminti de drumul de la Massarde până la coliba căreia îi zicea casă. Gândește-te, Léonie, își spuse în sinea ei, ești exact acolo de unde ai

plecat – mergi spre casă într-o căruță de fermă, fără bani și fără slujbă – și fără cineva căruia să-i pese de tine. Ba nu, totuși, ceva se schimbase. Se uită la actul de proprietate din mâna ei, pe numele lui Léonie Bahri. Avea o casă! Începu să râdă,

până ce fermierul i se alătură, întrebându-se care era motivul.

Furia și veselia o părăsiră însă, de îndată ce ajunse înapoi, în siguranța hanului. Intrarea în camera lor declanșa totul. La vederea patului, a cearceafului alb întins

frumos peste lățimea acestuia și a pernelor umflate, nederanjate, așteptând urma capetelor lor blonde. Dar ea nu mai era fata lui Rupert. Capul acela blond, care stătuse acolo alături de al lui, era inocent și iubitor, nu era acea creatură arzând

de dorință care se rugase să mai capete, care se vânduse pentru acest loc. Oare nu asta era ceea ce făcuse? Când el îi spusese că nu avea obligații, îl crezuse oare cu adevărat? Totul era atât de uluitor! Oare era îndrăgostită de el? Mai era oare îndrăgostită de

Rupert? Se simțea învinsă de propriu ei trup, gândindu-se la Gilles fără să vrea – nu, tot nu-i putea spune Gilles, nici acum. El era Monsieur le Duc de Courmont. Monsieur.

Ținea pisicuța în brațe, frecându-și obrazul de blana ei.

— Ce să ne facem acum, Bébé? se întrebă ea.

Capitolul 14

Gilles plecă la Paris în ziua următoare, convins că ea nu va reveni o zi sau două. El avea treburi urgente de rezolvat, dar urma să se întoarcă peste două zile. Aprecia că acesta era

timpul de care avea ea nevoie ca să ajungă la concluzia justă că dorea să fie cu el, că nu putea trăi fără el și fără ce-i oferea el. O atrăsese în mod subtil spre așa ceva, fără să o copleșească cu flori și cadouri, ci permițându-i să se cufunde în viața

ușoară a luxului, atunci când era cu el, ținându-i companie ca să nu se mai simtă singură și nedorită, făcând-o să simtă că, de fapt, era drăguță, în ciuda faptului că fusese părăsită de Rupert. O urmărise cum își recapătă încrederea,

apoi o făcuse să și-o piardă din nou, lăsând-o o săptămâna să se frământe de nesiguranță și de faptul că a fost respinsă, apoi o ridicase din nou ca să o atragă în lumea lui, oferindu-i totul. Cum putea ea, oare, să reziste? Dar iată că el se întorsese de mai

bine de o săptămâna și se părea că Léonie rezistă.

Măsura puntea iahtului, în timp ce echipajul, plictisit, aștepta comanda de a ieși pe mare, care nu mai venea. Îi era teamă să plece din port ca nu cumva Léonie să vină și,

văzând că nu o aşteaptă, să-şi închipuie că părăsise Monte Carlo. Se uită întunecat peste bordul iahtului, urmărind, fără să vadă, activitatea intensă din micul port. Oare o judecase el greşit? Nu-i venea să creadă. Nici o femeie care a reacţionat

ca ea nu putea rămâne acum indiferentă. Numai gândul la ea îl excita; parcă simțea finețea pielii ei, simțea mirosul ușor al trupului ei, o putea gusta. Gândul la strălucirea pielii ei, când se apleca deasupra lui, îl înnebunea, o dorea și nimic nu-l mai

putea opri.

Patrulă prin micul birou unde făcuseră dragoste, încercând să hotărască pasul următor. Pentru prima dată în viața lui, nu putea să ia o decizie imediată și hotărâtoare.

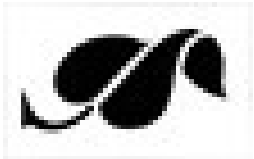

Doamna și domnul Frenard au fost încântați , aflând că L é o n i e era noua proprietară a hanului. Când au auzit că fusese vândut hanul, se speriaseră la gândul că noii stăpâni ar putea dori să-și administreze

ei înșiși locul și că vor trebui să plece.

— Dar acum, noi suntem cei ce trebuie să-ți plătim chirie ție, în loc să ne plătești tu nouă.

El râse, apreciind schimbarea norocului.

— Nici o chirie, spuse Léonie. Amândoi

mi-ați dat deja atât de mult! Atâta timp cât eu voi avea camera mea, voi fi fericită și am să ajut în continuare la bucătărie, doamnă Frenard, în schimbul mâncării mele.

Doamna Frenard se agita prin cameră, pregătind masa de prânz.

— Trebuie să faci ceva mai bun decât să lucrezi în bucătăria mea. Sunt multe altele de făcut în viață, pentru o fată ca tine.

— Ce? Ce anume ar fi, doamnă Frenard?

— Știu și eu... zise ea, ștergându-și aluatul de pe mâini. Dar tu ești

altfel, Léonie, nu ești ca fetele din familii ca ale noastre. Vei avea mult mai multe de făcut în viața ta, decât să fii doar chelneriță. Fără îndoială.

— Crezi că voi avea parte de fericire, doamnă Frenard? întrebă Léonie.

— Sper, draga mea.

De obicei, dai de ea pe undeva, prin apropiere. Bineînțeles că trebuie să prinzi ocazia. Dar e nevoie de mult timp ca să urci, de vreme de pleci de la acest nivel. Dar ai pornit-o deja. Ești o femeie care are o proprietate, deși n-ai decât șaptesprezece ani.

Léonie se gândi la cele spuse de doamna Frenard.

Da, acum era o femeie care poseda o proprietate - era o proprietăreasă. Măslinii aceia erau ai ei; bucata aceea de deal era și ea a ei. Pământul era solid, sigur, unica siguranță

adevărată pe care o știa. Se gândea să se extindă, să dețină tot delușorul, să pună gard în jur, să planteze și să cultive diverse. Nimeni nu i-o va lua vreodată. Nu era predestinată să-și găsească un soț tânăr, drăguț, care să o iubească și să-i facă

copii. Era deja distribuită în rolul de amantă, era o altă femeie. Femei ca Puschi și Marie-France aveau siguranța vieții lor fermecate, având garanția că nu vor fi abandonate niciodată. Toți acei Rupert și De Courmont din lumea

aceasta nu-și părăsesc soțiile niciodată și, chiar dacă mai calcă pe alături, cum ar putea cineva atât de neînsemnat ca ea să le știrbească prestigiul și liniștea vieții lor, cât de cât? Dar și ea voia siguranță, siguranță absolută, ca nimeni să

nu se joace cu ea. Voia suficientă siguranță ca, în cazul în care bărbatul pe care-l iubește ar părăsi-o, să nu rămână fără apărare. O casă, proprietatea ei, și pământ! Acestea îi vor da siguranța de care avea nevoie.

Pe această bază își

dezvoltă planul. Va juca propriul joc al lui Monsieur – în fond, era un joc câștigător. Dacă o voia pe ea cu adevărat, atunci va veni după ea, la fel cum se dusese și ea la el. Dacă nu va veni, ei bine, atunci e pierdut. N-are decât să aștepte, iar între timp, ea se va

decide ce are de gând. El o mai întrebase o dată, înainte, ce i-ar plăcea să facă; de data asta, intenționa să aibă răspunsul pregătit.

De un lucru era însă sigură: că el dorea și voia să facă dragoste cu ea. Se gândea la asta în fiecare noapte, stând

singură în pat, visa la asta printre ierburile de mare de la Point; și-l închipuia cu alte fete, făcându-le diverse lucruri, găsind ideea excitantă, și se uita la ea însăși în oglindă, închipuindu-și cum o văzuse el, cum o simțise.

Bébé începuse să se

obișnuiască cu plimbările lungi în jurul Point-ului, deși adesea trebuia să fie adusă înapoi pe umărul lui Léonie, mirosind aerul de mare în timpul mersului. Picioarele lui Léonie erau încă umede și pline de nisip, când ajunseră sus, pe terasă,

și Bébé fu aceea care îl văzu prima, alergă spre el și începu să toarcă la picioarele lui. Gilles o ridică, urmărind-o pe Léonie cum urcă dealul. El simțea umiditatea nervoasă a palmelor sale și și le șterse, nemulțumit, cu batista.

Ea își ridică privirea

și-l văzu.

— Ah, tu erai.

— Deci, nu mă așteptai?

Ea își înclină capul într-o parte, parcă meditând.

— Ești un bărbat atât de ocupat...

El oftă cu exasperare.

— Acesta-i tonul pe

care-l va avea conversaţia noastră, Léonie?

— Ce alt ton ar trebui să aibă?

— Am venit să-ţi spun că nu mi-am schimbat părerea. Te vreau.

— Chiar aşa?

Tonul ei era calm,

indiferent. Se așează pe treptele terasei, scuturându-și nisipul de pe picioare.

— Cum d e vrei o femeie cu picioare atât de lungi ca astea? spuse ea, mișcând un deget mare în aer, râzând.

— Eu sunt serios, Léonie!

— Ce-ai vrea să spun? Că nu pot trăi fără tine? Oare nu tu ar trebui să spui asta?

— Nu pot trăi fără tine.

Ea se uită la el, surprinsă, căutând adevărul.

— Vrei să spui că mă iubești? întrebă ea încet.

El oftă, alegându-și cu grijă vorbele.

— Nu sunt sigur că știi ce-i dragostea, Léonie. A, știu că ai crezut că ești îndrăgostită de Rupert, dar l-ai uitat destul de repede. El se așează lângă ea pe treptele terasei. Te doresc, spuse el, pentru

că nu pot șterge amintirea ta de pe trupul meu; vreau să-ți fac daruri, să te fac și mai frumoasă. În afaceri sunt cunoscut ca un om fără scrupule, un bărbat care nu se dă în lături de la nimic ca să-și atingă scopurile. Dar n-am să-ți spun că te iubesc,

Léonie. Te doresc cu pasiune. Nu e acest lucru mai bun decât dragostea? Ai descoperit deja, așa cum descoperim cu toții la un moment dat, că dragostea este emoția nebunului.

Léonie își strânse genunchii cu brațele și

se uită spre mare. La ce se aşteptase, oare? Ca el să vină în genunchi şi să-i declare dragoste veşnică? Dar ea, era oare îndrăgostită de el? Cu siguranţă că nu simte pentru el ceea ce simţise pentru Rupert, dar îl dorea. Contrar tuturor celor întâmplate, el avea

ceva care o atrăgea, ceva la care nu putea rezista. Avea dreptate. Dragostea e o emoție a unui nebun. Ea căzuse o dată în capcana asta și văzuse unde o dusese. Mai bine să trăiască fără dragoste în viitor. Se înțelegeau unul pe celălalt.

— Așadar, e un contract de afaceri, Monsieur, tu pui condițiile tale și eu pe ale mele.

— Spune-mi doar ce dorești.

— Vreau să devin o femeie bogată. A, nu mă gândesc ca tu să-mi dai bani, ci vreau să-mi arăți

cum să folosesc banii ca să-i înmulțesc. Aș vrea să cumpăr terenuri și proprietăți... o să mă ajuți, o să-mi arăți cum?

Era plină de surprize. Se gândise că i-ar putea cere un apartament la Paris, servitori, bani, bijuterii, haine de la cei mai buni croitori, că ar

vrea să se întoarcă la teatru, să devină o stea. Dar nu, ea voia să devină o femeie de afaceri. Foarte bine, va fi amuzant să o învețe – deși se îndoia că lecțiile vor avea succes. Afacerile erau contrare naturii ei – era prea emotivă, prea ușuratică,

pentru a da o atenție susținută complicațiilor financiare. El o prefera, desigur, așa cum era. Dorea o amantă, nu un partener în afaceri.

— Am să te ajut, spuse el, luându-i mâna, întorcând-o cu palma în sus, sărutându-i partea moale dintre degete.

Ea le strânse în jurul degetelor lui.

— Atunci, ne-am înțeles? Avem un contract, Monsieur?

— Avem, zise el cu un zâmbet triumfător.

Pisica sări pe genunchii lui Léonie, revendicându-și locul, uitându-se la el de sus.

— Văd că am un rival. El râse, scoțând o cutie din buzunar. N-am îndrăznit să-ți dau asta mai înainte, ca să nu crezi că te mituiesc.

În cutie era un colier mic, o fâșie subțire de diamante pătrate. Din mijloc, atârna un disc subțire de aur, pe care

era înscris cu mici rubine numele Bébé. Era o zgardă mai elegantă și mai încântătoare decât avusese vreodată o pisică, iar lui Léonie îi plăcu.

— Ce inteligent ești, Monsieur, spuse ea râzând, e exact ce i-ar plăcea lui Bébé.

El refuză să o mai lase să stea o noapte la han.

— Lasă totul, comandă el, n-ai nevoie de nimic. Acum, poți cumpăra tot ce dorești.

Léonie se întoarse în camera albă doar cât să-și ia statuile egiptene.

— Ca să-mi

amintească de trecutul meu, îi explică ea liniștită, punându-le în siguranță în geantă.

Își luă rămas bun de la familia Frenard, mulțumindu-le pentru tot.

— Aveți grijă de han, spuse ea. Am să mă întorc. Aici va fi

întotdeauna căminul meu.

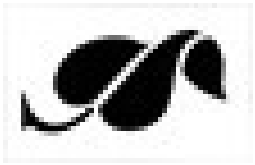

Au cinat singuri pe iaht, stând afară, sub stele, pe puntea de sus, sorbind șampanie *Roederder Cristal*, în timp ce Léonie ciugulea

somonul cu sparanghel, ignorând grămada tentantă de zmeură de pădure.

Este prima oară în viața mea când am fost nervos cu o femeie, se gândea Gilles. Acum am exact ceea ce mi-am dorit și totuși nu mă simt sigur pe mine.

La ce se gândește oare? se întreba Léonie. E atât de tăcut! Doamne, oare să se fi răzgândit? Acum, că mă are, poate că nu mă mai vrea!

Tensiunea creștea între ei. Brusc, el se ridică și se duse la microfon.

— Pornește,

căpitane, mergem de-a lungul coastei, spre Cannes.

Urmă o oarecare agitație, marinarii apărură pe punte, iar de jos se auzea zgomotul slab, monoton, al motoarelor puternice. Gilles era concentrat. De ce nu se mișcau mai

repede? Avea nevoie de mișcarea și de activitatea de pe vas, ca să acopere tăcerea crescândă dintre ei. Acum, era mai bine.

Iahtul alunecă din port, pe lângă o duzină de alte vase, pe care străluceau deja lumini în întunericul de un

albastru adânc, apoi ajunseră în largul mării, udați de valurile ușoare, prinzând briza răcoroasă de seară. Léonie simți că se relaxează. Se lăsă pe spate pe divan, sub tendă, uitându-se în sus spre stelele ce-și făceau apariția.

Monsieur stătea

deasupra ei, urmărind-o.

Ea întinse mâna spre el.

— Te doresc, spuse ea blând.

Se maturizase!

Capitolul 15

Léonie intră în magazin la braţul lui Monsieur, de parcă ar fi fost proprietara magazinului.

— Aduceţi tot ce doreşte doamna! comandă el, iar ei

alergară să facă exact acest lucru.

Magazinele elegante din Cannes erau foarte onorate să-l servească pe Monsieur le Duc și pe doamna.

Ea șezu pe o canapea mică în timp ce i se prezentau tot felul de modele. Rochii pentru

dimineață și pentru după-amiază, rochii doar pentru ceai, capoate pentru perioada dintre ceai și cină și rochii de seară de o strălucire care îți tăia respirația, încât ea rămase cu gura căscată.

— Ah, toate sunt atât de frumoase, îi

șopti ea la ureche, nu știu ce să aleg.

El o chemă pe vânzătoare.

— Te rog, sfătuiește-o pe doamna ce să aleagă.

— Desigur, domnule.

Léonie așteptă dornică să vadă ce o să-i

arate.

— Bineînțeles, când ne vom întoarce la Paris, o să te duci la *Worth*, spuse Monsieur.

Worth! Era cea mai bună casă de mode din Paris. Caro se ducea acolo. Ce-o să creadă Caro acum despre ea? A fugit cu un bărbat și se

întoarce cu altul! Dacă o să vrea să-i mai vorbească, pentru că nu-i scrisese niciodată. Se simți tristă, gândindu-se la Caro. Dar acum, Monsieur o va ajuta, el îi va explica totul. Se uită la coapsa lui, alături de ea pe canapea, coapsa lui fermă, dură. Îl atinse

ușor cu degetele, iar el o privi pieziș și ochii li se întâlniră. Ea își luă mâna, cu un zâmbet, când reveni vânzătoarea.

— Cred că aceste culori i se vor potrivi doamnei. Modelele apărură din nou, prezentând fuste simple, albe, cu benzi strălucitor

colorate pentru dimineață și rochii ușoare de după-amiază, din mătase răcoroasă, în culorile mării – albastru, acvamarin și jad – cu cordoane drăguțe, răsucite, și cu ciucuri de mărgele. Pentru seară era o rochie de dantelă crem, țesută cu un fir

auriu, cu partea de sus strâmtă și fustă largă, cu un volan de dantelă la decolteul adânc, precum și o rochie cu aspect barbar, care atârna de pe umeri într-o cădere moale de pliseuri fine din cea mai suplă mătase ametist, prinsă în talie cu un cordon din

discuri subțiri, aurii.

— Pe asta trebuie să o iei, spuse brusc Monsieur, o să arate minunat pe tine.

Ea se uită la el surprinsă, când o chemă pe vânzătoare.

— Doamna le ia pe toate astea, o instrui el, și vă rog ca ultima

rochie să fie și în alte culori, care i se potrivesc. A, și duceți cordonul acela la *Cartier* – îl vreau copiat în aur.

— Da, domnule. Natural, va fi mai frumos în aur. Și acum, poate doamna dorește să aleagă accesoriile, și să luăm proba pentru

modele.

— Aveți grijă de doamna! spuse el ferm, îndreptându-se spre ușă. Dați-i tot ce dorește. Eu sunt la Café Cézar, Léonie, când o să termini. Distrează-te.

Léonie se înveseli.

— Foarte bine, hotărî ea, trebuie să

începem cu lenjeria.

Era un domeniu în care era specialistă și știa exact ce să aleagă. Apoi, veniră la rând pantofii, gențile și mănușile. Ea adora pălăriile – cele mari, de pai, cu panglici și buchete de flori, precum și unele de dantelă,

pentru ocazii importante. Alese câte o pălărie pentru fiecare rochie și pantofi din cea mai moale antilopă, care se potriveau cu micile poșete care, la rândul lor, se asortau perfect cu rochiile.

Cu un oftat de totală satisfacție, ea ieși pe

promenadă, îmbrăcată din cap până-n picioare cu lucruri noi: desuurile erau de *crêpe de Chine* verde ca marea, ciorapii erau de mătase fină, crem, rochia era din batist răcoros acvamarin, iar geanta și pantofii erau de piele crem, la fel ca și pălăria

de pai așezată nesigur pe părul ei rebel. Se simțea minunat.

Gilles zâmbi, când o văzu mergând măreață în urma șefului de sală care o însoțea personal la masa lui, aruncând priviri regale dintr-o parte în alta, în timp ce capetele se întorceau să

o privească. Era magnifică.

— Ei? întrebă ea, neputând să reziste să nu se învârtească ușor în fața lui.

El își dădu capul pe spate și râse tare.

— Uluitoare, zise el, ești uluitoare.

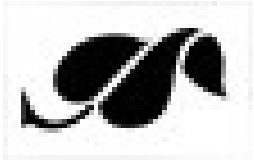

Circulau în sus și în jos pe coastă, întârziind la Menton, la Nisa și la Monte Carlo, ca ea să-și poată purta toaletele și să fie admirată cum se cuvine la braţul lui; sau ancorau dincolo de satul de pescari de la Saint

Tropez, ca să poată cina în picioarele goale la cafeneaua cu acoperișul de tablă de pe plajă, care gătea cel mai bun homar de pe Coasta de Azur, cu maioneză și usturoi. Sau, pur și simplu, leneveau pe iaht, când ea se trezea târziu, constatând că el era în

picioare din zori și lucra în biroul său, iar ea îl convingea să se ducă să înoate cu ea, coborând pe scara de frânghie, până la o mică platformă de unde sărea și se bălăcea, înotând sub apa limpede, privindu-se ochi în ochi cu micii peștișori. El înota așa

cum le făcea pe toate celelalte, adică excelent, cu lovituri clare, netede, care îl purtau prin apă în linie dreaptă și înapoi la barcă.

— Pur și simplu, tu nu știi să te joci, îi striga ea, zbenguindu-se în jurul lui, stropindu-l cu apă, în timp ce el ședea

pe platforma de sărituri. Tu faci doar exerciţiile necesare pentru mişcare... vino înapoi să ne jucăm!

Îl provoca la curse şi pierdea fără speranţă, râzând din cauza efortului, apoi se întindeau goi în singurătatea punţii

superioare, în timp ce soarele îi usca și le reâncălzea pielea răcorită de apa mării.

Masa de prânz era simplă, deși ea refuza să-l lase să mănânce omleta.

— Niciodată, comandă ea, bucurându-se de noua ei autoritate.

În fiecare zi ai să mănânci altceva.

Și așa făceau, deși uneori mâncau doar fructe și brânză, sau o grămadă de creveți proaspeți din golf.

Și, bineînțeles, făceau dragoste, dacă așa se putea numi unirea lor dornică,

tulburătoare. Era o unire capricioasă, intensă, aventuroasă, și întotdeauna sălbatică și copleșitoare. Niciodată, dar absolut niciodată, nu era tandră.

Capitolul 16

Caro auzise zvonurile. Era imposibil să nu le fi auzit. Parisul zumzăia de această poveste.

— Chiar crezi că poate fi Léonie a noastră? îl întrebă ea pe

Alphonse, la micul dejun.

— Aș putea pune pariu. Întinse unt pe pâinea prăjită și mușcă din ea. Am fost de față când s-au întâlnit prima dată la petrecerea ta de ziua de naștere.

— Nici n-am știut că s-au cunoscut.

— Acum, că mă gândesc, a fost straniu. Mi s-a părut că Gilles s-a gândit să vină la mine să i-o recomand, apoi a spus că trebuie să plece... A spus „bună seara" și a plecat. Cunoscându-l pe De Courmont, probabil că i-a plăcut încă de atunci

și a păstrat-o pentru când va avea timp.

— Zău? zise Caro, rămasă pe gânduri. Alphonse, îți amintești de seara aceea de la *Cabaret Internationale*, când a fost dezastrul cu calul acela? Am avut mereu sentimentul straniu că nu a fost doar

un accident... că Gilles îl organizase. S-ar putea să fi fost așa?

— Ce rost avea să se fi ostenit atât? Gilles poate obține aproape orice femeie pe care o vrea.

— Dar dacă, spuse Caro, gânditoare, dacă el o dorea pe Léonie, iar ea

îi aparţinea deja lui Rupert?

— Atunci, se pare că tot ce avea de făcut era să aştepte.

— Mai ştii?... spuse Caro turnându-i cafeaua. Aş fi dorit să-mi scrie. Mă simt răspunzătoare pentru toate astea. Sper că e

fericită cu De Courmont, dar nu-mi pot închipui cum... ea e doar un copil. Nu crezi că ar trebui să facem ceva?

— Caro, ea a fugit cu Rupert. N-a fost acțiunea unui copil, era o femeie tânără, îndrăgostită. Iar acum,

când Rupert e căsătorit, ea a trecut la De Courmont. Ridică din umeri. Asta se întâmplă de o mie de ori.

— Da, oftă Caro. Știa că era adevărat.

— Oricum, s-au întors la Paris, spuse Alphonse. Au sosit ieri și el a instalat-o într-un

apartament la Crillon. Se pare că trăiesc acolo destul de deschis, în ciuda lui Marie-France.

— N-am știut asta!

— Aseară am aflat și eu. Am vrut să-ți spun, dar am uitat.

Caro își împinse scaunul și se grăbi spre ușă.

— Ar fi bine să văd dacă totul e în regulă, Alphonse. În fond, e prietena mea.

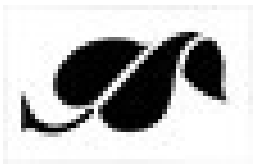

Léonie își aranja pernele, se lăsă cu spatele pe ele și își aranjă cămașa de

dantelă, ca să stea sus pe claviculă, legându-și o panglică albă, virginală, de satin, cu o fundă mare, la gât. Julie, camerista ei, îi aranjase deja părul și, pentru prima oară în viața ei, acesta rămăsese la locul lui, strâns la spate cu o panglică albă, potrivită.

Părul știa când era învins.

Se întreba ce ar trebui să facă azi. Era prima ei zi fără Monsieur. El plecase devreme, în timp ce ea mai dormea. Se uită în jur prin cameră, camera ei – asta până vor găsi o casă. El sugerase să

cumpere un apartament, dar Léonie insistase pentru o casă, gândindu-se că unei clădiri i se putea întâmpla orice, putea să ardă, dar pământul ramân e mereu acolo. Între timp, camera asta va fi foarte bună, deşi prefera camera ei de la

han. Bébé, cu zgarda ei de diamante, sfâșiase deja perna ei frumoasă de dantelă și prefera să stea pe pătură, deși acolo nu arăta chiar atât de decorativă.

Apartamentul era în întregime în albastru: uriașul covor albastru închis, de mătase,

chinezesc, era bordat cu flori, iar patul stil Ludovic al XlV-lea avea rozete aurite și capitonaj de damasc albastru, cu o pictură ovală ce reprezenta niște curteni eleganți plimbându-se pe lângă un lac albastru. La ferestre erau draperii tot din damasc albastru,

iar canapelele, în același stil, erau îmbrăcate în catifea albastră, cu margini cu ciucuri. Chiar și lămpile erau albastre, deși, slavă Domnului, avuseseră intuiția să folosească transperante de culoarea piersicii.

Era mai mult decât

un apartament, ocupa o jumătate de etaj al hotelului Crillon din Piața Concorde și era foarte, foarte elegant. Avea un salon mare de primire și un salon mic pentru ea, o sufragerie mare și o sufragerie mică, un birou, bucătării, camere de

îmbrăcat și un dormitor separat pentru Monsieur, băi și chiar și camere pentru servitori.

— Ce să fac eu cu toate camerele astea? se întrebă ea cu glas tare.

— Doamnă! zise Julie, intrând și oferindu-i o carte de vizită pe o farfurie de

argint.

— Carolina Montalva, citi ea. Caro... e Caro! Ah, ce minunat, las-o să intre aici! Julie, ba nu, mai stai o clipă. Împingând tava, se aranjă. Părul arată bine?

— Perfect, doamnă.

— Atunci, să intre.

Ușa se deschise și

iat-o, într-o rochie de culoarea safirului, cu părul ei negru strălucitor și lucios și cu ochii licărind de plăcere.

— Ah, Caro. Léonie sări din pat și se repezi spre ea. Ah, Caro, sunt atât de bucuroasă că te văd!

Se strânseră în brațe

atât de tare, încât nu mai puteau respira.

— Știam că totul va fi în regulă, de îndată ce te voi vedea.

— E-n regulă, bineînțeles, dar tu ești? Caro o analiză.

— Ai crescut, spuse ea, acuzator. Ești sofisticată și elegantă.

Ce s-a întâmplat cu fetița din Baden-Baden?

— Asta era cu atât de mult timp în urmă – de fapt era într-o altă viață. Caro, spune-mi, ai aflat ceva despre Rupert?

Caro ezită. Trebuie, oare, să-i spună? Dacă ea nu-i va spune, o va

face altcineva.

— S-a căsătorit, Léonie. Era inevitabil, familia lui avea nevoie de asta.

Umerii lui Léonie se lăsară în jos, sub cămașa de noapte din dantelă.

— Măcar dacă mi-ar fi scris, Caro, șopti ea. Ar fi trebuit să-mi scrie.

Caro nu spuse nimic. Desigur că ar fi trebuit să-i scrie. De ce n-o fi făcut-o? Rupert nu era crud; era foarte curios.

— Totul e foarte măreț aici, zise ea, scoțându-și haina. Deși e puțin cam prea albastru, nu-i așa?

Léonie izbucni în

râs.

— Caro, spune-mi, ce fac toată ziua amantele frumoase ale bărbaţilor bogaţi?

— Ce fac? Am să-ţi spun eu ce fac, răspunse Caro. Se distrează.

— O să mă ajuţi să mă distrez?

— O să începem

chiar de azi! Mai întâi, o să facem o vizită la *Worth*, apoi o să luăm masa de prânz, apoi ne ducem la *Cartier* și apoi, stai să vedem, ai nevoie de o casă sau de un apartament?

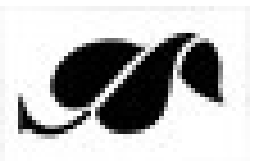

În Sud, aerul fusese blând, de parcă vara ar fi dorit să mai rămână. Soarele încălzea marea pentru ei ca să înoate, iar briza fusese binevenită, fluturând ușor frunzele și fustele, dar la Paris, copacii erau deja goliși și se simțea suflarea înghețată a

vântului de est care le făcu pe Caro și Léonie să grăbească pasul în timp ce mergeau la braț prin Bois de Boulogne.

Léonie avusese nevoie să vorbească și Caro dorise să asculte, iar Bois, unde doar vântul le putea prinde cuvintele, li se păruse

locul cel mai potrivit pentru asemenea confidențe.

Caro ascultă în tăcere, nevrând să întrerupă fluxul vorbelor, torentul de adevăruri care se revărsau din Léonie. I se făcuse pielea ca de găină, când ea îi descrise

dezertarea lui Rupert, mirându-se că nu primise scrisori și vărsând lacrimi alături de Léonie, căreia i se uscaseră ochii când i-a descris cum dorise să moară și cum tocmai atunci o găsise pe Bébé pe care o adoptase și devenise unica ei

prietenă. Și apoi îl întâlnise pe Gilles de Courmont. Caro află cu uimire despre atitudinea lui de simpatie, despre cinele luate cu ea în fiecare seară, despre dăruirea hanului – fără obligații – și incredibilul lor mod de a face dragoste.

— Dacă mă găsești diferită, spuse Léonie, asta nu e pur și simplu pentru că sunt frumos îmbrăcată și că am învățat cum să mă comport în restaurantele elegante, deși Monsieur m-a învățat și asta. Ci e din cauza felului cum face

dragoste, Caro. El m-a schimbat. Uneori, când sunt în brațele lui, nu mă recunosc, iar apoi mă uit în oglindă, căutând urmele a ceea ce am simțit doar cu o oră în urmă și, slavă Domnului, nu găsesc nimic.

Caro era uluită. Nu

era confesiunea unei femei îndrăgostite, erau vorbele unei femei vrăjite.

— Dar l-ai iubit pe Rupert...

— Da, l-am iubit pe Rupert – dar Rupert m-a părăsit. Nu mi-a scris niciodată, Caro. A spus că va veni înapoi – toate

săptămânile acelea de așteptare, doar așteptare! – și tot timpul, el plănuise să se însoare cu Puschi. M-a mințit!

Ea se întoarse spre Caro, cu fața ei frumoasă, la fel de lipsită de culoare ca și lumina fără soare care se

filtra printre copacii fără frunze.

— Am jurat că nu voi mai fi pusă din nou într-o asemenea situație. Caro, vreau să fiu în siguranță, atât de mult încât nimeni să nu mă poată distruge. Am făcut o înțelegere cu Monsieur – un contract. El mă va

face o femeie bogată, dar nu doar dându-mi bani, plătindu-mi. Mă va învăța cum să fac bani. Am să-mi măresc capitalul în așa fel încât să pot cumpăra proprietăți. Faptul că mi-a dat hanul a declanșat ceva ce nu-ți pot explica. Pământul

este lucrul cel mai sigur, și vreau hectare, parcele – câmpuri și izvoare și tot felul de locuri. Oftă cu satisfacție. Gilles de Courmont este cheia spre independența mea. O să vezi, într-o bună zi, voi fi o femeie independentă.

Se înghesuiră una

într-alta, pe o bancă rece, uitându-se la frunzele uscate, de culoarea cuprului, care s e mișcau în bătaia vântului, cu un foșnet disperat de dorință de a m a i rămâne în viață, înainte de a fi transformate într-un noroi anonim de ploile

iernii.

— Atunci, nu-l iubești, Léonie?

Ochii lui Léonie îi întâlniră pe ai ei.

— E un alt fel de dragoste. Nu e ce-am simțit pentru Rupert, dar e genul nostru de dragoste, Caro, al meu și al lui. Și asta e ceea ce

vreau.

Începură să se plimbe din nou, grăbindu-se în fața vântului, încercând să se încălzească.

— Nu era vorba să ne distrăm? întrebă Caro. Hai să mergem să luăm prânzul la braseria *Lipp*.

— Stai.

Léonie se opri, uitându-se la un afiș vechi, rupt de vânt și decolorat de ploaie, ultima rămășiță a unui circ plecat demult în Spania, spre locuri mai calde iarna. Își trecu degetul peste nume, întrebându-se dacă va

putea vreodată să treacă pe lângă un afiș de circ fără să-l citească.

— Mă gândesc mereu că, poate, numele tatălui meu se află acolo, spuse ea, ca răspuns la chipul întrebător al lui Caro, dar, bineînțeles, că nu-l găsesc niciodată.

Maroc își strânse umerii împotriva vântului, uitându-se la vârtejurile de praf care se formau pe alee, gândindu-se la țara natală pe care o părăsise demult, unde, cu siguranță, că trebuie să fie tot timpul cald.

— Ai un sandviș în

plus pentru o veche prietenă?

Vocea îi era familiară.

Era Léonie. Era cu adevărat Léonie. Diferită - elegantă și sclipitoare – dar aceeași. Ea își aruncă brațele în jurul lui, râzând când el o ridică de la pământ cu un

strigăt de bucurie.

— De ce nu mi-ai scris? întrebă ea. Credeam că eram prieteni.

— Cum puteam să-ți scriu, când nu știam unde ești?

— Dar eu ți-am scris – cu adresa mea, explicându-ți totul!

Maroc ridică din umeri, zâmbind fericit.

— N-am primit nici o scrisoare, dar n-are importanță, din moment ce acum ești aici. Ce s-a întâmplat cu tine? Arăți minunat.

— E o poveste lungă, Maroc, dar deocamdată atât e de ajuns. Eu,

dragul meu Maroc, sunt acum o femeie bogată. Îmi cumpăr o casă la Paris și vreau ca tu să fii valetul meu.

— Valetul tău!

— Exact ce-am spus, valetul meu. Mai mult decât valetul, vei fi ceea ce se numește un majordom, tu o să-mi

conduci gospodăria.

— Dar nici măcar nu știu ce face un valet, protestă el.

— Atunci o să înveți, foarte repede. În fond, uită-te la mine, eu n-am învățat?

Ea se învârti în fața lui, râzând de expresia uluită ce apăru pe fața

lui.

— Am un amant, îi spuse ea, care mă adoră și pot avea tot ceea ce doresc. Și eu te vreau pe tine, Maroc, să fii ceva mai mult decât doar un valet, să-mi fii prieten. Te rog, spune da.

— Nu voi fi eu oare cel mai tânăr valet de la

Paris?

— Deci, vom crea un stil. O să vezi, toată lumea o să vrea un valet tânăr. Îar tu vei fi cel mai la modă valet din Paris, fracul tău va fi adus de la Londra, iar cămășile vor fi de comandă. Alte femei vor încerca să te tenteze să

pleci de la mine și să lucrezi pentru ele; vei avea oferte care vor fi greu de refuzat.

El râse la imaginația ei vie.

— Ești nebună, Léonie.

— Sunt în al nouălea cer, Maroc, și îmi place foarte mult. Aruncă cât

colo turbanul și pana și vino cu mine.

Ea îi întinse mâna, zâmbind.

— Abia aștept să-i văd mutra lui Marianne când am să-i spun, râse Maroc.

Capitolul 17

Gilles de Courmont își dădu înapoi fotoliul, își ridică picioarele pe birou, își prinse mâinile la ceafă și se gândi la Léonie. În fața lui, zăceau, neluate în seamă, propunerile cu

modelele pentru mașinile *De Courmont*.

Léonie era acolo, se gândi el, în apartamentul de la *Crillon,* luând abia acum micul dejun. Poartă probabil capotul acela cu dantelă, care îi plăcea lui atât de mult, părul trebuie să-i fie proaspăt

periat, iar obrajii roz de floarea timpurie a tinereții. Se simțea aproape mulțumit, închipuindu-și-o acolo așa, așteptându-l. Își aminti de Marie-France; chiar de la început, nu se mai gândea la ea de îndată ce nu mai era lângă ea - bineînțeles,

exceptând ziua în care se născuseră copiii săi. Băieții lui. Era vremea ca ei să se ducă la o școală bună, indiferent de ce gândea Marie-France. El fusese trimis la școală la vârsta lor și ăsta fusese un lucru bun, dar el nu avusese o mamă ca Marie-France. Nu fusese

mare deosebire între a fi acasă și a fi la școală – doar că acasă era mai multă mâncare. Cu siguranță, că prezența mamei sau a tatălui său nu avusese importanță. Atât cât îi vedea el, ar fi putut locui și în altă țară.

Cât de mult urâse

casa aceea întunecată, liniștită, de la țară. Revenea la viață doar când soseau ei, într-una dintre rarele lor vizite, și atunci servitorii alergau să pregătească totul pentru Doamna Ducesă. Toată casa era în agitație. Își amintea de grădinarul care venea cu

plante din sere și cu brațe de flori tăiate, de cameristele care aprindeau focuri în căminele mari și le alimentau mereu cu grele găleți de cărbuni, astfel încât marile camere înghețate să fie pline de căldură; valetul lustruia argintăria

dându-i o strălucire deosebită, iar bucătarul se agita în camera de afumat, alegând șunci cu carnea rozalie. Uneori, se strecura în camera vastă, rece, unde de cârlige atârnau așteptând potârnichile și sitarii din noul sezon și unde erau gâște și rațe

din ferma casei, jumulite și legate, pregătite pentru cuptor. Se învârtea pe-acolo urmărindu-l pe cofetar cum bătea spuma de zahăr în mici vase, gata să fie umplute cu vreun desert care îți lăsa gura apă și pe care el nu avea să-l guste niciodată.

Pregătirile păreau nesfârșite, mărindu-i emoția. Era ca și așteptarea Crăciunului, ba chiar mai mult.

Și apoi venea, în sfârșit, ziua sosirii, iar el se scula din zori, ridicându-se din patul îngust din vechea cameră a copiilor, ca să

se uite pe fereastră cum e vremea. Întotdeauna era ceață, când veneau pentru vânătoare. Dar mai târziu, ceața se ridica și era senin și luminos, așa încât țintele masacrului nu prea aveau șanse să scape. Fusese adesea cu domnul Talbert ca să-l

ajute să împrăștie grăunțele care hrăneau păsările, iar lui îi părea rău de ele.

Își amintea și acum senzația apei reci pe care și-o arunca pe față, în încercarea schițată de a se spăla, și cum își punea hainele pe el, cum avea grijă să-și perie

bine părul.

Trăsurile hurducăiau pe alee, iar el le vedea de la distanță, de la punctul lui de observație de la o fereastră din pod. Veneau trecând de pădure, prin parc; erau cam o duzină, cu servitori în livrea și vizitii cu cilindru pe

cap; se opreau într-o curbă, la intrarea de vest, și ea era acolo. Mama sa. Cea mai frumoasă femeie de pe pământ, iar el o adora. Coborau din trăsuri râzând și vorbind, femeile îmbrăcate atât de frumos, iar bărbații controlându-și pușțile și

gonacii. Puștile erau minunate; se strecura seara în camera de arme, iar paznicii îl lăsau să le atingă; mângâia frumoasele paturi ghintuite cu argint și țevile fine, aducătoare de moarte...

— E timpul ca tatăl tău să te lase afară la

vânătoare, îi spuneau ei, cu râsete vesele; ești destul de mare, la șase ani, ca să ții o pușcă.

Își amintea atât de bine de ultima asemenea ocazie. Ea intrase în casa ei mare strigându-și prietenii, aruncându-le în drum comenzi servitorilor, și

plângându-se de frig, în ciuda focurilor uriașe care ardeau de o săptămână, zi și noapte, în fiecare cameră din casă.

— Cât de mult urăsc locul ăsta, strigase ea, alergând în sus pe scară, să se schimbe. Prefer Moulins - cealaltă casă a

lor din Valea Loirei. La jumătatea drumului, se opri și își aminti:

— Unde-i băiatul, strigase ea, iar el venise din locul unde se ascunsese, în spatele doicii, și alergase în sus pe scări, spre ea, iar ea se aplecase să-l inspecteze, mângâindu-i

părul cu o mână moale. Fusese atât de aproape că-i putuse mirosi parfumul - și-l putea aminti și acum, cu perfectă claritate – un iz de iasomie, cu un ton ceva mai pământesc.

— Și, ești băiat cuminte? întrebase ea cu vocea ei înaltă, clară.

— Da, *maman*.

— Bine, atunci spune-i doicii să te îmbrace cum se cuvine în seara asta și poți să vii în salon, înainte de cină. Acum, șterge-o, cu siguranță că ai lecții de făcut.

Și îl expediase cu o palmă neatentă la fund.

Bineînțeles că nu avea lecții de făcut, guvernanta pe care o angajase plecase după o lună, neputând să mai suporte casa mare, singuratică, iar maman nu ținuse minte să angajeze alta, deși doica spusese că e scandalos. Așa că, el tot nu știa să

citească, deși avea șase ani. Doica era englezoaică și nici ea nu știa prea bine să citească, și nu-i era de ajutor, iar el dorea cu disperare să citească. Se apleca deasupra cărților pe care le găsea în marea bibliotecă întunecată, dar nici măcar una nu

avea poze; își trecea degetele de-a lungul cuvintelor, unind laolaltă literele alfabetului, învățând singur, până când putu să citească pe jumătate, dar cuvintele erau tare lungi și nu sunau așa ca literele.

Așteptase toată ziua

aceea să se facă seară. Sus, în aripa camerei copiilor, nu putea auzi sunetele muzicii și veselia din cealaltă parte a casei și se ascunsese în spatele ușii capitonate, ieșind când doica nu era în apropiere, doar ca să le audă râsul. Se furișase chiar jos la camera ei de

la primul etaj, ascunzându-se în spatele ușii, în timp ce ea se îmbrăca, mirosindu-i parfumul care plutea în aer. Ar fi dorit să stea mereu lângă ea, să audă ce spunea când vorbea cu oamenii aceia străini, să știe ce făcea când nu era cu el și care era

lucrul acela atât de important, de frumos și de minunat care o ținea departe de el. Temându-se de furia ei dacă va fi prins, se strecurase înapoi prin casa cea mare, spre camera copiilor, la doică, să aștepte.

Și apoi, veni

momentul-— și această ultimă dată rămăsese întipărită în memoria lui pentru totdeauna. Intrase înăuntru, ținând-o pe doică de mână, iar ei s-au întors să-l privească. Toate doamnele elegante și domnii înalți îi zâmbeau, în timp ce el

se scălda în căldura lor ca un cățeluș prost care își arată farmecul.

— Și ce înveți în camera de școală, tinere? întrebase tare tatăl lui, așteptând ocazia să le arate prietenilor săi ce fiu grozav are.

— Nimic, domnule.

— Nimic? Cum adică, nimic? întrebă el întorcându-se spre soția lui.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Vino încoace, Gilles.

El se duse la ea, ascultător, zâmbind în sus spre acei ochi adânci de un albastru închis, cu

gene dese, întoarse. El pusese mâna pe braţul ei, atingându-i pielea moale ca piersica, dorind ca ea să-l îmbrăţişeze.

— De ce nu înveţi, Gilles? întrebase ea.

— Guvernanta a plecat, maman, şi nu mi-ai adus alta.

— Prostii! spuse ea. Oricum, ești destul de mare să mergi la școală... cu siguranță că trebuia deja să meargă la școală, nu?

Se întorsese spre tatăl lui.

— Da, e destul de mare, Regine...

— Atunci, asta-i! De

săptămâna viitoare, vei pleca la școală, băiete. Voi aranja eu însămi treaba asta.

Și apoi își întoarse atenția spre tânărul bărbat de lângă ea, luându-i mâna și așezându-l alături de ea, fermecându-l cu ușurință. El rămase

acolo, uitat. Pur și simplu, îl condamnase, fără să-i pese, la doisprezece ani de singurătate și nefericire, iar el o urâse tot restul vieții ei. Când a murit, ironia soartei, într-un accident de vânătoare în aceeași casă, el nu simțise nimic, nici

măcar o atenuare a urii. Dar își amintea întotdeauna cât era de frumoasă, își amintea parfumul și pielea ei.

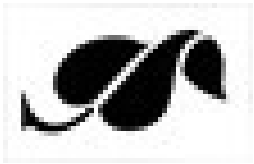

Gilles se ridică brusc, când Verronet intră în cameră.

— Scuzați-mă, domnule, dar am noile cifre pe care le-ați cerut cu privire la cauciucul pentru roțile automobilului și diferitele comparații asupra durabilității vopselelor.

— Mulțumesc, pune-le pe birou. O să mă uit

la ele mai târziu. Privi la ceas, era aproape douăsprezece. O să mă întorc pe la trei, Verronet.

— Bine, domnule.

Verronet îl urmă pe patronul său prin hol, grăbindu-se să-i țină ușa deschisă, urmărindu-l pe Gilles cum iese afară

în vântul înghețat, fără să pară că-l observă. Pun pariu că se duce s-o vadă, se gândi el cu un zâmbet desfrânat. Asta-i prima oară când se întâmplă așa ceva.

Camera mare era

tăcută și goală, patul neted și neatins. Se grăbise să vină la apartament, așteptându-se să o găsească învârtindu-se pe-acolo, cum făcuse pe iaht, dar ea plecase.

Unde s-o fi dus? Măsura furios camera, strigând-o pe Julie.

— Cred că ia masa cu domnișoara Montalva, domnule, trebuiau să vadă niște case împreună.

Desigur, fusese amețit de nevoia de a o vedea, de a o urmări cum zâmbește; parcă fusese nebun. Ar fi trebuit să știe că ea n-o

să stea toată ziua aici. Închise ușa apartamentului albastru și coborî la restaurant.

Șeful de sală îl așează la o masă liniștită, lângă fereastră, iar un altul îi luă comanda.

— O omletă fines herbes, te rog, și adu-mi lista vinurilor.

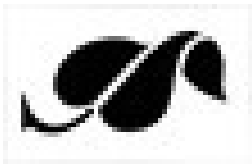

— Ei, ce părere ai? Léonie se învârti în centrul salonului principal, desfăcându-și larg brațele pentru a cuprinde șirul de opt ferestre, ușa cu balcoane ornamentale din fier,

tavanul înalt cu cornișe sculptate, numeroasele scânduri lustruite și cele două cămine gemene de marmură, câte unul în fiecare capăt.

— E o cameră perfectă pentru petreceri, spuse Caro, și uite, aici e o cameră de zi mai mică, are o poliță

frumoasă deasupra căminului.

Umblară prin camerele goale, însoțite de ecoul propriilor lor glasuri, exclamând la fiecare nouă descoperire: un dormitor principal cu odaie de îmbrăcat și camera ei de îmbrăcat și

două băi și budoarul ei, destul de mic ca să fie plăcut, cu un cămin pentru vreme răcoroasă și cu două ferestre lungi care dădeau spre un mic balcon pentru zilele mai calde.

— Cred că e perfectă, spuse Léonie, supraveghind viitorul ei

domeniu, pentru că ea deja se hotărâse.

— E potrivită, fu de acord Caro. Are suficient spațiu pentru primiri.

Léonie se opri din drum, când îi veni un gând.

— Caro, pe cine o să primesc eu?

— Draga mea Léonie, asta nu va fi o problemă, Monsieur îi cunoaște pe toți cei ce trebuie să fie cunoscuți și, în plus, fiecare femeie din Paris vrea să vadă cine a topit în cele din urmă gheața din venele lui Gilles de Courmont. Râse văzând fața

surprinsă a lui Léonie. O să rămâi uluită cât de repede o să te obișnuiești cu asta, o avertiză ea.

— Dar eu nu știu ce să fac, Caro. Eu nu știu cum se dă o petrecere.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să angajezi un bucătar

șef bun. Și dacă insiști să-l ai pe Maroc drept valet, atunci trebuie să ai o specialistă - ea o să te învețe cum se conduce o gospodărie. O echipă eficientă de servitori va ști exact ce să facă. Iar cât privește îmbrăcămintea, ascultă sfatul meu, Léonie,

poartă întotdeauna exact ceea ce simți că vrei să îmbraci. Uită de toate regulile și regulamentele. N-am uitat niciodată cum ai arătat la petrecerea mea – chiar de pe atunci aveai un stil al tău propriu.

— Și casa, Caro? E

atât de mare! De unde să încep?

— Vino cu mine. Caro o duse în mijlocul vastului salon. Acum, închide ochii și gândește-te. E casa ta. Asta-i camera ta și o să-ți reflecte personalitatea. Cum ai vrea să fie? Închipuiește-te în ea.

Léonie închise ochii, dar văzu aceiași pereți goi și șirul ferestrelor înalte cu balcoanele lor; era ca o scenă goală. Desigur! Locul era exact ca un teatru, iar această cameră era scena unde avea să se petreacă totul. Nu putea fi convenţională și

obișnuită – avea nevoie de strălucire, țesături, o lumină minunată de parcă ar fi fost reflectoare de scenă.

— Știu exact ce vreau, spuse ea, deschizând ochii; camera asta va fi argintie.

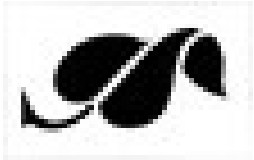

Verronet îl zări pe patronul său trecând pe lângă el, spre biroul său, trântind ușa în urma lui. S-a-ntors atât de curând? O oră mai târziu, De Courmont ieși din nou.

— Verronet.

— Da, domnule!

— Vreau să pui pe cineva să o urmărească pe domnișoara Léonie. Vreau să știu unde e și ce face - la fel ca și înainte.

— Da, domnule.

Verronet era surprins. Cu siguranță că n-o poate bănui că e

deja necredincioasă!

— O să aveți un raport zilnic.

— A, Verronet – De Courmont se opri în ușă – o să-ți dau răspunsul la cifrele pe care mi le-ai dat, în cursul zilei de mâine.

— Bine, domnule.

Fața lui Verronet era

albă. În mod normal, le-ar fi primit într-o oră.

Capitolul 18

Lui Léonie i se părea că tot timpul îi era consumat de problema casei. Nu mai conta că Monsieur se trezea și pleca în zori, pentru că ea însăși se scula la ora șapte și era gata

îmbrăcată la opt, așteptând-o nerăbdătoare pe Caro pentru prima treabă a zilei. Supraveghetorii și specialiștii angajați de Monsieur au găsit dovezi de putreziciune uscată la etajele superioare ale casei și de umezeală la cele

inferioare și au spus că era nevoie de o uriașă cantitate de muncă.

— Dacă asta este casa pe care o vrei, atunci se va rezolva, i-a spus el.

Bineînțeles că o voia, o vedea deja terminată; avea să fie minunată. Era o casă clădită din visele

unei fetițe sărace. Ea, care se spălase în cădițe reci de metal, comandase o cadă din cuarț roșu, cu robinete în formă de delfini aurii cu ochi de turcoaze; avea chiar și monograma ei din aur, pe fund, deși Monsieur refuzase robinetele aurii și

inițialele pe cada lui simplă, de marmură crem. Având în minte aspectul casei în întregime, comandase brocarturi de mătase translucide, țesute anume la Lyon, în timp ce fabrici de la Aubusson țeseau covoare și carpete

delicate, în culori pastel. Era hotărâtă ca locuința ei să aibă un stil unic, creat de ea. Nu va mai exista nici o altă casă la fel, în tot Parisul.

— Fă exact ce vrei, îi spusese Monsieur, este casa ta.

— Una din case, îl corectă ea.

Ea trecu prin curtea casei lor și urcă cele câteva trepte de piatră, deschizând ușile mari, duble, cu o mână posesivă. Holul era liniștit în dimineața aceea; munca grea fusese terminată, iar acum erau acolo doar zugravii, finalizând lucrarea. Se

plimbă prin camerele care prinseseră deja o viață nouă, închipuindu-se împreună cu Monsieur. Erau deja împreună de aproape șase luni și ea tot nu-l cunoștea cu adevărat. El îi permitea să se apropie de el, dar până la un punct, apoi gata, mai

aproape nu mai era posibil. Era deconcertant. Ea era îndrăgostită nebunește de el; nu era acea dragoste minunată, blândă, pe care o cunoscuse cu Rupert, ci una diferită, aiurită. Se gândea la el tot timpul, plănuia cum să arate ca

să-i facă plăcere lui, își închipuia clipa când o va acoperi de sărutări și îi va spune că o iubește, că o va iubi pentru totdeauna.

Se uită în camera unde avea să fie biroul lui. Era aproape gata și era singura odaie din casă, în afară de camera

lui de îmbrăcat, care avea un aer masculin. Găsise un minunat covor din Scoția, în carouri verde închis, și optase pentru pereți de culoarea prunei; îi puse pe zugravi să o deschidă puțin cu crem, pentru a fi mai calzi, iar draperiile erau de in

gros, verde, cu o margine împletită. Găsise în magazinul Drouet un birou vechi, minunat, din abanos, și un uriaș fotoliu din piele verde. Ducându-se la birou, desfăcu serviciul de scris. O tavă simplă de argint ținea sticle rotunde de cristal

pentru cerneluri, un toc și un creion de argint și un mic tampon de sugativă, cu mâner. Îl cumpărase ieri de la *Cartier* și avea de gând să i-l dea când îi va arăta casa terminată, dar hotărâse să-l aranjeze pe birou, pentru a-i face o surpriză. Exact lângă

scobitura unde stătea tocul, era o mică inscripție. Scria: „*Pentru Monsieur, cu dragoste, de la Léonie*". Trecu cu degetul, gânditoare, peste text. Spera să-i placă.

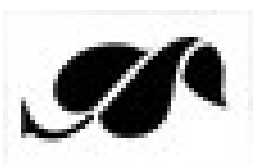

V o i s i n s era aglomerat, ca de obicei, ș i L é o n i e privi fericită mulțimea, de la masa lor din colț. Erau singuri în seara asta, doar ei doi, luând cina împreună. Nu-și mai amintea când a fost ultima oară când au rămas singuri într-o seară, căci întotdeauna

era ceva aranjat - un spectacol sau o petrecere sau o cină la restaurant, cu o duzină de prieteni.

- Îți amintești, întrebă ea, luându-i mâna și strângându-i-o, îți amintești toate acele cine la marile restaurante de pe

coastă?

- Desigur că-mi amintesc, consumai niște cantități enorme de mâncare.

Ea râse, studiind lista.

- Nu știu ce să aleg, spuse ea închizând-o în cele din urmă. Cred că am să iau niște pește.

- Îmi amintesc, de asemenea, că la una dintre aceste cine, m-ai întrebat de ce comand același lucru întotdeauna, când sunt atâtea feluri din care pot să aleg.

Leonie se uită la el, cu ochii mari, surprinsă că devenise atât de

blazată, într-un timp atât de scurt.

- Ești deja plictisită? o întrebă el.

- Bineînțeles că nu; sunt doar emoționată că sunt singură cu tine, zise ea flirtând. Și trebuie să alegi pentru amîndoi, așa cum ai făcut-o în prima seară.

- Atunci, o să luăm exact același lucru, spuse el, comandând scoici și somon.

Era un fel de aniversare, îi explicase ea în acea dimineață, pentru că erau exact șase luni de când stăteau împreună. El spusese că în seara asta vor merge

l a *Voisins*, pentru a sărbători.

El privi la ceas și ea se încruntă; cu siguranță că nu se putea duce acasă, la Marie-France, în seara asta. Simți o înțepătură de gelozie pentru rivala ei necunoscută – nici măcar nu era o rivală

adevărată căci nu exista o confruntare. El aparținea soției lui. Ședeau amândoi împreună la capătul banchetei de catifea roșie, iar ea se mută mai aproape de el și puse o mână ușoară pe coapsa lui. Privirile li se încrucișară și ea își ținu

răsuflarea. El îi luă mâna, sărutându-i degetele, în timp ce ea se lăsă pe spătar, simțindu-se slăbită, dorindu-l. Îl dorea întotdeauna; avea o putere magică asupra trupului ei, de care ea nu voia să scape – dorea să-l simtă alături de ea,

chiar acum.

— Din păcate, mâine trebuie să plec, spuse el, când chelnerul le turnă șampania lor preferată.

— Să pleci? Unde?

— La Viena mai întâi, dar s-ar putea să fie nevoie să mă duc și la St. Petersburg.

— Dar asta-i tocmai

în Rusia!

Chelnerul puse scoicile în fața lor. Străluceau apetisant în sosul lor.

— Ce-o să fac toată ziua, fără tine?

El ridică din umeri.

— Tot ceea ce faci și acum toată ziua, presupun.

Ea se uită fix la el.

— Îa-mă cu tine.

— Nu pot face asta.

— De ce nu?

El ridică din umeri, nervos.

— E o călătorie de afaceri.

— Dar cu siguranță...

El îi taie vorba:

— Ți-am spus de la început că timpul meu nu-mi aparține întotdeauna. Nu sunt sigur cât timp voi fi plecat. Dar, fără îndoială, că o să te poți distra până mă întorc eu.

Léonie se uită în jos, la scoici. De ce nu vrea

s-o ia cu el? Ar putea să-l aștepte într-un apartament de hotel de la Paris. Simți vechea teamă strecurându-i-se în inimă. Poate că nu se va mai întoarce la ea. Vorbele îi veniră pe buze, dar se opri să le rostească exact la timp. Nu voia să se gândească

la așa ceva; bineînțeles că va veni înapoi. Dar dacă nu va veni? Își întări inima împotriva acestui gând. De data asta nu era oare asigurată? Avea casa cea nouă, era aproape terminată, și avea bani în bancă, deși, cumva, nu ajunsese încă să

învețe despre capital și acțiuni și cum să-și sporească banii. Monsieur era mereu atât de ocupat, iar ea fusese prinsă cu decorarea casei. Se gândi cu dor la han; era atât de alb și de simplu încât nu avusese nevoie de nimic ca să-l facă frumos. Acolo ar fi

plantat, pur și simplu, o grădină, poate că ar fi adăugat o mică piscină și câțiva copaci, pentru umbră.

— Am un dar pentru tine.

Era o altă cutie din acelea lungi, ca aceea pe care i-o dăduse pe iaht. Nu-i dăruise nici o

bijuterie de atunci, doar zgarda lui Bébé, iar ea nu simțise nevoia să primească vreuna, deși își cumpărase o mulțime de lucruri de îmbrăcăminte. Îi plăcea să le poarte, pentru senzația pe care i-o dădeau; îi plăcea atingerea materialelor și

felul în care rochiile bune se mulau pe trupul ei, punându-i-l în valoare.

Cu respirația tăiată de admirație, se uită la șiragul dublu de perle perfecte, cu închizătoarea mare dintr-un safir înconjurat de diamante, și la cerceii

asortați, în formă de lacrimă.

— Am greșit mai înainte, când ți-am dat diamantele, spuse el, prinzându-i-le la gât. Primele bijuterii ale unei fete trebuie să fie perlele.

O imagine a lui Rupert îi flutură prin

minte, își aminti cum îi pusese el la gât celălalt șirag de perle, ridicându-i părul, sărutând-o acolo unde se încheiau perlele; folosise și el exact aceleași cuvinte. Fuseseră atât de îndrăgostiți, iar ea fusese atât de tânără!

— Nu-ți plac? Dacă vrei, poți să le duci înapoi și să le schimbi cu altceva.

— Nu, ah, nu!

Ea luă cerceii și îi puse la urechi, clătinându-și capul ca el să vadă.

— Sunt minunate, Monsieur. Mulțumesc.

Am să le păstrez ca pe o comoară.

Ce fată stranie era! Își aminti cum dăduse bijuterii altor femei din viața lui, cum le apucau cu aviditate, alergând la oglindă să le probeze. Se întreba ce va face ea când el va fi plecat. Va fi un test – pentru el, ca și

pentru ea.

El mâncă puțin, preferând să o privească cum lua zmeura de pădure, una câte una, între degete, mâncând cu atenție, cu ochii rotunjiți de plăcere; era o ființă dornică de plăceri. Uneori, se uita la ea prin oglindă, în

timp ce își lega cravata, iar ea stătea culcată în pat, încovrigată leneș cu pisica, sau o privea din spatele ușii, când ea nu știa că era observată, urmărind-o cum își aranja părul, exact așa cum o urmărise pe mama lui.

Noaptea începu să

plouă tare, când ei se întoarseră prin străzile lucitoare ale Parisului, iar lămpile de pe stradă pâlpâiau în întuneric, cu un nimb de picături de ploaie. Ședeau amândoi în căldura intimă a trăsurii, fără să se atingă, dar conștienți de apropierea lor. El o luă

de braț când traversară holul hotelului, așteptând în tăcere ascensorul. Când grila de fier se închise cu un pocnet, prinzându-i în cușca ei, el o luă în brațe, strivind-o de el, dându-i deoparte capa de blană, ca să poată ajunge la sânii ei,

îndepărtându-i bretelele rochiei de pe umeri, până rămase goală până la talie, devorând-o flămând, în timp ce ea se sprijinea de peretele capitonat și își striga pasiunea. Ascensorul îi scutură, readucându-i oarecum la realitate, când se opri la etajul lor,

iar el îi înfășură capa peste pieptul gol, când merseră ameţiţi, mână-n mână, tremurând, de-a lungul coridorului, sub privirea curioasă a cameristei de noapte.

Când uşile mari se închiseră după ei cu zgomot, el îi smulse capa, desfăcându-i

cordonul greu de aur din jurul taliei, trăgându-i rochia peste șolduri, lăsând-o în pantalonașii subțiri de mătase, la fel de aurii ca și părul de pe trupul ei – asta era tot ce purta ea întotdeauna pe dedesubt. Așa îi plăcea lui. El o conduse în

salon. Lămpile erau aprinse și ferestrele mari priveau, fără draperii, spre străzile ude de ploaie. Camera era tăcută, nu se auzeau decât sunetele respirației lor și bătaia ploii în geamuri. El își scoase haina și o puse atent pe un scaun, în

timp ce ea aștepta cu mâinile la sâni, anticipând atingerea lui. El veni spre ea, gol și pregătit, dorind-o, având nevoie de ea. Ea se prăbuși, sub greutatea lui, pe albastrul covorului, deschizându-i-se fără rezistență, acceptându-i

pasiunea când o pătrunse împingându-se dur în ea, zgâriindu-i spatele cu unghiile, cerând și mai mult când se rostogoleau împreună pe covor, transpirând și țipând ca animalele angajate în luptă, străduindu-se să ajungă la un țel final, de parcă

nu erau niciodată siguri că va fi atins.

Capitolul 19

Caro vedea că Léonie era supărată din cauza absenței lui Monsieur. Nu o spunea de fapt niciodată, dar era mai tăcută ca de obicei și părea pierdută, neștiind cum să-și umple timpul.

— O să mergem la magazinul *Drouet*, îi spuse ea într-o după-amiază, să vedem dacă găsim tipul de pat pe care-l vrei – deși nu sunt sigură ce anume cauți.

— Nici eu nu sunt, spuse Léonie, înveselindu-se la gândul patului, dar am să știu

când am să-l văd.

Monsieur era plecat deja de trei săptămâni și nu primise nici o veste de la el și, fără să vrea, era îngrijorată. Ah, știa că nu era în Paris, era sigură de asta, așa că probabil plecase la St. Petersburg. I se părea atât de departe! N-am să

mai fac asta niciodată, își promise ea pentru a suta oară.

— Cel puțin acum, casa e aproape gata, spuse Caro în timp ce mergeau spre *Drouet*, sub soarele primăverii timpurii. Când Monsieur se va întoarce, o să poți să te muți în

ea.

Léonie avu o inspirație bună.

— Vreau să mă mut imediat, spuse ea, trăgând-o pe Bébé, care se oprise să adulmece mugurii proaspeți de pe tufișuri. Vreau să fiu acolo când va veni înapoi. Totul va fi

terminat, Caro, iar eu am să-i arăt noul lui cămin... căminul nostru, adăugă ea triumfătoare. Trebuie să găsesc astăzi patul acela, Caro, e important.

Caro o privi cu îngrijorare; vorbea ca o mireasă proaspătă, ca o fată îndrăgostită. Oare îl

cunoștea cu adevărat pe bărbatul cu care avea de-a face?

— Spune-mi, întrebă ea la întâmplare, când au deschis ușile mari de sticlă de la *Drouet,* ai primit deja lecțiile alea?

— Ce lecții?

— Îți amintești, urma să te învețe cum

să-ti investești capitalul. Monsieur trebuia sa-ți arate cum să cumperi acțiuni și pământ.

— O să încep de îndată ce se întoarce, anunță ea încrezătoare. Acum, când casa e gata, o să am mai mult timp.

— Te-am avertizat odată, zise Caro, că e

prea târziu să te întrebi la sfârșitul unei legături de ce nu te-ai asigurat că lucrurile sunt în ordine.

— Dar sunt în ordine, Caro, am contul meu la *Agence de Crédit* din Paris, iar casa e pe numele meu. Pot avea tot ce doresc, zise ea,

punând mâna pe perlele de la gât, dar cumva, acum, când le pot avea nu există prea multe lucruri pe care le-aș dori... În afară de un pat.

Luând-o pe Caro de mână și pe B é b é sub braț, alergă râzând pe coridoarele selectului magazin, capetele

întorcându-se după ea.

Casa era absolut tăcută. Léonie umbla încet prin camere, cu Bébé venind nesigură după ea, trăgând cu grijă draperiile la fiecare fereastră și aprinzând

lămpile. Rearanja pernele pe canapelele recapitonate și îndrepta grupurile de cărți aranjate pe măsuțe, așteptându-și parcă cititorii. Îmbrăcase pereții din salonul mare cu o țesătură transparentă, argintie, atât de fină, încât

țesătorii de mătase din Lyon îi atrăseseră atenția să nu facă asta.

— Așa ceva s-ar fi potrivit ca trenă unei minunate rochii de mireasă, doamnă, îi spusese omul acela, șocat, neîncrezător, când îi spusese că voia sute de metri pentru

pereți. Dar, doamnă, protestase el, se va dezintegra în câțiva ani.

— Atunci o să-mi țeseți alta din nou, spusese ea, respingând exclamațiile lui de spaimă, legate de cheltuială. Și avusese dreptate, se gândi ea, trăgând de șnurul

argintiu care elibera draperiile asemănătoare, uitându-se cum se mișcau în cute moi, cu strălucirea subtilă a stelelor sub un văl de ceață. Își atinsese scopul. Camera avea ceva teatral, părea un fundal pentru o distribuție strălucitoare

de persoane pe care le va invita. Covorul uriaș era de un gri- porumbel, cu ghirlande de flori în pasteluri atât de șterse, încât păreau cufundate sub un lac translucid, fără valuri. Canapelele și fotoliile erau îmbrăcate în mătăsuri groase în culorile crem și cafeniu,

gri luminat de lună și cărbune, iar lămpile și aplicele erau argintii, cu abajururi plisate de culoarea piersicii, făcute să arunce pete calde de lumină. Aranjase buchete de flori pale, alegând doar dintre cele cu parfum puternic, ca să fii conștient de

combinația și parfumullor, nu de frumusețea lor individuală. Bufete și mese din lemn rar expuneau minunate obiecte de porțelan și argint. Léonie oftă. Da, camera era gata. Avea nevoie doar de lume.

O ridică pe Bébé și

trecu prin casă spre dormitorul ei, atingând cuvertura crem imaculată, trecându-și mâna pe pereții de moar, de culoarea șampaniei, dând drumul robinetelor din baia ei roz, amintindu-și de prima oară când făcuse baie într-o cadă ca

aceasta, la Caro.

N-avea rost să se prefacă, se gândi ea, nefericită, făcându-se ghem pe patul mare. El nu venea. Știa că era la Paris, aflase ieri că era în oraș și trimisese servitorii să se asigure că totul era la locul lui, pregătind o cină doar

pentru doi, care să aibă loc în mica lor sufragerie, la lumina lumânărilor și cu flori.

Așteptase, dornică să-l vadă, să-i audă vorbele de aprobare pentru casă, dornică să-i arate biroul lui și cadoul pe care-l așezase acolo, cu inscripția respectivă.

Își îmbrăcase rochia lui favorită, cea de culoarea ametistului, pe care o alesese la Cannes, cu acel cordon pe care pusese să-l copieze în aur la *Cartier*. Își periase părul lung, dându-l spre spate ca să stea liber, astfel încât el să-și poată trece mâinile prin părul

ei și să-l apuce, trăgându-i capul înapoi, ca să o sărute. Și pregătise la gheață șampania *Roederer Cristal*. Dar el nu venise. Îl-așteptase toată noaptea, apoi toată dimineața și toată după-amiaza. Apoi expediase servitorii, spunându-le

să-și ia libere următoarele câteva zile, că oricum le va plăti. Era bucuroasă doar că Maroc nu era încă aici, ca să fie martor la umilința ei.

Era singură în casa cea mare. Doar ea și Bébé, care o urmărea cu ochi drăgăstoși, alinând-

o pe Léonie cu căldura ei. Dădu drumul apei în cadă, aruncând un pumn de săruri parfumate, aburind aerul cu arome de iasomie și plante verzi, apoi se întinse în apă cu părul plutind în jurul ei și se întrebă din nou, ce trebuia să facă?

El simți mirosul de iasomie când urcă scara, oprindu-se cu un șoc de recunoaștere când își aminti de băiețelul ascuns în spatele ușii camerei de îmbrăcat a mamei. Punând cu grijă

pe pat pachetele pe care le ținea, se duse la ușa băii. Bébé se uită la el de pe fotoliu, dar nu se mișcă. Léonie era întinsă în cadă, cu ochii închiși. Nu-i auzise pașii pe covoarele moi. El închise ușa și se duse în camera cealaltă, uitându-se cu un zâmbet la draperiile

de mătase. Deschise cutia cea mare și scoase blana, aruncând-o pe marginea patului. Iar deasupra puse hârtiile, răspândindu-le și pe cuvertură. Se duse în camera lui de îmbrăcat, inspectând patul îngust de campanie, de tipul celor folosite de generali

în marșurile spre câmpurile de luptă; patul acesta avea ca blazon pe căpătâi albinele gemene ale lui Napoleon. El spusese că trebuia să găsească un asemenea pat, ca acela pe care-l avea în casa din Insula Saint-Louis, care provenea din camera

tatălui său. Pereții erau îmbrăcați în gri, iar covorul era de culoare caramel. Îi plăcea simplitatea camerei. Ea înțelesese de ce anume avea nevoie.

Léonie se înfășură cu un prosop și se duse, încă udă, în dormitorul ei. Bébé alergă după ea,

sărind pe pat, adulmecând cu precauție blana, apoi se instala confortabil pe ea. Léonie se uită la pat, la blană, la hârtii. Luă una în mână. Pe plic scria *„Hârtii de valoare"*. O lăsă jos, o ridică pe Bébé de pe blană și o atinse ezitând. Era maronie și

bogată și infinit de moale. Ea alergă, ținând-o încă în mână, în camera lui, târând după ea prosopul și blana, părul ei ud lăsând picături de apă când deschise larg ușa. El se sprijinea de pervaz, cu brațele strânse, uitându-se afară în noapte.

Întoarse capul când o auzi.

— Te-ai întors? spuse ea acuzator.

— Așa se pare, răspunse el sec.

— Ce-i asta? Ea ridică plicul.

— Astea sunt hârtiile de valoare și acțiunile pe care ți le-am promis.

Ea lăsă jos prosopul și le desfăcu, examinându-le conținutul. *Compania europeană a Fierului și Oțelului*, citi ea, o mie de acțiuni, cu numele ei pe fiecare. Și la *Compania de automobile De Courmont* – la fel. Mâna îi tremura. De ce

făcuse asta? De ce o tortura și apoi îi dădea exact ce voia? De ce o făcea atât de nesigură și apoi făcea să i se împlinească visele ei de siguranță?

El se duse spre ea și ridică blana.

— Ești bucuroasă că mă vezi? întrebă el.

— Nu știu. Întoarse capul cu furie, evitându-i ochii. Am auzit că ești la Paris încă de ieri.

— Am fost aici de alaltăieri, dar au fost lucruri de care a trebuit să mă ocup și, bineînțeles, a trebuit să-mi văd familia.

— Bineînțeles.

— Ești udă toată.

El îi atinse brațul umed, ștergând picăturile cu degetele și apoi întoarse blana bogată maronie cu părul în interior, înfășurând-o în ea, închizând blana pe pielea ei încă udă, frecând-o de ea, uscând-o cu ea. O duse la patul

îngust, aruncă pe el haina de samur și se culcă lângă ea, înghesuiți în intimitatea patului îngust. Mirosea a iasomie și a blană udă, iar el începu să o sărute.

Ea se trezi multe ore

mai târziu, încă strivită sub el pe patul mic, de fier, cu capul lui înghesuit în pieptul ei.

— Spune-mi, îi șopti ea în urechea adormită, spune-mi că mă iubești.

El se răsuci, trezindu-se pe moment.

— Nu fi ridicolă, Léonie! spuse el

îndreptându-se spre baie. Am mai avut discuția asta înainte. Ți-am explicat atunci sentimentele mele față de tine. Nu s-au schimbat.

Îl auzi deschizând robinetele și cum cada începu să se umple; atunci, ea își puse un

capot și alergă jos pe scări. Deschise ușa biroului lui și se strecură în întuneric, spre masa lui de lucru, pipăind în căutarea micului set de argint, cadoul ei pentru el, cu inscripția copilărească, inutilă. Alergă apoi sus, ținându-l la piept, și

apoi îl ascunse în fundul dulapului ei, unde nu va fi găsit niciodată.

Caro îl privi pe Alphonse cu exasperare. Era un bărbat extraordinar, cu obrajii lui rotunzi și părul

castaniu, care începuse deja să se rărească în creștet, formând un cerc perfect. Ochelarii lui erau la fel de rotunzi ca și ochii lui căprui – de fapt, era format din cercuri, se gândi ea cu afecțiune. Trebuie să fi fost cel mai dulce băiețel.

— Săptămâna asta nu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, Alphonse.

— Caro! Te căsătorești cu mine? Te rog!

— Ei, poate nu chiar săptămâna asta.

Ea se întinse lângă el, pe patul cu baldachin,

trăgând draperiile de culoarea porumbului, cu flori de maci, pentru a crea mai multă intimitate.

— Parcă am fi într-o poiană însorită, spuse ea cu un oftat de satisfacţie.

— Sunt un bărbat răbdător spuse el,

sărutând-o cu tandrețe.

El știa că, printre prietenii și cunoștințele lor, erau unii care se întrebau de ce o femeie atât de frumoasă și dornică de distracții, cum era Carolina Montalva, alesese un bărbat atât de obișnuit ca el, cu care să trăiască,

dar lui nu-i păsa de bârfă. Îi era suficient că stătea cu el. El știa că ea îl iubește, deși refuza în permanență să se căsătorească.

— Te iubesc cu adevărat, spuse ea, de parcă îi citea gândurile. Tu ești singurul care mă poate suporta. Tu ești

singurul căruia mă pot plânge că mă dor picioarele, pe care nu-l deranjează când mănânc bucăți mari de pâine cu brânză la ora patru dimineața sau care îmi permite să umplu casa aia a ta, mare ca un hambar, de la țară, cu prietenii mei frivoli.

Acolo am dat unele dintre cele mai reușite petreceri ale mele, adăugă ea, gânditoare.

Alphonse râse.

— Dar știi că nu-mi plac petrecerile – eu sunt, de fapt, tipul cu pipă și papuci. Ea îi zâmbi.

— Știu, știu, dar

încep să-ți placă, nu-i așa?

O sărută dornic. Ea aducea aventura într-o viață dedicată problemelor de bancă și tradiției și îi schimbase întreaga lume.

— Să nu mă părăsești niciodată, Caro, chiar dacă nu vei

fi niciodată de acord să te căsătorești cu mine.

El o înconjură cu brațele, prinzându-i căldura, vitalitatea, numeroasele culori ale vieții ei.

— Dacă aș putea găsi pe cineva ca tine pentru Léonie, murmură Caro în urechea lui. Simt în

oase că Gilles de Courmont este un bărbat periculos. O să aibă necazuri, sunt sigură.

Oficiul de Studii Egiptene era într-o clădire veche, ascunsă pe o mică stradă laterală, în spatele Muzeului Louvre.

Léonie mai fusese o dată acolo și nu-i fu greu să-l găsească de data asta. Azi era emoționată. Domnul Lamartine îi spusese că va trimite fotografii cu hieroglifele de pe statuetele egiptene domnului Mariette, la noul muzeu din Cairo, și se aștepta să aibă deja

un răspuns.

Lamartine putuse să identifice statuietele, bineînțeles. Ținuse cu tandrețe statueta micuței pisici.

— Vechii egipteni iubeau pisicile; pentru ei, ele erau animale sfinte. Asta este cunoscută sub numele

de Bastet. Dar cealaltă statuetă îl emoționa, mânuind-o cu veneraţie.

— Aceasta e din timpul dinastiei a optsprezecea, a domniei lui Thutmos, îi spusese el. Este zeița Sekhmet, iubita marelui zeu Ptah, care era zeul vechii cetăți Theba.

— O zeiță! se miră ea, atingând piatra netedă cu un nou respect. Dar ce fel de zeiță era, domnule Lamartine?

— Sekhmet avea multe roluri, dar era cunoscută ca fiind protectoarea zeului Soarelui, Ra, în timpul

călătoriei lui nocturne subpământene.

Egiptenii credeau că, atunci când soarele coboară sub orizont, se duce în lumea subpământeană, printr-o poartă păzită de un câine fioros, Cerberul, și apoi plutește pe râul Styx - înfruntând multe

obstacole – până reapărea în zori. Puterea lui Sekhmet îl apăra de rele pe zeul Soarelui și, de aceea, era importantă. Fără soare nu există viață, iar fără Sekhmet se credea că nu va mai exista zeul Soarelui. Acest disc din spatele capului ei

simbolizează soarele, capul de leoaică simbolizează puterea ei, iar trupul de femeie – semnul fertilității ei.

Sekhmet avea un caracter dublu. Amanta celui puternic și iubita neînfricată ce-și apăra pământurile ei și viețile celor pe care îi iubea.

Dar Sekhmet era totodată fără milă față de dușmanii ei. Se spune că ucidea cu o asemenea ferocitate, încât soldații care vorbeau despre o bătălie îngrozitoare spuneau că dușmanul „omorâse ca Sekhmet". Zeița a fost întotdeauna o figură controversată,

iubită de unii și urâtă de alții, în toată istoria Egiptului. Lamartine se uită la ea curios. Pot să vă întreb de unde aveți asta, doamnă?

— A aparținut tatălui meu – el era egiptean. Cum a ajuns în posesia lui, nu știu, dar le-am avut pe

amândouă, toată viața mea.

Léonie strânsese statueta la piept, de parcă s-ar fi temut să nu i-o ia.

— În trecut, au fost numeroase furturi din morminte, spuse el, explicând cu blândețe. Fără îndoială, tatăl

dumitale a dat peste una dintre acestea în satul lui, de vreme ce locuia pe lângă Luxor!

— Nu știu, nu știu de unde venea.

— Majoritatea statuilor lui Sekhmet, care s-au găsit, provin din Templul lui Ptah din Memfis, cunoscut

cândva sub numele de Theba. Este chiar lângă Luxor, pe râul Nil. Dar aceasta este rară, deoarece piatra este foarte neobișnuită. Chiar și marea statuie din Templu este din granit negru. Ah, sunt multe povești stranii despre această statuie,

multe povești stranii...

— Povești? Léonie era dornică să afle cât mai mult, dar Lamartine era pierdut în gândurile lui. Trebuie să știu ce înseamnă mesajul de pe statuetă, insistă ea.

Astăzi, spera să afle.

Biroul domnului Lamartine era acoperit

de praf, dacă nu de mai multe dinastii, măcar de câțiva ani. El șterse un scaun pentru ea și o așeză pe el, cu un zâmbet mulțumit pe chip.

— În sfârșit, îl avem, doamnă. Acum știm ce scrie!

— Ah, domnule

Lamartine, spune repede.

Ea se aplecă în față așteptând fără suflu cuvintele lui, iar el începu să citească.

— Este un fragment de poezie, spuse el, care a fost găsită înscrisă pe porțile Templului lui Mot din Karnak – din

păcate, acum doar o ruină. Sekhmet, în rolul ei iubitor și protector, a fost asociată cu Mut.

— Și poezia? insistă ea, îngrijorată.

— O să v-o citesc, doamnă.

În veci slăvită să fie Sekhmet

Cea adorată de zei,

Ea sădește iubirea în inimi

Și este stăpâna atotputernică,

Cea care ferește pământul de rele

Și-i apără pe-aceia pe care-i iubește.

Ochii ei bagă groază-n dușmani.

Sekhmet e regina cruzimii.

Ea moarte și boală aduce

Și ea, peste toate stăpână,

Cu focul îi arde, pierzându-i,

Pe cei ce-i urăște.

Léonie se cutremură la aceste cuvinte, scrise

cu mii de ani în urmă în Egiptul antic, care răsunau în tăcerea prăfuită a camerei. Sekhmet! se gândi ea, și numele îi răsună în cap. Sekhmet! Da! Acum, când aflase ce scrie pe statuetă, mesajul textului era ambivalent.

— Eu cred, doamnă,

spuse zâmbind Lamartine, că la fel ca toți zeii, Sekhmet este doar ceea ce cauți în ea. Iubita perfectă a bărbatului puternic, figura mamei care luptă ca să-și apere copiii, sau o femeie fără milă, care nu se dă în lături de la nimic ca să-și atingă

scopurile, chiar și de la crimă.

Léonie inspiră adânc.

— Ei, spuse ea, cu un râs slab, eu am avut statueta toată viața – am și dormit cu ea în pat, când eram copil. O iubeam, era prietena mea – nu cred că Sekhmet reprezintă răul.

— Atunci, asta este ceea ce căutați în Sekhmet, doamnă, și așa trebuie să fie. Lamartine îi dădu transcrierea hieroglifelor. Sunt bucuros că am putut să vă fiu de folos, doamnă, cel puțin am rezolvat misterul.

— Da, răspunse,

î n d o i t ă , Léonie.
Presupun că da.

Capitolul 20

Maroc, imaculat în redingota lui neagră și cu cămașă apretată, coborî scara largă de la camera mare de zi, de la primul etaj, și trimise feciorul să aducă o fată-n casă.

— Da, domnule? întrebă fata venind în grabă spre el.

— Louise, florile din salonul principal au început deja să se ofilească. Mâine o să mă plâng florarului, dar acum pune-le în apă proaspătă și curăță praful de polen de pe

mese.

— Da, domnule, bineînțeles.

Plecă repede, dornică să-i fie pe plac. După părerea ei, era cea mai bună casă în care puteai lucra, din tot Parisul; plăteau salariile cele mai bune, dădeau mai mult timp liber, iar doamna

avea întotdeauna o vorbă bună, când te vedea prin casă. Îi cunoștea pe toți servitorii pe nume – și de unde erau și despre familiile lor – și adesea o întreba despre surioara ei mai mică, zău așa. Era o doamnă cumsecade, indiferent ce gândea

lumea despre dânsa. Iar Maroc era cel mai bun valet din Paris, știa ea bine, mai lucrase ea cu niște barbari care se credeau la fel de buni ca și stăpânii, dacă nu chiar mai buni, dar el era cumsecade. Conducea bine gospodăria și o ținea în mână, iar asta

conta. Nimeni nu-și lua rolul mai în serios decât el, deși era atât de tânăr, asta trebuia s-o recunoască. Și o adora pe doamna. Bârfa de la bucătărie zicea că au lucrat amândoi, cu ani în urmă, într-un magazin de lenjerie, dar probabil că erau doar

zvonuri. Madame era cu adevărat o doamnă.

Maroc o urmări ducând aranjamentele florale jos, la camera grădinii. Poate avea încredere că ea se va îngriji de ele, dar dimineaţă îi va face el scandal florarului. O să i le trimită înapoi. Se uită

la pendulul mare din lemn de nuc aurit care ticăia liniștit într-un colț, lângă ușile mari duble. Acum era deja prea târziu. Oaspeții erau așteptați peste o oră și totul trebuia să fie perfect.

Masa din sufragerie era pusă pentru

șaisprezece persoane, maximum permis de Léonie pentru a fi așezați la masa mare. Dacă erau mai mulți, foloseau mesele mici, rotunde, pentru câte șase persoane, aranjându-le în grupuri. Ei îi plăcea așa – spunea că era mai intim și mai

plăcut pentru conversație – dar Monsieur prefera să-i aibă pe toți la aceeași masă. În particular, Maroc se gândea că el pretindea asta pentru a putea fi tot timpul cu ochii pe ea. Dacă ea pleca la altă masă, fără el, nu mai știa ce se

întâmplă acolo. Nu că s-ar fi întâmplat ceva. Dar Maroc nu se îndoia de fel că Monsieur de Courmont era un bărbat foarte gelos.

El inspecta masa cu un ochi critic, netezind marginea feței de masă, minunat brodată din in de culoarea piersicii.

Monsieur prefera damascul alb simplu, dar aceasta era alegerea lui Léonie. Candelabrele de argint erau grele, iar paharele de cristal, pe care le ridică repede ca să le constate claritatea absolută, erau atât de subțiri încât se întreba cum de nu se sfărâmă în

gura unui băutor mai solid. Punând jos paharul, îi mulţumi lui Dumnezeu că nu el era cel care trebuia să le spele. O singură iasomie plutea într-un bol de cristal în dreptul locului fiecărei doamne, parfumul lor ameţitor invadând camera, iar în

mijlocul mesei, pe toată lungimea ei, era o panglică împletită cu mici lăcrămioare și ferigi.

La masa de servit, Maroc controla vinurile pe care le turnase în carafe, mai devreme. Monsieur era foarte pretențios la vinuri și, în

cei doi ani de când lucra pentru ei, devenise și el un cunoscător. Léonie îi explicase lui Monsieur că el nu-și cunoștea noua meserie, iar acesta îl acceptase, pentru că asta dorea ea; ba chiar, contrar felului lui de a fi, îi arătase unele lucruri, ca de pildă, cum să

toarne vinul cum se cuvine, deși o făcuse mai mult pentru că avea grijă de vinuri, decât din bunătate. Totuși, era politicos și aprecia munca bine făcută.

Maroc se îndreptă spre bucătărie să discute cu bucătarul. Spre supărarea acestuia,

Léoni e prefera mâncărurile simple – deși, bineînțeles, că asta nu însemna să fie și ieftine. Maroc zâmbi maliţios, amintindu-și de sandvișurile împărţite între ei pe aleea din spatele magazinului Senat. Acum, Léoni e servea

somon proaspăt și fazan fript, dacă era în sezonul de vânătoare, precum și cele mai bune legume care se găseau pe piață, iar Monsieur trimitea de două ori pe săptămână coșuri cu fructe proaspete în afara sezonului lor, din serele castelului său. Léonie îl

învățase ea însăși pe bucătar să facă ghiveciul provensal care îi plăcea ei atât de mult. Dar, când era singură, ea mânca de cele mai multe ori o omletă.

Bébé se strecură pe ușa bucătăriei după Maroc, trăgându-și la timp coada, înainte ca

ușa să se închidă.

— Pisica asta o să-și piardă coada într-o zi, spuse bucătarul, punând jos farfuria lui Bébé, cu ficăței de pasăre tocați, primind în schimb un tors, iar capul motanului se frecă de el. Îi plăcea pisica asta. Până acum, nu dăduse voie nici

uneia în bucătărie, dar cu Bébé era altceva. Era aparte.

— Totul e în ordine, bucătar șef Mougins?

Maroc aruncă o privire în bucătăria imaculată, ocupată dar liniștită, totul fiind sub control, ca întotdeauna.

— Putem fi siguri că

vom începe să servim la timp.

— Da, domnul duce e deja aici.

Pisica se grăbi după el pe ușă, urcându-se pe scară, în căutarea lui Léonie. Bébéo lăsa rareori să-i scape din ochi.

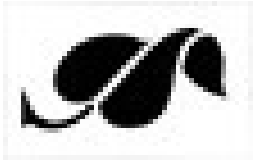

Patul mare cu tăblia de căpătâi, care arăta de parcă ar fi împodobit cândva splendoarea sculptată a unui palat în timpul Renașterii italiene, era așezat pe o platformă în mijlocul camerei, iar Léonie era

culcată, singură, chiar în centrul lui, uitându-se, fără să vadă, la pereții pali, cu mătase moarată. Era culoarea șampaniei și aproape că se asemăna cu părul ei, dacă nu înotase sau nu stătuse la soare, căci atunci devenea mai pal. Statueta lui Sekhmet,

lustruită până devenise translucidă, era așezată în fața patului pe un soclu înalt de marmură, „având-o alături pe cea a lui Bastet. Bébé, atrasă de căldura lămpii care lumina statuetele ziua și noaptea, se ghemuia adesea pe soclul lui Bastet, făcând-o pe

Léonie să zâmbească, uitându-se la pisicile ei gemene.

În seara asta, Léonie îl putea auzi pe Monsieur în camera alăturată; făcuse deja baie și probabil că acum se îmbrăca, repede, ca de obicei, deja preocupat de alte

gânduri.

Îâși plimbă mâna ușor pe trupul ei încă umed de pe urma dragostei făcute. Era prima seară de când revenise, după o lungă călătorie în Rusia și, cum obișnuia întotdeauna, făcuse dragoste cu ea,

proclamând-o din nou ca posesiunea lui. Iar ea îl dorea, dorea dominația trupului lui. Când se terminase, el plecase din pat să-și facă baia, fără măcar să-i spună că-i simțise lipsa, sau că o iubea. Dar, oricum, zâmbi ea trist, nu-i spusese niciodată

asta – și nici ea lui. Dar eu i-aș spune, se gândi ea, dacă mi-ar spune și el.

— Monsieur, îl strigă ea.

El apăru în ușă, încheindu-și nasturii, prinzându-și butonii de onix. Era neatent, preocupat, gândindu-se

deja la următoarea problemă din programul lui, cugetă ea cu amărăciune. Și ea știa despre ce anume era vorba. Se ducea acasă în noaptea asta, după petrecere, la Marie-France și la copii. Petrecea un anumit timp cu familia sa, deși

acum mergea fățiș pe un drum al său propriu. Cândva, Léonie o invidiase pe Marie-France pentru siguranța ei ca soție a lui Monsieur, dar acum înțelegea că și ea era vulnerabilă.

Își aminti cu un fior momentul când Marie-

France venise să o vadă. Fusese o dimineață lenească, iar ea nu fusese pregătită pentru a primi vizitatori. Se îmbrăcase în grabă – și o pusese pe Julie să-i strângă părul la spate, cât se putea de sever, ca să nu arate de parcă ar fi ieșit acum dintr-un pat cald și

deranjat. Marie-France fusese palidă și reținută, cu un zâmbet calm.

— Știu că e greu pentru noi amândouă, începuse ea, în timp ce ședeau una în fața celeilalte, bând ceai din cești perfecte de porțelan, cumpărate de soțul ei. Dar trebuia să

te cunosc. Nu a fost doar o curiozitate vulgară. Am vrut să știu ce-i trebuia lui și eu nu i-am putut oferi.

Léonie rămăsese cu gura căscată, șocată de cuvintele ei ulterioare.

— Îl iubești, draga mea?

Léonie nu fusese în

stare să răspundă. Se uitase fix la covorul pal, dorind să se poată ascunde sub el. Era imposibil ca această femeie blândă să poată înțelege ce era între ea și Monsieur.

— A fost totul bine înainte de a te cunoaște pe dumneata, îi spusese

ea liniștită lui Marie-France, dar acum ai un chip, pe care o să-l țin minte. Și sentimente – la fel ca și mine, Doamnă – inspirase ea adânc – am înțeles că situația este alta, dar dacă îți ruinez viața, provocându-ți o durere adâncă, atunci o să-l părăsesc.

— Gilles și cu mine trăim vieți separate de multă vreme. Știi că au fost altele înaintea dumitale. Nu-mi pasă decât de copii, nu vreau să sufere și nu vreau nici un scandal. Ea ridicase din umeri. Știm amândouă că mulți bărbați au amante. Am

avut sentimentul că a fost norocos că a găsit o persoană atât de tânără și drăguță ca dumneata. N-am înțeles niciodată de ce avea nevoie Gilles, dar se pare că el a găsit răspunsul.

Ea pusese jos ceașca de ceai, neatinsă, și se îndreptase spre ușă,

întorcându-se să-i zâmbească.

— Ține minte, însă, copiii mei vor fi pe primul plan, dacă se ivește vreun conflict.

Și, cu un zâmbet blând, plecase.

— Ce-i? zise el.

Vocea lui Monsieur era nerăbdătoare,

întrerupându-i visarea.

Léonie se aplecă înainte, apucându-i mâna.

— Îți pasă de mine, Monsieur? Spune-mi adevărul, ce simți pentru mine? Îți pasă puțin de mine?

— Bineînțeles că da, Léonie, spuse el, în timp

ce-și îmbrăca jacheta. Tu ești a mea.

Ea oftă și se sprijini de perne, urmărindu-l cum își aranja cravata în oglindă.

— Mă simt singură, Gilles.

— Cum poți să te simți singură? Casa asta nu e niciodată goală! Și

ai șaisprezece persoane care vin la cină, peste mai puțin de o oră, așa că poate ar fi mai bine să cobori din pat și să te pregătești.

Ea organizase o petrecere de bun venit acasă, pentru el, invitând un amestec de prieteni vechi și

cunoștințe noi, dar acum regreta. Avea nevoie de el, voia să fie singură cu el – să stea de vorbă cu el.

— Hai să-i expediem pe toți, hai să nu mai facem petrecerea. Am putea lua cina noi doi, aici, în camera mea.

— Nu fi ridicolă,

L é o n i e . Oricum, petrecerea a fost ideea ta. Se uită la ceas. Să nu uiți că vreau să plec la douăsprezece.

— N-am să uit.

Ea își trase cearceaful peste cap și își îngropa fața în pernă, în timp ce B é b é sări pe pat, ghemuindu-se în curba

din spatele genunchilor ei îndoiți.

— Nu știu ce este, Bébé, șopti ea, nu sunt doar plictisită, numai că aș vrea să fie ceva mai mult decât doar atât.

Arată minunat, se

gândi el, uitându-se la ea, la capătul mesei. Léonie purta o rochie neagră de organdi, fără mâneci și cu guler înalt, cu un volan adânc la gât, iar negrul îi sublinia brațele catifelate. Pielea ei avea căldura netedă a caiselor de vară și încă îl mai excita. Ea discuta

intens cu un tânăr bărbat pe care-l descoperise, un artist, spusese ea când le făcuse cunoștință, și le urmări capetele aplecate în timp ce vorbeau. Ea părea absorbită de ce spunea tânărul. Simți o înțepătură de gelozie, deși știa că nu avea

motive – îi era credincioasă. Verronet pusese un om care s-o urmărească tot timpul, avea rapoarte zilnice cu fiecare mișcare a ei, din momentul în care părăsea casa până când se întorcea. Ceea ce începuse ca un joc, era acum o necesitate –

trebuia să știe ce făcea, pe cine întâlnea și unde se ducea. Era atât de consumat de amănuntele cele mai mici ale vieţii ei, încât ar fi dorit ca omul respectiv să tragă cu urechea la conversaţiile ei.

De ce oare o fi spus

că e singură, se întrebă el? Nu era niciodată singură. Dar măcar era cu oameni pe care el îi cunoștea, cum erau Caro și Alphonse. Când el era plecat, ea se ducea la petreceri sau la teatru, el nu o ținea în închisoare – deși, i-ar fi plăcut s-o facă. Un asemenea gând

îi încolți în minte, i-ar fi plăcut s-o țină doar pentru el; atunci ar fi fost sigur că n-o va pierde niciodată. Ea îi aparținea – oare nu dovedise el lucrul ăsta adineauri, sus, în patul ei? Încă o mai putea excita, o putea face să-l dorească. Era desfrânată,

Léoniea lui – acea Léonie pe care doar el o cunoștea.

Purta părul liber, plutind în jurul umerilor ei ca o mantie de lumină, și îl arunca spre spate, nerăbdătoare. Ochii ei prelungi, chihlimbarii, îl urmăreau cum o

urmărea și el pe ea, și îi zâmbi. Aplecându-se, o ridică pe Bébé și o așeză pe un colț al mesei, alături de ea. Știa că lui îi displăcea ca pisica să stea pe masă. Turnând niște smântână, îi permise pisicii să o lingă din farfuria ei, uitându-se pe furiș la el, pe sub

gene. Expresia lui nu se schimbă, își sorbea vinul și continua să o urmărească, fără a i se putea descifra ochii întunecați.

La naiba, se gândi ea, de ce nu reacționează? Vreau să fie furios! Să țipe la mine, să urle, să arunce cu obiecte – să

mă lovească! Nu pot suporta indiferența asta. Oare nu e și el om? Nu știe, oare, că ne este permis să ne arătăm sentimentele? Uneori mi se pare că nu simte nimic. Singurul moment în care nu se controlează este când face dragoste și atunci nu sunt sigură

dacă ceea ce simte este plăcere. Dar, cu siguranță, nu e fericire.

Tânărul artist schița pe șervețelul de in apretat un studiu rapid în creion al lui Bébé stând pe colțul mesei și lingându-și mustățile.

— Dar e încântător, râse Léonie mulțumită

de rezultat. Am să-l păstrez și am să-l dau la înrămat.

Îl așezase în mod deliberat în stânga ei, într-o încercare de a-l provoca pe Monsieur, sperând să-l facă să fie gelos – cineva nou, un străin în viața ei. Se aplecă mai aproape de

el, zâmbind.

— Spune-mi, zise ea, cum e să fii artist? E foarte greu să-ți găsești inspirația?

Monsieur îi făcu semn lui Maroc să umple paharele, în timp ce zumzetul conversației se învârtea în jurul mesei. Cântăreața

planturoasă de operă, din dreapta lui, și tânăra actriță drăguță, din stânga lui, începură în disperare să vorbească una cu cealaltă, peste masă, enervate de tăcere.

Fusese plecat o lună și ea îi lipsise. Viața era goală fără ea. Înainte, i

se păruse plină, chiar debordantă, totul fiind corect, așa cum trebuie, totul fiind sub control.

În viața lui, existau Marie-France și copiii, dar mai avea și viața lui adevărată – viața sa de om de afaceri. Partea acordată femeilor își avea locul ei, dar

niciodată nu-l acaparase; afacerile fuseseră întotdeauna pe primul plan. Dar Léon e se strecurase pe la colțurile minții lui și rămânea acolo, la fel cum parfumul el – mirosul dulce, pământesc al iasomiei – îi rămânea în nări. Ea îi invadase

lumea lui, viața publică și visurile personale. Nu va permite asta! Trebuie s-o pună la locul ei. Era vulnerabilă, el știa de ce anume avea ea nevoie ca să fie fericită. O să-i arate noua proprietate de pe Loira. Ea dorise o vie, iar aceea era de vânzare – asta o va

preocupa – și îi va da diseară noile certificate de acțiuni. Se uită în josul mesei – și o să-i spună lui Verronet să pună pe cineva pe urmele tânărului aceluia.

Capitolul 21

Caro era sigură că Léonie va lăsa o dâră pe frumosul ei covor Aubusson, albastru safir, dacă îl mai măsoară o dată cu pasul. Ea se afla acolo de o oră deja, și, până acum, Léonie nu se

așezase nici o clipă.

— Te rog oprește-te, o imploră ea, îți pierzi vremea îngrijorându-te în legătură cu Monsieur. Trebuie să accepți faptul că așa este el.

— Dar, Caro, eu nu știu niciodată dacă măcar îi pasă de mine! Ah, știu – se așează brusc

pe canapea, alături de Caro – n-ar trebui să fiu nemulțumită, am făcut o înțelegere și am tot ce și-ar dori o altă femeie. Aruncă plicul cu hârtiile de valoare pe canapea, între ele. Chiar și astea! Am o casă frumoasă, plină de lucruri minunate. Uită-te la

mine: sunt una dintre cele mai bine îmbrăcate femei din Paris, trezesc invidia altor femei pentru că trăiesc cu Monsieur ducele. Am tot ce-mi doresc... sau așa se pare. Știi, Caro, – se aplecă ea în față șoptind – nici un alt bărbat nu mi-a făcut

nici cel mai mic avans... nici nu mai știu dacă sunt demnă de a fi dorită. Caro fu șocată.

— Monsieur nu te mai dorește?

— Ba da. Da, el da, dar uneori mă întreb... Nu sunt sigură de ce mă vrea, dacă eu sunt cu adevărat acolo pentru că

are nevoie de mine sau dacă e cufundat în propriile sale nevoi și dorințe. Și de ce m-ar vrea, Caro, dacă nu mă iubește?

Caro își puse brațul în jurul lui Léonie, când aceasta începu să plângă.

— Te rog nu plânge,

L é o n i e , spuse ea, mângâindu-i părul. E un bărbat straniu. Nu știu dacă a simțit vreodată dragoste pentru o femeie. Dar știu că este obsedat de tine – pot să jur că se gândește la tine tot timpul, că are nevoie de tine.

— Atunci, să-mi

spună asta... ah, de ce oare nu mi-o spune? Léonie se îndreptă și își șterse ochii. La naiba. N-am să mai plâng niciodată pentru vreun bărbat. Am jurat asta, când m-a părăsit Rupert.

Caro ridică plicul.

— Ce-i asta?

— Cadoul lui pentru mine, de bun venit acasă.

Caro desfăcu plicul și răsfoi rapid conținutul. Erau certificate de acțiuni – toate la companii deținute de De Courmont. Ea le puse cu atenție înapoi în plic.

— Ei, măcar are grijă de tine.

— Dar asta nu-i destul, Caro. Mă îmbrac așa cum îi place lui să mă vadă îmbrăcată, port bijuteriile pe care mi le dă el, dau petreceri potrivite, invit oamenii pe care îi alege el, merg cu el când și unde vrea

și sunt întotdeauna aici – așteptând – când are nevoie de mine. Sunt amanta perfectă, spuse ea cu amărăciune. Sunt tot ceea ce vrea el să fiu. Mă simt de parcă el m-a creat!

— Léonie, asta nu-i adevărat. Tu ești tu.

— Îi invidiez pe

oamenii aceia tineri pe care îi invit la petrecerile mele, pe cântăreața de operă care studiază în fiecare zi și pe drăguța balerină tânără, care se luptă să-și facă un nume. Cel puțin, viețile lor sunt reale. Eu sunt o parte dintr-un vis, Caro. E un

joc îndelungat – o luptă. Uneori, mă gândesc că ar trebui să-mi iau un iubit. Își reluă mersul încolo și încoace pe covor. A fost un tânăr seara trecută, la cină.

— Ești nebună, spuse Caro încet. Nimeni nu-l trișează pe Gilles de Courmont.

— Nici măcar n-am sărutat un bărbat, de când l-am întâlnit pe el.

Léonie era pierdută în propriile ei gânduri, dusă de torentul propriilor ei cuvinte.

— Uneori mă gândesc la Rupert, cât de tineri și de inocenți eram și ce frumos a fost.

— Rupert te-a părăsit, Léonie, ai uitat oare? Asta o șocă și o făcu să tacă.

— T e avertizez acum, Léonie, că ar fi un joc periculos să-l înșeli pe Gilles de Courmont. De ce crezi tu că nimeni nu-ți face avansuri? Nu pentru că nu ești

atrăgătoare sau demnă de a fi dorită. Ci pentru că se tem... se tem de Monsieur! E cunoscut ca un bărbat fără scrupule în afaceri și am văzut cum e cu femeile, se poate transforma în gheață într-o clipă și să te lase întrebându-te care e motivul, ce ai

făcut ca să-l superi. Dar un iubit... Doamne, Léonie, trebuie să fii nebună! N-o să te lase să-l părăsești, niciodată!

Léonie privi tăcută în podea și Caro îi luă mâna, părându-i rău pentru ea.

— Oricum, adăugă ea, amintește-ți că ai

făcut o înțelegere. Un contract, după cum mi-ai spus. Monsieur nu se ține de el?

Ea ținu în sus plicul cu acțiuni. Léonie se așeză cu un oftat, furia ei fiind epuizată.

— Presupun că ai dreptate, Caro.

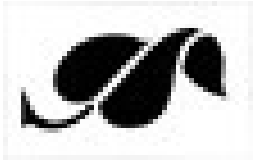

Mulțimea de oameni elegant îmbrăcați se revărsă din teatru pe strada Royale, râzând și vorbind despre spectacolul pe care tocmai îl văzuseră, în timp ce se împrăștiau în josul străzii. Monsieur îi

făcu semn trăsurii care aștepta.

— Nu, te rog, hai să ne plimbăm, sugeră Léonie. E o noapte atât de frumoasă.

— Foarte bine, dacă asta îți place. Am reținut o masă la *Voisins*.

— De ce n-am merge

la *Coupole*, acolo e plin de oameni interesanți, artiști și scriitori.

— Mie îmi place la *Voisins* și credeam că și ție.

— Dar întotdeauna facem același lucru, mergem în aceleași locuri – vedem aceiași oameni. Nu mă duci

niciodată într-un loc diferit.

— Prostii.

O luă ferm de braț, traversând-o grăbit strada.

— Oricum, ești aici atât de rar.

El râse la protestele ei. Știa că ea era supărată pentru că el

pleca la New York.

— Cred că am să te părăsesc, zise ea, punându-l la încercare.

El continuă să meargă.

— Bineînţeles că nu vei face asta, zise el.

— De ce să n-o fac?

— Pentru ce ai face-o? Nu ai, oare, tot ceea

ce vrei?

— Am, oare? Am, Monsieur?

Voia să-l facă să spună că o iubește. Spune-mi, spune-mi, cuvintele astea pulsau în mintea ei.

Se opri, obligându-l să se întoarcă spre ea. Strada mărginită de

copaci era veselă, cafenelele erau luminate puternic, pline de oameni care se distrau. În aer răsuna ecoul muzicii, o senzație de veselie.

— Ia-mă cu tine la New York, se rugă ea, lasă-mă să vin cu tine, doar de data asta... te

rog, Monsieur.

— Nu pot face asta, Léonie.

Ea nu se obosi să întrebe de ce. Răspunsul era întotdeauna același.

— Când mă întorc, o să mergem în sud pentru câteva zile.

— Dar nu asta vreau eu, spuse ea, cu voce

ștearsă.

— Dar ce vrei, de fapt?

Ochii lui îi străpungeau pe ai ei, întunecați, de nepătruns.

Voia să-l oblige să se dezvăluie, să-l provoace la o reacție care să fie mai mult decât pasiune.

Voia să fie iubită de el.

— Vreau să fiu cu tine. Te iubesc, Gilles. El își întoarse fața de la ea.

— Ți-am spus de la început, Léonie, nu trebuie să avem discuții despre dragoste.

— Aș vrea să am un copil.

Pentru prima oară,

fața lui arăta o furie adevărată, când se uită fix la ea, cu ochii arzând.

— Ăsta-i lucrul cel mai prostesc pe care l-ai spus vreodată, Léonie. Ești amanta mea, nu soția mea.

El merse la marginea trotuarului și opri o trăsură. Ea se urcă,

tristă. Vorbele acelea îi veniseră în minte așa, din senin, și îl atinseseră. Cel puțin, era furios.

— N-am vrut să spun asta, zise ea în tăcere.

— Nu vreau să discut, replică el bățos. Doar atât îți spun, copiii mei sunt cu mama lor,

soția mea... iar aceștia sunt singurii copii pe care intenționez să-i am. Ceea ce este între tine și mine e altă chestiune.

Călătoriră restul drumului în tăcere, uitând de cină, urcând împreună treptele casei lor, fiecare îndreptându-se spre camera sa. Bébé

alergă spre ea,

Îngrijorată. Léonie o ridică și o ținu aproape, dar nu vărsă lacrimi. Nu va mai plânge pentru Gilles de Courmont. Își aminti propriile ei vorbe curajoase, când îl așteptase să vină la ea la han; va fi o femeie pe picioarele ei proprii.

Jucase atunci propriul lui joc și câștigase. Ei bine, obosise să mai fie Léonie cea docilă, care îl aștepta mereu.

Capitolul 22

Maroc şedea la o masă pe terasă, la *La Coupole*, aşteptând-o pe Léonie. Cafeneaua era aglomerată şi zgomotoasă, iar chelnerii cu şorţuri albe alergau în ritm nebun

printre mese, balansând tăvi de metal cu bere și sucuri de lămâie, coniac și cafele, ținând minte cumva comenzile tuturor, în timp ce monedele cădeau des în farfurioarele lăsate pentru bacșișurile lor. Tenda, cu înfloriturи de fier forjat apăra de

ploaia care întunecase brusc cerul de amiază, în timp ce Léonie veni în fugă spre el, ținând-o strâns pe Bébé, care refuzase să-și ude picioarele în ploaie. Gâfâind, ea își șterse picăturile de ploaie de pe păr.

— Ah, Maroc, spuse

ea sărutându-l pe obraz, sunt atât de bucuroasă că te văd.

Se întâlneau cu regularitate, o dată pe săptămâna, la masa de prânz, la vreo braserie sau la o cafenea ieftină. Îi spusese încă de la început că, deși avea să fie valetul ei, era și

prietenul ei și nu trebuia să uite asta niciodată. Iar el știa că ea prețuia prietenia lor tot atâta cât și el. Îi spunea totul, răcorindu-și inima în fața lui, iar el avea grijă de ea în casă, observându-l pe Monsieur și întrebându-se cum de îi putea

suporta răceala. După părerea lui Maroc, ea era încarcerată în casa aceea minunată, prinsă în cursă într-un stil de viață luxos – și nu numai de Monsieur, ci și de nevoile ei proprii.

— Hai să luăm brânză, spuse ea, cu o grămadă de pâine

crocantă și o sticlă de vin alb... Mor de foame, Maroc.

Era excepțional de veselă, se gândi el, chemând chelnerul.

— Arăți fericită azi, spuse el, observându-l pe bărbatul care tocmai se așezase la masa de alături. Nu-l mai văzuse

oare și altă dată? Nu putea localiza fața aceasta, dar gândul îl sâcâia.

— Mă gândesc să mă duc la han, pentru un timp, spuse ea. Mi-ar plăcea să văd cum arată grădina și vreau să aranjez o bucătărie nouă. Asta ar face mai

ușoară viața doamnei Frenard. Am o mulțime de planuri, Maroc, o să fie încă și mai frumos. Mi-ar plăcea să extind terasa și să fac treptele mai late, ca să existe un acces mai ușor spre mare. Știi cât de dificilă poate fi panta aceea ca să ajungi la casă... Ah,

am uitat, tu nu l-ai văzut niciodată. Ei, în curând o să-l vezi... o să fii oaspetele meu, nu valetul meu.

Era bucuros, că o vedea mai fericită. Fusese atât de tăcută în săptămâna în care Monsieur plecase! Nu părăsea casa, aproape că

nu ieșea din camera ei. Și acum, iată, venise din nou plină de energie.

— Noile planuri pe care le faci pentru casă te-au înveselit? întrebă el.

— Și asta, dar și noua mea atitudine față de viață. Rupse o bucată de pâine din baghetă,

ungând-o bine cu unt. De acum încolo, o să-mi trăiesc viața mea proprie, Maroc. N-o să mai fiu doar o „doamnă în așteptare" pentru Monsieur.

— Sper că n-o să faci nici o nebunie, Léonie.

— Ca de pildă, să-mi iau un iubit? Ea îi zâmbi

șmecherește. Nu caut neapărat unul, dar...

Ea ridică din umeri.

— Léonie, nu poți face așa ceva! Nu te întrebi ce ar putea face dacă ar afla? Maroc se aplecă peste masă și o apucă de mână. Ascultă-mă, Léonie, e periculos.

— Ce poate să facă?

M-a făcut o femeie independentă, nu mă poate da afară, deoarece casa este a mea, am destui bani și, adaugă cu încredere, bărbaţi ca Gilles de Courmont nu-și omoară amantele. Dar nu te îngrijora, Maroc, nu-mi caut nici un iubit. Pur și simplu, vreau să-

mi folosesc timpul așa cum îmi place. Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar mă obosește această lume a fanteziei.

Ea se gândi cu amărăciune la faptul că nu avea școală. Se educase datorită lui Monsieur și a dragostei ei pentru cărți și ziare.

Acum putea conversa despre evenimentele curente, putea să discute despre ultimele romane sau să critice cea mai nouă operă sau piesă, dar se temea că nu va recupera niciodată acei ani pierduți ai copilăriei, când ar fi putut învăța mult mai

multe. Totuși, mai avea timp, iar instinctele ei erau bune. Știa ce-i place și, chiar dacă nu conversa ca un om cult, cel puțin era inteligentă și amuzantă.

— Aș dori să pot picta, sau scrie cărți, sau cânta... asta-i ceva real. Dar cum nu fac nici

unul dintre aceste lucruri, aș putea, eventual, să-i ajut pe cei care o fac. Sunt numeroși artiști care se luptă cu greutățile și care au nevoie de cineva să le cumpere lucrările, iar Monsieur are destui bani ca să devină un protector al artelor.

Poate că o să-mi deschid propria mea galerie...

Léonie plutea pe un val de entuziasm ce părea destul de inofensiv. Se închipuia o protectoare a artelor, și de ce nu? Avea gust bun și bani destui.

— Trebuie să fug. Îl sărută de rămas bun. Mă

duc să văd noua expoziție de la *Galeria Marechaux*.

Porni cu un pas rapid în josul străzii, cu părul blond fâlfâind ca un steag în spatele ei; o femeie elegant îmbrăcată, frumoasă, care făcea să se întoarcă toate capetele atunci

când trecea grăbită. El se încruntă, când văzu că bărbatul de la masa de alături aruncă niște bani în farfurie și își face drum prin mulțime, dispărând în aceeași direcție ca și Léonie. Unde îl mai văzuse oare înainte? Își aminti brusc, putea fi văzut de

obicei şezând la cafeneaua din colţul pieţei Saint-Georges, în faţa casei.

Léoniese plimbă încet prin *Galeria Marechaux*, uitându-se la picturile de pe pereţi, consultând ocazional micul catalog pe care-l ţinea în mână.

Nerăbdătoare față de o asemenea înaintare lentă, Bébé trase lesa din mâna ei și, cu ghearele alunecând pe scândurile lustruite, alergă spre un loc însorit, la fereastră. Adulmecând pictura solitară expusă acolo, ea o ignoră ca neinteresantă și, cu

botul ascuns sub coadă, se ghemui să aţipească liniştită.

Alain Valmont se uită amuzat cum pisica se aranja în faţa picturii lui, observând panglica lungă de catifea care atârna de la o zgardă subţire din jurul gâtului, ce părea a fi de

diamante. Ei bine, creatura nu scădea din valoarea picturii, ci, de fapt, îi adăuga o nuanță în plus de senzualitate, avea aceeași calitate de abandonare relaxată ca și femeia lui. Stătea de vorbă cu Marechaux, dar atenția bărbatului fu repede atrasă de femeia

din capătul galeriei lungi.

Trebuie să fie bogată, p r e s u p u s e Alain, studiind-o. Rochia aceea era scumpă și o purta cu acea ușurință inconștientă care însemna că are bani. Fără bijuterii, cu părul strâns cu o panglică și

tras sever la spate, cu un profil surprinzător, nu avea însă o frumusețe clasică. El îi analiză fața cu ochiul critic al pictorului: bărbia era puțin prea fermă, pomeții erau atât de înalți încât orbitele ochilor erau adâncite. Fata aceea avea niște

scobituri și unghiuri minunate și căpătă o expresie de atenție mărită când îi simți privirea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ah, da, era drăguță, nu încăpea nici o îndoială. Léonie se întoarse să-i vorbească lui Marechaux. Deci era o

cumpărătoare, poate cumpără și unul dintre tablourile lui. Avea nevoie de bani.

Se trânti într-un fotoliu, lângă fereastră, așteptând ca Marechaux să termine; poate va putea smulge încă un mic avans de la el; avea nevoie de vopsele, iar

datoria de la cafeneaua Alsace creștea mereu. Domnul Lucien era tolerant cu clienții artiști dar, din când în când, mai trebuia să-i dai câte ceva în cont. Avea deja pe pereții săi mai multe picturi decât posedau majoritatea galeriilor, toate date în

loc de plată.

Léonie nu suporta prezența lui Marechaux lângă cotul ei; ar fi preferat să fie singură. Voia să stea liniștită, să se uite la picturile care îi atrăgeau privirea, nu la cele pe care i le arăta el ca având merite deosebite. Voia să

descopere ce anume îi plăcea ei înseși. Și, în plus, se gândi ea pe furiș, aș vrea să mă mai uit la bărbatul acela tânăr.

Se lăfăia într-un fotoliu, iar picioarele lui, cu niște pantofi uzați, erau proptite pe alt fotoliu. Stătea trântit,

bucurându-se de lumina soarelui, lângă fereastră. Arăta relaxat și se simțea perfect în largul lui. Léonie se apropie mai mult, prefăcându-se interesată de un mic peisaj cam întunecat. Sper să nu trebuiască să cumpăr așa ceva ca să ajung să-l cunosc – își

zise în sinea ei, uitându-se mai intens la copacii torturați - nu sunt sigură dacă merită.

— Ar trebui să vă uitați la tabloul de pe fereastră, spuse Alain, fără să-și schimbe poziția. E mult mai bun decât acela.

Ea nu se așteptase ca

el să-i vorbească și rămase uimită. El își dădu seama de asta după cum vorbi ea, ezitând la început, iar apoi grăbindu-se parcă.

— A, mă uit doar, voiam să văd totul.

— Cel din fereastră e al meu și e de departe cea mai bună pictură

din acest bastion al comercialis-mului.

— Dacă asta e ce simți în legătură cu galeria, de ce expui aici?

— Pentru bani. Deschise ochii și se uită fix la ea. Pentru bani, draga mea... Pentru ca o doamnă bogată, ca dumneata, să poată veni

să le cumpere, iar eu să-mi pot cumpăra mai multe vopsele, puțin vin și o bucată de pâine, ca să pot picta alte tablouri pe care să le pun în galerii comerciale ca asta. Sunt artistul tipic care moare de foame.

Se ridică încet în picioare și se înclină

adânc.

— Alain Valmont, doamnă, la dispoziția dumneavoastră.

Léonie îl privi cu precauție. Bărbatul acesta tânăr, slab, avea ceva fascinant, cu ochii aceia verzui, pătrunzători, care o făceau să se simtă

nesigură pe ea. Nu era frumos și, cu siguranță, nu era elegant. De fapt, uitându-se la degetele lui pătate de vopsele și la obrazul nebărbierit, nu era sigură nici măcar dacă era curat! Dar era atrăgător.

— Arată-mi pictura dumitale, domnule

Valmont, sugeră ea.

— E la fereastră, deși cred că pisica dumitale atrage în mai mare măsură atenția trecătorilor, decât tabloul meu.

Bébé se rostogoli pe spate și se întinse, arătându-și burta suptă cu blăniță perfectă și

membrele elegante, întorcând capul într-o parte cu farmec de cochetă, făcându-i să râdă.

— E ca orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată, comentă el. Indiferent cât de furios ai fi, când flirtează astfel, le poți ierta orice.

Léonie evită privirea lui și se uită la tablou. Femeia era culcată în pat, într-o îngrămădeală de cearceafuri, cu un spate delicat și păr lung – nu se vedea prea mult, doar câteva linii de pensulă, un văl de culoare, pal dar pasionat. Te intriga și

nu știai de ce, pentru că, în realitate, era destul de inocent.

— E foarte interesant, zise ea, ușor pierdută, neștiind ce să-i spună unui artist care stă și așteaptă să-ți spui părerea. Aș vrea să văd mai multe.

El își ridică umerii și

se întoarse să plece.

— Îi dau lui Marechaux doar câte unul; în felul ăsta, poate pretinde că este unic și să ceară mai mulți bani.

Era atrăgător tânărul ăsta. Era brunet, slab și cu vitalitate, cu o expresie încordată și ochi care păreau să

observe fiecare amănunt al feței ei, al trupului ei.

— Mi-ar plăcea să te pictez, spuse Alain, brusc.

— Să mă pictezi, pe mine?

— Ești deosebită. Îmi plac oasele feței și lungimea spinării, felul cum ți se așează trupul –

ca și pisica. Bineînțeles, adăugă el, îți dai seama că eu pictez doar nuduri.

Îi urmări fața să vadă o reacție, zâmbind când ea roși. Deci, fata asta bogată mai poate să roșească.

— Mai gândește-te, spuse el făcând un gest

cu mâna, când se îndreptă spre ușă. Marechaux are adresa mea.

Léonie se mai uită o dată la tabloul delicat de lângă fereastră. Era tulburător, dar nu putea înțelege de ce.

Se duse la masa de lucru și îi spuse

domnului Marechaux că îl cumpără, fără ca măcar să întrebe prețul.

— Și, apropo, adăugă ea ca din întâmplare, când completă cecul, să-mi dați adresa tânărului aceluia, s-ar putea să am o comandă pentru el.

Piața Mirabeau nu era murdară, cum se aștepta ea. Era doar tocită până la sărăcia cenușie a oamenilor respectabili care formau jumătate dintre chiriași și a stilului de viață neglijent al artiștilor care constituiau cealaltă

jumătate. Léonie dori brusc să nu fi încălțat pantofii albi de antilopă; arătau atât de curați, atât de noi și deplasați. Își scoase în grabă mănușile albe și le băgă în geantă, înainte de a bate la ușă. Nu primi nici un răspuns și se foi, nervoasă, de pe un

picior pe altul. Bineînțeles că n-ar fi trebuit să vină și bineînțeles că nu avea să-l lase să o picteze, dar voia să-l ajute și îi plăcea tabloul. Îl sprijinise de masa de lângă patul ei, examinându-l cu atenție, la lumină. Era mai complex decât crezuse

prima dată, fuseseră necesare straturi și straturi de tușe de pensulă, pentru a se realiza acea textură de văl, iar fata era atât de elocvent de vie. Voia să vadă mai multe tablouri, poate mai cumpăra unul. Bătu din nou.

— Ah, pentru

Dumnezeu, intră dacă trebuie, uşa e deschisă.

— Bună, strigă ea, uitându-se înăuntru, eu sunt, Léonie Bahri. Ne-am întâlnit ieri la Marechaux.

El nu se întoarse de la pânza la care lucra.

— Uită-te prin jur, dacă vrei. Cum termin

asta, vin și eu...,

Se uită în jur, în camera mare, goală. Pereții văruiți erau stropiți de culori acolo unde își testase paletele, și erau împodobiți cu zeci de pânze. Fereastra mare din capătul îndepărtat filtra o lumină rece, cenușie,

prin panourile murdare, și se întrebă cu un zâmbet dacă asta era cauza pentru care tablourile lui aveau acea calitate particulară a culorii voalate. Oftă satisfăcută; se potrivea exact cu ideea ei despre cum trebuie să arate atelierul unui tânăr

artist care se zbate în greutăți. Îi plăcea, îi plăcea mirosul de vopsea și diluant, grămezile de pânze, schițele făcute repede și aruncate. Devenind mai curajoasă, ea umblă prin cameră, examinând pânzele, unele terminate, altele începute și abandonate.

Era excitant să vezi aceste picturi vii, cu totul altfel decât să le privești pe pereții unei galerii. Și ea se simțea diferită în această cameră, care avea o energie ce lipsea în camerele ei, în viața ei. Se uită din nou la tablouri. Toate erau cu

femei, supărate, pe jumătate frumoase, în dezordine feminină – prezentate în paturi răscolite, în camere mici, întunecate. Goliciunea lor avea o calitate, o putea simți, emitea vibrații de energie sexuală, fie de dragoste abia

consumată, fie gata să înceapă. Oare și eu arăt așa pentru Monsieur? se întrebă ea în treacăt.

Simțea privirea lui Alain asupra ei și privirile lor se întâlniră. Își ridică o sprânceană, când el o măsură din cap până-n picioare.

— Să înțeleg că

munca dumitale are un caracter autobiografic? întrebă ea.

Alain își dădu capul pe spate, cu un hohot de râs.

— Toate sunt fete de primprejur, unele sunt modele profesioniste, altele au venit așa, pur și simplu.

Léoniese întoarse din nou la picturi. Erau fete așa cum fusese și ea – sărace, dar atrăgătoare, fete care muncesc. Ea nu le învinovățea că acceptaseră ceea ce avea de oferit Alain Valmont. Viața cu el, se gândi ea cu o înțepătură de

invidie, deși fusese probabil de scurtă durată –, poate doar atât cât îi trebuise ca să le picteze – trebuie să fi fost interesantă și reală. Avea o calitate de om cu picioarele pe pământ, care era foarte atrăgătoare.

— Aș dori să mă

pictezi, domnule Valmont, spuse ea. Desigur, am să-ți plătesc. Dar vreau un portret exact așa ca astea.

Își șterse mâinile de o cârpă uleioasă.

— Ai cumpărat tabloul meu de la Marechaux?

— Da.

— E bun. O să valoreze ceva bani, într-o bună zi. De altfel, bineînțeles, ți-a cerut cam mult. Asta va fi mai ieftin.

— Vreau să fie un tablou mare, protestă ea.

— Mărimea nu are

nici o legătură cu calitatea, să știi, spuse el caustic. Eu nu pictez genul de nuduri pe care le găsești deasupra barului, într-un club ieftin de jocuri de noroc.

— Îmi pare rău, nu la așa ceva m-am gândit. Te privește ce anume pictezi.

— Léonie Bahri, am să pictez exact ceea ce văd.

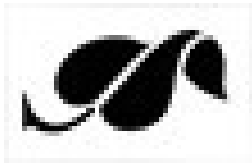

La început a fost greu, pentru că Léonie era surprinzător de rușinată să-și scoată hainele. Stătuse în spatele paravanului.

Doar după ce Alain o strigase nerăbdător, a ieșit îmbrăcată într-un halat de cașmir moale, gri, care o acoperea de la gât până la glezne, aidoma îmbrăcămințiii unui călugăr, în afară de locurile unde se lipea de formele ei. Era, probabil, îmbrăcămintea cea mai

sexy pe care și-ar fi putut-o imagina vreodată, deși era clar că o purta exact pentru motivul opus.

O așează pe un scaun și îi schiță fața, în timp ce ea ținea halatul strâns în jurul gâtului, uitându-se afară pe fereastră, fără nici o

expresie; până când el aruncă pe jos cărbunele, înfuriat.

— Pentru Dumnezeu, unde ai plecat? o întrebă el. Ea se uită la el, preocupată.

— Am făcut ceva rău?

Ochii aceia chihlimbarii erau

alungiți, o pleoapă de sus semiadormită, iar el îi schițase repede.

— Stai liniștită și uită-te la mine, ca acum.

În cele din urmă, avea ceva pe hârtie – doar o privire, dar era un început.

Léonie își aranja halatul în jurul umerilor

și Alain trase de el, până alunecă senzual pe un braţ, dezvăluind doar curba de sus a sânului. El îi întoarse capul astfel încât se uita peste umăr la el, speriată, cu bărbia uşor lăsată. Perfect, el prinse expresia în linii rapide, frecând curbele cu degetul, pentru a

îmblânzi linia.

— Acum, scoate halatul, spuse el, ducându-se la masa încărcată să-și aleagă o pensulă. Prefera să-i schițeze trupul în acuarelă.

Ea nu putea face asta. Cu un șoc, își dădu seama că se dezbrăcase

doar pentru doi bărbați în viața ei și erau bărbații cu care făcuse dragoste. Bărbatul acesta îi cerea cu răceală și fără pasiune să stea goală în fața lui, iar ea nu putea face lucrul acesta. Crezuse că totul va fi atât de ușor, că va sta pur și simplu pe pat,

în timp ce el o va picta.

— Ei! Alain avea deja hârtia umezită și era nerăbdător să înceapă.

Ea rămase înghețată în fața lui, strângându-și halatul în jurul ei.

— Îmi pare rău, domnule Valmont, spuse ea cu o voce joasă, dar nu cred că pot.

El aruncă pe podea scândura de desen.

— La naiba, urlă la ea, mă faci să-mi pierd timpul! De ce? De ce nu-ți poți scoate hainele? Trebuie să o fi făcut pentru o duzină de alți bărbați.

Léonie se dădu îndărăt, jignită de

această remarcă.

— Ce vrei să spui? se uită ea urât și cu furie.

— Știi ce-am vrut să spun! Sub halatul ăsta este un trup, iar eu nu aș fi primul care l-a văzut.

Ea se întoarse pe călcâie și o porni prin cameră spre paravan,

lovind cu piciorul în el, amintindu-și prea târziu.

— Ah, da, la naiba!

— Asta o să te învețe minte să mai stai cu halatul pe tine în atelierul meu, femeie proastă ce ești. Tot ce voiam să fac, era să te pictez.

Léonie își puse repede hainele, înainte ca el să poată ajunge la ea, agitându-se cu nasturii de la bluză și trăgându-și fusta peste șolduri. El se aplecă prietenos peste paravan, sprijinindu-și brațele deasupra acestuia, uitându-se cum își băga

picioarele în pantofi.

— Ai picioare cam mari, spuse el cu un zâmbet amabil, dar presupun că orice zeiță trebuie să aibă un defect.

Furia lui părea să fi dispărut la fel de repede cum apăruse; totuși ea se uita la el urât. El era

nebărbierit iar cămașa albastră de lucru pe care o purta era stropită cu vopsea. Își suflecase mânecile și ea observă părul fin negru care creștea neted pe antebrațele lui.

— Léonie Bahri, spuse el, cred că avem nevoie, tu și cu mine, de

un prânz bun, relaxant. Un pahar de vin, o plăcintă d e porumbel... eu știu locul potrivit.

Se îndreptă spre ușă, întorcându-se când o deschise.

— Nu vii? întrebă el zâmbind.

Léonie își luă geanta și se grăbi după el.

— A, apropo! zise el, când o urmă pe scări. Tu plătești!

El propusese drept relaxare cafeneaua și vinul, mai mult decât orice altceva. Vinul roșu, în carafă, al domnului Lucien, era tare și aromat, iar ea se înviorase, așa cum

prevăzuse el, simțindu-se bine în micuța cafenea înfierbântată, cu pereți cu oglinzi și măsuțe cu ceramică. Se opriseră la ușă să-i privească pe jucătorii de șah și de domino și studiaseră tabla neagră, alegând felul de mâncare al zilei, care, după cum

spusese el, era chiar plăcintă de porumbel. Alain luă carafa de vin roșu pe care domnul Lucien o împinse peste tejgheaua de zinc și o trase la masa de lângă fereastră. Era devreme și încă liniște, iar Léonie adulmecă atmosfera, ca și i B é b é , mirosind

rumegușul de pe podea și usturoiul de la bucătărie, brânzeturile de pe tejghea și cafeaua care se prepara continuu. Se lăsă pe spătarul banchetei de piele spălăcită și îi zâmbi.

— Am lucrat cândva într-un loc ca ăsta, zise

ea. Nimic din ce spunea nu l-ar fi putut surprinde mai mult. Ea era deci o fată cu un trecut!

— Bănuiesc că n-a fost la alegere, spuse el, examinându-i fața cu intensitate. Oare prinsese bine pleoapele astea? Nu cumva erau

puțin mai scobite, acolo lângă nas?

Léonie râse.

— Nu, n-a fost la alegere.

— Spune-mi, de ce n-ai vrut să-ți scoți halatul? Stătea aplecat spre ea, cu coatele pe masă, sprijinindu-și capul în mâini; fața lui

era trasă, era atât de slab! Ochii lui verzui se întunecau când era supărat.

— Nu știu. Ba da, știu. Mi-am scos hainele doar pentru bărbați pe care i-am iubit.

— Deci, a trebuit să-i iubești... vreau să spun, ca să faci dragoste?

Era prea cercetător.

— Știi ce vreau să spun, zise ea jenată.

— Am fi putut face treaba asta, zise el rânjind. Aș face orice, ca să vând un tablou.

Ea râse și își bău vinul.

— A venit plăcinta noastră de porumbel,

spuse ea, când apăru domnul Lucien cu caserolele aburinde.

— E atât de proaspătă, că aproape zboară, doamnă, spuse el prezentându-i farfuria cu un gest preţios şi punând o a doua carafă de vin pe masă. Uite, îţi vin prietenii, domnule

Valmont.

Brusc, masa se aglomera și se traseră alte scaune, când un grup de tineri strigară un salut, dându-și comenzile domnului Lucien și mișcându-se încolo și încoace ca să salute alți prieteni.

Léonie ședea tăcută,

urmărind activitatea cu ochi curioși. Păreau că se cunoșteau intim unii cu alții și erau imediat prietenoși, tratând-o de parcă ar fi făcut parte din grupul lor.

— Eu sunt Laura, spuse fata cu părul negru, înghesuindu-se alături de ea pe

banchetă, iar Léonie o recunoscu imediat ca fiind fata din cel puțin patru tablouri din atelierul lui Alain.

— Iar eu sunt Jacques.

Un băiat blond, nu mai mare de nouăsprezece ani, și slab ca o trestie, se înghesui

în partea cealaltă, lângă ea.

— Iartă-mă, dar nu e prea mult loc. Am reușit să fac o vânzare în dimineața asta. Ce bea toată lumea?

Era camaraderie și intimitate între ei – și în cafenea era cald și plăcut, la fel cum era la

han. Era un loc care îi făcea pe oameni să se simtă în largul lor și bineveniți, știind că acolo vor găsi întotdeauna un prieten cu care să discute sau căruia să-i asculte necazurile și problemele și să-i ofere consolare. Asta nu era fantezie, era

vorba de oameni reali, cu vieți adevărate, luptându-se să reușească într-o vocație riscantă, mizând pe talentele lor. Cât de mult îi invidia!

— Trebuie să mergem, spuse Alain, în cele din urmă. Am de lucru.

Își simți picioarele

mai ușoare și mai mici, se gândi ea, încă rănită de remarca lui Alain despre ele.

— Ce-o să facem acum? întrebă ea, când el o luă de mână și traversară strada.

— O să-ți scoatem hainele, spuse el cu un zâmbet.

Și reușise. Mai întâi discret, lăsând în jos halatul la spate, ca să-i poată schița șira spinării și cele două scobituri din spate și curba lină a șoldului.

— Mai departe, comandase el, mai lasă puțin mai mult, Léonie.

Și ea o făcu, ținând

halatul la spate cu mâinile, încât rămase goală, cu capul plecat, iar părul îi cădea pe spate, ajungând aproape până la talie.

— Minunat, minunat... ești frumoasă, Léonie. Acum răsucește-te, doar puțin, să-ți văd sânii. Ridică un

braţ! Perfect, draga mea, ai sâni perfecţi... pune piciorul pe fotoliu... ah, eşti un model minunat... dă capul pe spate, frumoasa mea, simte cât eşti de drăguţă, nu simţi?

Ea simţea şi era grozav. Îi plăcea să pozeze pentru el,

arătându-se așa cum îi cerea el, adăugând ceva în plus, o privire provocatoare, o arcuire a spatelui ca sânii să se împingă înainte, ridicându-și coșul pieptului până când pântecele formă o linie dură, frumoasă. Tremura de excitare, iar

el o schița, prinzând excitația ei flagrantă. Și apoi, în mod inevitabil, făcu dragoste cu ea.

Își petrecea tot timpul cu el, sosind la ora opt în fiecare dimineață, aruncându-se

în patul lui cu îmbrățișări și sărutări și râsete, aducând cu ea fructe și brânzeturi pentru a lua micul dejun împreună. Se ascundeau goi sub pături, mâncând piersici și lingându-și zeama de pe bărbie, bârfind veseli despre prietenii lor de la

cafenea. Apoi făcea dragoste cu ea - sau era prea preocupat să continue tabloul, dar oricum, ea era fericită. Deși nu știa dacă era prea bucuroasă de poză. O aranjase în cele din urmă, întinsă pe pat, acoperindu-l mai întâi cu o bucată de blană

mizerabilă, aurie, împrumutată de la un prieten.

— Ești un animal, spuse el, și eu intenționez să te pictez în felul ăsta.

Léonie se temea să-și imagineze rezultatul, iar el nu-i dădea voie să se uite. Ea își aruncase

părul greu în față, apoi îl scutură pe spate, așa încât acesta se rostogoli și pluti în jurul umerilor ei, acoperindu-i în parte sânii, iar ea se răsuci ca o pisică mulțumită, după o masă copioasă, întinzându-și picioarele lungi. Acum nu-i mai era greu să stea goală în

fața lui, râzând în timp ce-i poza, până când excitația era prea mare și îl trăgea spre ea.

Uneori, când stăteau seara la cafenea, se gândea că acolo îi place cel mai mult. Îi plăcea mișcarea și zgomotul farfuriilor și felul de mâncare al zilei și vinul

roșu, aspru, și prietenii lui Alain. O acceptaseră ca pe noua prietenă a lui Alain și asta era tot ce era necesar ca să aparţii locului. Iar ea dorise întotdeauna să aparţină de undeva. Uneori se strecura acolo singură, împărţind un pahar de Pernod cu domnul

Lucien, care era întotdeauna bucuros să o vadă, pentru că ea le plătea discret datoriile și, de data asta, tăblița din spatele barului era curată.

Caro o așteptase pe

Léonie toată după-amiaza, măsurând frumosul salon și uitându-se îngrijorată pe fereastră. În cele din urmă, îi auzi pașii și alergă să o întâmpine. Într-o rochie albastră, simplă, cu părul ciufulit de vânt, Léonie avea aerul unei femei care se

distrează. Avea o strălucire secretă în ochi, când o salută pe Caro.

— Aerul ăsta poate să însemne un singur lucru, mormăi Caro. Ai un iubit.

— Nu-i ce crezi, î n c e p u Léonie în apărare.

— Léonie, nu-ți dai seama că Monsieur o să te omoare dacă află.

Léonie ridică din umeri.

— N-o să afle, Caro, spuse ea încrezătoare. Am un alibi perfect. Îmi fac un portret.

— E nostim. Întotdeauna am crezut

că pictorii au nevoie de lumină bună pentru munca lor; doar dacă artistul tău lucrează la lumina lunii.

— Păi, natural, luăm cina și mai bem ceva după aceea – dar întotdeauna cu prietenii lui. Nu suntem niciodată singuri.

— Și nu sunteți niciodată singuri în atelier?

— A, da... da, Caro. Suntem. Râse, văzând fața uluită a lui Caro. Nu mă pot opri, spuse ea triumfătoare. Monsieur spune întotdeauna că sunt o femeie nesătulă. Și Alain e... ah, Caro. E

altfel decât între mine și Monsieur. E... e cumva prietenesc. E doar... distractiv, adaugă ea spășită. Asta-i tot.

— Monsieur se întoarce săptămâna viitoare, spuse Caro, iar eu îți sugerez să-ți termine portretul până atunci. Altfel cred că o

să ai probleme. Te rog, ai grijă, Léonie. Își puse brațele în jurul prietenei ei și o strânse. Te iubesc, știi doar, nu vreau să ți se întâmple ceva rău.

— Ca de pildă, ce, Caro? Nimic rău n-o să mi se întâmple, îți promit. Asta a fost un lucru bun pentru mine.

Mă simt mai bine. Chiar aștept întoarcerea lui Monsieur... deși o să-mi lipsească serile de la cafenea, spuse ea cu tristețe.

— O să mai am nevoie de câteva zile ca

să-l termin, spuse Alain, dându-se înapoi de la pânză și privind-o critic.

Ea își aruncă picioarele jos de pe pat și veni spre el.

— Lasă-mă să mă uit, te rog, se rugă ea. În fond, eu am pozat, e tabloul meu.

El își șterse pensula

pe o cârpă și ridică din umeri.

— Atunci, uită-te.

Ea se uită, surprinsă, la imaginea ei pictată. Era ea, adevărat, întinsă cât era de lungă, cu brațele în fața ei și bărbia sprijinită lângă umăr, uitându-se, somnoroasă, în afara

pânzei, cu o încâlceală de păr care îi acoperea sânii pe jumătate, potrivindu-se cu triunghiul moale, abia dezvăluit de curba piciorului. Dar lumina era extraordinară, pictura avea un fel de strălucire aurie, o iluminare specială, de

parcă soarele s-ar fi ascuns într-un loc umbros și ar fi lăsat fire de lumină aurie, învăluind trupul în mister, acoperit cu straturi de mici și tandre tușe de pensulă de culoare pală, până când devenea mai mult decât pictura unei femei

frumoase; era o ființă transparentă, ca o zână din altă lume.

— E frumos, Alain... e mai mult decât eu însămi. Mai mult decât merit eu.

— Ești chiar tu. O parte a ta, Léonie Bahri. O sărută ușor pe frunte. Când te văd?

Ea ezită.

— Nu știu. Nu ne mai vedem o săptămâna, sau poate două.

— O să fiu gata până atunci. O să-mi lipsești.

— Și tu o să-mi lipsești. Dar o să mă întorc.

Se despărțiră cu inima ușoară, iar ea

traversă strada ca să-i plătească domnului Lucien, înainte de a se întoarce la minunata ei casă din piața plină de frunze.

Capitolul 23

Era oare diferită? Arăta la fel, vorbea la fel. Îi urase bun venit cu precauție dar călduros și, având în vedere felul cum se despărțiseră, nu se putea aștepta la mai mult.

Iahtul era ancorat în Antibe și în fiecare dimineață, în zori, el stătea la cârmă și conducea vasul, prin mulțimea de ambarcațiuni din micul port, ca să ajungă afară, în largul mării, privind cum răsare soarele din ceață.

Încă nu făcuse dragoste cu ea. Dormea singur în cabina de la capătul punții, neavând încredere în el să o atingă. Stătea morocănos și tăcut la cârmă.

Léonie se întreba ce se întâmplase rău. Mai era oare furios pentru că

îi spusese că voia un copil? Sau poate pentru că îi spusese că-l iubește? El nu menționase asta, dar se simțea o distanță între ei, de care nu era vinovată. Erau singuri, doar cu echipajul. Nu invitase oaspeți și, după o săptămână de cine în

tăcere și zile lungi și goale, în care crezuse că va înnebuni, ea începuse să se întrebe dacă nu cumva era nebun.

Ea înotă înainte de masa de prânz, tăindu-și cale solitară prin valuri, uitându-se în sus, la norii de furtună care se îndreptau spre ei.

El o ajută să urce scara și îi puse un prosop pe umeri.

— Am să plec spre Paris în după-amiaza asta, spuse el tăios. Am niște treburi de rezolvat.

— Merg și eu cu tine?

— Nu-i nevoie, distrează-te aici.

El puse o mână pe umărul ei, iar ea își lăsă brusc capul și i-o sărută. Îl dorea, îi voia brațele în jurul ei, dorea cu disperare să creeze vechea magie dintre ei. Monsieur nu zise nimic, doar luă mâna de pe ea și se îndepărtă.

— În cazul ăsta, mă

duc să mă schimb, spuse ea. Suna ca o ofertă, dar el se întoarse cu spatele și se sprijini de balustradă, uitându-se la linia coastei presărată cu vile.

Era oare ăsta modul lui de a o concedia, de a-i spune că era obosit de ea? O să vină oare

înapoi? Zâmbi tristă. Asta-i soarta mea, se gândi ea, întotdeauna să aștept, întotdeauna să mă întreb dacă bărbatul pe care-l iubesc se va întoarce la mine.

Când el plecă, în cele din urmă, ea și cu Bébé se duseră la han. Fusese acolo o dată sau de două

ori în ultimii câțiva ani, dar lui Monsieur nu-i plăcea să o scape din ochi și de aceea nu prea fusese singură acolo. Acum își dădu seama cât îi lipsise locul acela. Avea vechea calitate magică de a-ți oferi liniște. Dalele terasei, încălzite de soare, erau

confortabil de familiare pentru picioarele ei goale, dealurile tot mai miroseau a cimbru, iar camera ei era răcoroasă și simplă și îi evoca amintiri despre fata care fusese ea cândva, făcând-o să se simtă vinovată când se gândea la Monsieur și la Alain.

Îi spusese adevărul lui Caro, când afirmase că legătura lor fusese doar o distracție, îi plăcuse să fi e cu Alain. Dar era ceva întâmplător. Erau doar prieteni.

Legătura cu Monsieur era complexă și tulburătoare, iar ea stătea în pat,

întrebându-se ce ar trebui să facă. Era imposibil ca el să fi aflat ceva despre Alain, n-avea cum. Era sigură de asta. Deci, probabil că era supărat pe ea pentru că-i spusese că-l iubește. Dar de ce? Probabil că el nu o iubește. Acum simțea cu adevărat că nu

o iubea. Nici nu o mai atingea măcar. Nu o atinsese niciodată – a, da, doar atunci, pe punte, când îi pusese mâna pe umăr iar ea i-o sărutase.

Ea refuză să aștepte și să se îngrijoreze; în schimb, își folosi energia plănuind grădinițe,

comandând pomi care să facă umbră și plante și alergând între Nisa și Monte Carlo în căutare de soiuri rare, reușind chiar să-l convingă pe domnul Blanc să-i dea câteva plante tropicale minunate din grădinile cazinoului.

Monsieur era plecat

de zece zile și ea renunțase să-l mai aștepte sau, mai curând, nu-l mai aștepta – nu va mai aștepta pe nimeni, niciodată. Astea erau regulile ei. Când el nu era acolo, timpul ei îi aparținea în întregime și îl umplea cum îi era pe plac.

Ședea pe terasă cu picioarele goale, ca de obicei, cu părul legat la spate cu un fular și cu fusta ridicată deasupra genunchilor, curățând mazăre într-un castron ținut în poală.

— Imaginea femeii casnice, spuse el cu un zâmbet. Ea se uită în

sus, auzind sunetul vocii lui. Zâmbea.

Ce-i spusese cândva Alphonse? „Zâmbește doar atunci când câștigă".

— Bună.

Ea continuă să curețe mazărea.

— Asta este pentru cina noastră?

— Dacă rămâi la cină...

— Mi-ai promis odată că ai să-mi prepari mâncarea aceea din Provence, cu vinete... ce-ar fi să-ți ții promisiunea în seara asta?

Ea îl privi surprinsă.

— Ai vrea așa ceva?

El își scoase pantofii de pânză pe care-i purta și se așeză lângă ea, pe trepte. Luând o păstaie, o desfăcu și puse micile boabe de mazăre verzi gălbui, în gură.

— S-ar cuveni să le pui în vas, îi zise ea. El o luă de mână.

— Știu, Léonie!

— Da.

— Hai să fim prieteni. Mi-ai lipsit. De asta am fost atât de nefericit... să nu mă întrebi de ce, dar n-am putut să ți-o spun, deși am vrut s-o fac. Îți spun acum. Ți-am simțit lipsa, în călătoria aceea.

Ea se uită la el,

bănuitoare, față de schimbarea lui bruscă. Ce putea să se fi întâmplat la Paris? O fi dat oare vreo lovitură fabuloasă în afaceri? A cumpărat vreun rival sau a preluat o altă companie? Ar putea fi singurul motiv pentru o asemenea stare de spirit

favorabilă. Sau încerca, oare, acum să o cumpere cu vorbe în loc de diamante? Ea se simți emoționată, dorind să-l creadă că îi simțise lipsa! Nu era oare asta aproape același lucru cu a-i spune că o iubește? Ea puse vasul pe treaptă, alături, și se apropie mai

mult de el.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte?

— Nu-mi vine ușor, Léonie.

Ea se ridică scuturându-și fusta, iar el se aplecă și îi sărută glezna, ținându-i-o strâns cu o mână, strângând degetele până

o duru.

— Au, ţipă ea râzând şi îndepărtându-se şchiopătând.

— Asta-i doar ca să te fac să ştii că-mi aparţii! strigă el. Léonie!

— Da.

— Am adus şampania.

Ea zâmbi când intră

în casă și starea ei de spirit deveni cu totul alta. Poate că, de data asta, totul va fi bine.

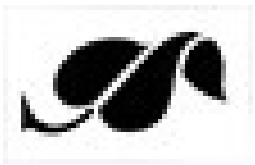

Mâncară pe terasa ei, doar la lumina lunii și a unei lumânări care ardea frumos în noaptea fără

briză. El îi vorbi despre mașinile lui, pasionat de amănuntele motoarelor și ale formelor lor și despre călătorii, amuzând-o, întreținând-o cu vechiul lui farmec. Așa că ea află ce îl preocupă – îi plăcea această latură a lui - și era atât de atrăgător. Se

plimbară pe plajă, bălăcindu-se în apa care era mai rece decât se așteptaseră. Ascunși de golful de la Point; el făcu, în sfârșit, dragoste cu ea, încet, arătându-i în mod deliberat că e a lui, până când, în cele urmă, ea strigă că-l iubește.

Capitolul 24

Bărbatul era aproape invizibil, era atât de obișnuit - era unul dintr-un milion care arătau exact ca el – păr castaniu, mustață mică tot castanie, haine maronii. Lui Maroc îi

trebuiră luni de zile ca să-și dea seama că-l vedea pe bărbatul ăsta aproape în fiecare zi și deși, în mod evident, nu era bogat, părea că nu are de lucru. Își petrecea zilele leneș la *Cafeneaua Saint-Georges*, din colțul pieței, sau ședea pe o bancă în parc, citind

ziarul, întotdeauna în raza lui vizuală. Apoi, când Maroc se uita a doua oară, dispăruse. Și asta se întâmpla întotdeauna când Léonie pleca de acasă. Azi va afla de ce.

Îmbrăcat la fel de obișnuit ca și prada sa, el ședea la patru mese

distanță și își sorbea cafeaua, urmărindu-l pe bărbat. Își citea ziarul și căsca, fără să pară grăbit să se ducă undeva. Maroc știa că Léonie va pleca de acasă la ora zece și mai erau cinci minute până atunci. Își încrucișă brațele și aștepta. Chelnerul apăru

cu o tavă de cornuri calde și cafea, iar bărbatul, punând ziarul deoparte, începu să-și ungă cornul cu unt, exact când Léonie ieși din casă. Înjurând, el rupse o bucată de corn, îndesându-l în gură și aruncând niște bani pe masă, o porni în josul

străzii, după ea. El îi făcu semn unei trăsuri și se urcă în ea, tocmai când Léonie dădu colțul.

Deci, asta era. Monsieur pusese să o urmărească pe Léonie. Cu o înțepătură de teamă, Maroc își aminti de vizitele ei la artist. Dar nu, Monsieur se

întorsese deja de câteva săptămâni și totul părea normal. Se uită, îngrijorat, la cafeaua lui. Era normal că trebuia să-i spună, dar ce puteau face?

Léonie urcă ușor

familiarele trepte prăfuite, spre atelier, și bătu la ușă.

— Deschide, spuse ea nerăbdătoare, eu sunt. Nu se auzi nici un răspuns.

— Alain!

Apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată. Se uită la ea surprinsă;

niciodată nu era încuiată. Se grăbi înapoi, în jos pe scară, și traversă strada pietruită spre cafeneaua *Alsace*.

Era exact la fel, marile ferestre de sticlă erau tot aburite și bătrânii din colț tot mai jucau domino, dându-i politicos bună ziua când

o recunoscură. Se uită repede în jur. Alain nu era acolo și nici vreunul dintre prietenii lui. Era încă devreme și probabil că nu vor veni acolo până după douăsprezece. Domnul Lucien o strigă de la locul lui obișnuit, din spatele tejghelei de zinc.

— Domnule Lucien... l-ai văzut pe Alain? Am fost la atelier, dar e încuiat.

El o privi surprins. Oare să fi plecat Alain fără să-i spună? Procedase foarte incorect, nu era un mod de a trata o fată atât de drăguță și de generoasă

ca ea.

— M-am gândit că știi, spuse el. Alain a plecat la Londra, acum câteva săptămâni.

— La Londra?

— Alain a avut un mare noroc... un proprietar al unei galerii, venit în vizită din Anglia, a văzut un

tablou al lui la Marechaux și a venit la atelier să-l cumpere. A fost atât de impresionat de talentul lui, încât s-a oferit să ia toate tablourile lui Alain și să-i organizeze o expoziție la Londra. De fapt, domnișoară, s-a oferit să fie sprijinitorul lui Alain.

Se va îngriji ca el să dispună în atelier de tot ce are nevoie, iar tablourile i se vor vinde prin galeria lui. Dar a insistat ca Alain să se mute la Londra pentru un an – era singurul mod ca să aibă continuitate în lucru, a spus el. Alain a fost

emoționat de norocul care a dat peste el și am făcut o petrecere strașnică aici, în seara aceea, domnișoară. Îmi pare rău că n-ați fost aici.

— Dar nu a fost totul cam brusc, domnule Lucien? întrebă Léonie, nesigură.

El ridică din umeri, desfăcându-și mâinile expresiv.

— Vezi, domnișoară, uite așa se poate schimba norocul în meseria lui. O singură pictură poate schimba cursul vieții unui om.

Léonie își înlătură sentimentul egoist de

regret că-l pierduse pe Alain și pentru timpul fericit petrecut împreună.

— Sunt bucuroasă că i s-a ivit o ocazie atât de minunată, spuse ea. Poate că portretul meu va avea o mare valoare, într-o bună zi. L-a lăsat cumva la dumneata,

domnule Lucien?

— După câte știu eu, a luat totul cu el – a împachetat tot a doua zi și a plecat. S-a făcut totul rapid, ca nu cumva să-și schimbe părerea. Domnul Lucien ridică din umeri, gândindu-se la o asemenea eventuală prostie. De parcă Alain

s-ar fi gândit să respingă o asemenea ofertă.

Léonie coborî de pe scaunul înalt de lângă tejghea.

— Atunci, cred că l-a păstrat.

Poate că e mai bine așa, se gândi ea, amintindu-și de Monsieur.

Merse încet pe strada sărăcăcioasă care încetase să-i mai pară așa de când făcuse parte din ea, împreună cu Alain și cu prietenii acestuia. Cumva, ei o încălzeau, dându-i culoare și viață. Acum, strada era din nou cenușie... O mică

străduță pustie, într-un cartier sărac. Omulețul neobservat, în costumul cafeniu, se confunda atât de bine în fundalul mizer, încât ea nici nu-și dădu seama de prezența lui.

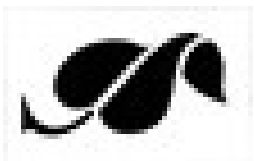

— Bineînțeles că e capabil de așa ceva, Léonie, se repezi Caro. Nu ți-am spus eu asta încă demult? Monsieur e capabil de orice! Și e inteligent, el n-o să facă un lucru obișnuit, așa că nu poți ști la ce să te aștepți.

— Dar să pună să mă

urmărească, pe mine, Caro! Cum a putut face una ca asta? Ah, aș dori ca Maroc să fi greșit.

Nu-i venea să creadă.

— Nu greșește, Léonie. Bineînțeles că dacă nu ai fi avut aventura asta stupidă, n-ai fi avut de ce să te îngrijorezi. Tipul ăla n-

ar fi descoperit nimic. Lucrul pe care nu-l știm este de când a început să te urmărească și de ce. Nu crezi că e ceva curios în legătură cu dispariția lui Alain, Léonie? Să aibă un asemenea noroc deodată, să fie descoperit din întâmplare – să i se ofere

o asemenea șansă doar cu condiția să plece la Londra... De fapt, a fost îndepărtat!

Léonie se uită uluită la Caro. Să fie oare adevărat?

— Nu-mi vine să cred, protestă ea.

— Nu crezi, pentru că nu vrei să crezi. Dacă

Monsieur te-ar bănui măcar că ai o legătură, nu crezi că ar găsi un mijloc ca să scape de bărbatul respectiv? În afaceri face asta mereu. Află ce anume doresc adversarii și le oferă, după care preia totul.

Alphonse mi-a spus despre metoda lui. Și

niciodată nu dă greș.

Léonie începu să râdă.

— Atunci, mă bucur măcar că Alain va beneficia de nebunia mea, spuse ea. Am dorit întotdeauna să fiu o protectoare a artelor!

— Léonie, zise Caro, exasperată, se pare că

nu-ți dai seama de situația în care te afli. Cred că dacă Monsieur ar fi știut sigur că ai avut o aventură cu Alain, ar fi putut să te ucidă, pe tine, pe el sau pe amândoi.

— Nu va face niciodată asta. Léonie era foarte sigură. Știi de

ce? Nu din cauza mea, ci din cauza copiilor lui. Are doi fii, Caro, iar ei sunt pe primul plan. Nu-și va permite nimic care să le păteze numele, nu va face nici un scandal. Marie-France de Courmont se va asigura de lucrul ăsta. Oricum, dacă-i face plăcere să mă

spioneze, n-are decât s-o facă. De acum încolo, viața mea va fi fără pată.

— Sper, oftă Caro.

Avea o senzație curioasă, știind că era urmărită. Acum, când era conștientă de lucrul

ăsta, i se părea mereu că-l observă pe bărbatul acela; era întotdeauna acolo – îl vedea exact cu coada ochiului, ascunzându-se după un ziar, șezând într-o trăsură, sau umblând pe stradă fără nici un țel. Léonie avea uneori senzația că ar trebui să

se oprească și să-i spună unde se ducea – totul ar fi fost cu mult mai ușor – dar alteori, se înfuria amarnic. Voia să-l confrunte pe Monsieur cu spionul lui, să-i spună cât era de josnic, cât era de ascuns și de meschin. Dar cum putea oare? Era vinovată. L-ar

putea forța la o confruntare în legătură cu Alain, iar ea nu dorea asta, mai ales acum, când lucrurile mergeau atât de bine.

Monsieur își petrecea mai mult timp cu ea, învățând-o, în sfârșit, lucrurile pe care ea dorea să le cunoască.

O ducea să vadă proprietăți, nu doar la Paris, ci și în orașe industriale, unde el cumpăra pământ pentru a-l specula, știind unde se va extinde industria și va avea nevoie de teren și unde se vor construi fabrici. Ea își investea banii unde o făcea și el,

cumpărând noi acțiuni a l e *Companiei de Automobile De Courmont*. Mașinile erau pasiunea lui – nu mai vorbea despre altceva, neglijând alte afaceri pentru a-și acorda mai mult timp pentru ele. Primele modele apăruseră deja

pe șosele. El însuși conducea una roșie, iar ei i se părea un vehicul greoi, cu formă lungă, îmbrăcat în piele, strălucind de mânere de alamă și lămpi și tot felul de minuni. Avea scaune capitonate în piele cafenie, ba chiar și o mică vază de cristal,

Lalique, pentru flori. Ea alergase la Worth să-și cumpere o rochie de mătase roșie, la fel de deshisă și lucitoare ca și automobilul, iar el o condusese la teatru, bucurându-se de senzația pe care o produseseră în minunatul lor vehicul.

— E cea mai bună reclamă pe care aș putea s-o fac, spusese el când o ajutase să coboare treapta. Ai să vezi, Léonie, în curând Parisul va fi plin de mașini - iar majoritatea vor fi De Courmont.

Pentru prima oară, îi permisese să

împărtășească cu el emoția produsă de noua afacere, iar ea fusese mulțumită să fie măcar puțin implicată în treaba asta.

Dar cel mai bun lucru dintre toate era că îi promisese că o va lua la New York cu el. Trebuiau să plece

săptămâna următoare, iar Léonie era ocupată, făcea cumpărături, își lua haine potrivite pentru această ocazie. Era prima oară când recunoștea public că ea era mai mult decât doar amanta lui. Va fi la brațul lui ca femeia lui, cea cu care alesese să-și

împartă viața, femeia pe care o iubea. Iar ea avea acum siguranța că o iubește – nu spusese el, oare, că-i lipsise? Îi lipsise atât de mult, încât de data asta o lua cu el! Își dorea atât de mult ca el s-o iubească! Voia să fie în siguranță în dragostea lui.

Se grăbi la salonul *Fortuny,* sperând că i-au făcut rochiile de seară. Le alesese gândindu-se la Monsieur și erau toate în același stil: fâșii lungi, fluide, de mătase, plisate, deschise în formă de V aproape până în talie, lipindu-se de trupul ei când se

mișca, prinse jos pe șolduri cu un cordon cu pietre semipreţioase de aceeași culoare cu ciucurii de mătase. Cumpărase același model în culorile chihlimbariu și jad, acvamarin și ametist, topaz și cristal. Erau superbe.

— Doamna arată minunat în rochia asta, murmură vânzătoarea admirativ, în timp ce Léonie se inspecta în oglindă, învârtindu-se ca să se vadă la spate.

Materialul delicat se mișcă într-o buclă, de la umerii goi până la talie. Era senzațională.

Monsieur va fi mândră de ea, la New York, îi zâmbi vânzătoarei.

— Sunt perfecte. Vă rog să le livraţi acasă la mine - ba nu, aşteaptă, pe asta o iau cu mine.

O alese pe cea de culoarea cristalului. O va purta diseară, doar pentru el.

Era în stare să-i ierte orice, se gândi el, când arăta așa. Îl aștepta în salonul mare și își alesese bine ambianța. Rochia avea aceeași nuanță opacă a materialului de pe

pereți, ca un văl de ceață care îi acoperea trupul, strălucind acolo unde cordonul din mărgele de cristal îi prindea șoldurile înguste. La lumina lămpii, chiar și părul ei părea mai pal. Îl împletise într-o coadă groasă, complicată, cu mărgele, care atârna

strălucind pe spatele ei neted.

Ferestrele erau deschise, ca să prindă briza, iar el își aminti brusc și foarte viu de noaptea de la hotel, când făcuse dragoste cu ea în salonul albastru. El acceptă un whisky de la Maroc și se așeză la

fereastră. Era foarte cald în seara aceea.

— Îți place?

Fața ei abia aștepta aprobarea lui.

— E minunată.

— Am aranjat o cină specială în seara asta, hai să vezi.

Îi întinse mâna.

— Avem oaspeți?

— Fără oaspeți, doar tu și cu mine. Îi arătă masa. Mâncăm omletă, zise ea, o salată și un pahar de vin simplu.

— Eu sunt foarte mulțumit cu o omletă, zise el cu indiferență.

— A, dar poți avea orice fel de omletă dorești - omletă cu icre

negre, sau cu somon afumat sau cu ciuperci. Sau *fines herbes*?

— Trebuie să plec imediat după cină – se uită la ceas – de fapt, peste o jumătate de oră.

Se întreba ce se întâmplase rău. Cu siguranță, nu era vorba de copii.

— Monsieur, copiii sunt cumva bolnavi?

— Nu, nu sunt bolnavi. Am hotărât să-i trimit în America, la școală, pentru un timp. Vor pleca împreună cu mine, săptămâna viitoare. La fel și mama lor.

— Mama lor?

Atunci... Nu putu să termine propoziția.

— Exact, draga mea. N-o să poți merge în călătoria asta. Poate data următoare.

Léonie simți cum îi tremură trupul, de parcă sângele i se cutremura în vine.

— Te rog, nu-ți face

probleme dacă nu poți să rămâi la cină, spuse ea cu vocea foarte liniștită. Sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Léonie, dar după cum vezi, n-am de ales.

— Nu vreau să discut

mai mult treaba asta. E clar că viața ta continuă fără mine.

Ea ieși încet din cameră, ca o umbră cenușie, coada blondă legănându-i-se în mers.

Ochii lui erau reci, în timp ce o urmăreau cum pleacă. Aș putea să-ți iert *aproape* orice,

Léonie Bahri, se gândi el, amintindu-și de Alain Valmont, dar nu *chiar totul*. Trebuie să ne acceptăm cu toții pedeapsa.

Léonie îl auzi plecând. O porni fără țel în jos, pe scări, și se uită în sufragerie. Masa pentru doi arăta atât de

atrăgătoare, cu paharele subțiri de cristal care erau favoritele lui și cu porțelanul simplu, fin, pe care-l alesese pentru că știa că îi plăcea. Brusc, furia începu să fiarbă, sfâșiind-o, consumând-o. Cu o singură lovitură cu brațul, mătură masa,

auzindu-se zgomot de cioburi de sticlă și porțelan spart.

Léonie Bahri, urlă ea în tăcerea goală care urmă, nu ești făcută să fii amanta nici unui bărbat!

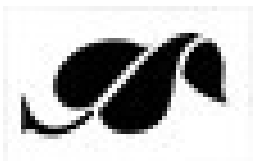

A doua zi fugi în Sud, doar cu Bébé și cu o valiză împachetată în grabă, cu cele mai simple lucruri.

Maroc o însoți îngrijorat, măsurând împreună cu ea peronul, până când veni trenul aburind și pufăind, pregătindu-se de

călătorie.

— Dar, Léonie, ce să-i spun? Vii înapoi?

De data asta era o chestiune serioasă, o simțea din atitudinea ei. Își stăpânea furia, care fierbea în ea ca un vulcan, gata să erupă, cu un strat de lavă, care să acopere rana pe care o

simțea în interiorul ei.

— Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Monsieur. Caro m-a avertizat în legătură cu metodele lui: promite ceea ce vor oamenii și apoi pune stăpânire pe ei. Asta face și cu mine, Maroc: descoperă ce anume doresc cel mai

mult și apoi îmi ia înapoi lucrul respectiv. Mă torturează... cum pot să trăiesc așa cu un bărbat?

— Léonie! zise el, bătând-o ușor pe mână. Întotdeauna ai venit înapoi. S-a întâmplat de mai multe ori, e un joc pe care îl jucați

amândoi.

— Așa este, Maroc? Oare sunt și eu la fel de vinovată ca și el?

Poate că da, se gândi ea. Dar, oare, greșelile ei nu erau obișnuite, omenești? Ea nu mânuia alți oameni cu puteri supranaturale, așa cum făcea el.

Îl putea vedea pe bărbatul pe care-l disprețuia, la capătul peronului.

— Oricum, cu siguranță că va ști unde am plecat, spuse ea cu amărăciune.

Spionul se va grăbi să-i telegrafieze raportul, de îndată ce va

pleca trenul. Ah, Maroc! îl ținu strâns, în timp ce lacrimile începură să-i curgă. Nenorocirea este că-l iubesc.

Bébé începu să miaune, un mieunat subțire, iar Léonie ridică pisica, strângând-o în brațe, liniștitor.

— Trebuie să fie din

cauza aburilor, spuse ea. Trenul a speriat-o.

Se aplecă din compartiment, ținându-i mâna lui Maroc.

— Cine s-ar fi gândit, Maroc, când tu și cu mine am devenit prieteni, că viața noastră se va transforma astfel?

— Viața încă nu s-a

terminat, Léonie, spuse el, când trenul se puse în mișcare.

Capitolul 25

Bébé se lăfăia la soare pe marginea ferestrei cu plăci de teracotă, bucurându-se de căldură, întinzând, leneșă, o labă spre o albină, când aceasta bâzâia în raza ei vizuală.

Léonie era plecată pe deal să planteze diverse lucruri în grădină. Era acolo de aproape două luni și se trezea odată cu soarele, în fiecare zi, săpa, grebla, prășea și planta. Spre seară, când soarele scăpata, se uita la parcela ei, tratându-și cu tandrețe plantele, de

parcă le-ar fi putut face să crească mai puternice doar arătându-le bunătate.

— O să vezi, îi spunea ea lui Bébé, într-o bună zi asta va fi o grădină frumoasă și eu voi fi cea care a creat-o.

Domnul Frenard terasase panta până la

plajă și amândoi s-au aplecat asupra planurilor și schițelor ei, pentru că ea știa exact ce voia: un șir de copaci pentru umbră, aici la Vest, și un bazin ornamental pe bucățica de pământ care înainta în jurul plajei, cu o bancă alături, astfel

încât, la apusul soarelui, să poată ședea sub pomi și să se uite peste bazin la mare. Plantase palmieri și iasomie și yancea și leandri, și le iubea pe toate.

— E lucrul care-mi dă cea mai mare satisfacție din câte am făcut în viața mea, îi

spuse domnului Frenard, în timp ce-și curăța mâinile. Uită-te la mine, – și i le întinse pentru a le inspecta – am pământ sub unghii și bătături de la săpat. Sunt o femeie a câmpului, domnule Frenard. M-am întors la începuturile mele

țărănești.

Noaptea era atât de obosită, încât dormea buștean, fără să viseze și fără griji. În schimb, făcea asta în timpul zilei. Toată ziua. Reluase la nesfârșit scena cu Monsieur, întrebându-se de ce? De ce o făcuse? De ce făcea totdeauna

așa? Un lucru era sigur, nu mai voia să-l vadă niciodată. Sau poate voia, ca să-i spună că îl urăște, că e un monstru; ar fi dorit să-i scoată ochii, să-l lovească și să-l muște, să-l rănească. Cum putea oare să-l iubească? Uneori însă îl dorea cu disperare, îi era

dor de forța prezenței lui, simțind valuri de pasiune pentru el, împotriva cărora încerca să se lupte, spunându-și că nu-l voia.

După câteva săptămâni, prima durere trecuse și ea se cufundase în munca ei, care cel puțin cerea o

anumită disciplină și îi dădea o satisfacție – la sfârșitul fiecărei zile, obținea rezultate pe care le putea vedea; iar în fiecare săptămână, plantele ei creșteau și grădina se dezvolta.

Nu primise nici o veste de la Monsieur și nu avea idee dacă se

întorsese sau dacă mai era cu soția și copiii la New York. Nu mai era treaba ei. Acea parte a vieții ei se terminase.

Devenise din nou o fată de la țară, nu se mai ducea nici măcar la Monte Carlo sau la Nisa. Hanul era cu adevărat căminul ei. Pacea pe

care o găsise întotdeauna în căldura primitoare a acestuia o liniștea. Un lucru știa sigur; bărbatul acela mărunt, în haine maronii, nu se vedea nicăieri. Domnul Frenard controla în fiecare zi prin sat și confirma că nu apăruse

nici un străin.

— Oricine s-ar învârti pe aici, ar fi imediat remarcat, ca un deget bolnav, o asigura el. Cunosc pe toată lumea din împrejurimi. Aici nu e loc pentru un spion, domnișoară Léonie.

Îndreptându-și

spatele dureros, Léonie examina cărarea pe care o făcuse ca să se ducă prin grădină, până jos la stânci, unde îi plăcea să facă baie. O săpase și o netezise ea însăși, apoi o pavase cu plăci de piatră și bucăți vechi de teracotă, ce alcătuiau un fel de covor de forme și

culori diferite, iar golurile erau umplute cu pietricele de pe plajă. Cerul se întunecă rapid și, chiar în timp ce se uita, văzu un fulger la orizont. Își strânse repede uneltele, curățindu-le cu un smoc de iarbă și ștergându-și mâinile de fusta de

bumbac pe care o cumpărase în satul Saint-Jean, Bébé veni în fugă spre ea, sperând că era timpul de plimbare.

Tunetul răsună peste apă, când fulgerul pâlpâi din nou, luminând pânza unei ambarcaţiuni mici, care se îndrepta spre mal. Nu era nici o

boare de vânt, iar pânzele atârnau moi sub cerul roșu amenințător, în timp ce încerca să evite furtuna care se apropia. Léonie se uită, îngrijorată, de pe înălțimea de deasupra stâncilor, întrebându-se dacă va reuși. Un zigzag de fulgere tăie brusc

marea iar ploaia și vântul se porniră, împingând barca spre acel Point plin de stânci. Ea alergă în jos pe pantă spre plajă, abia putând să vadă prin ploaie, alunecând pe stânci, încercând să-și țină părul ud ca să nu-i intre în ochi și luptându-se să

ajungă în locul spre care era împinsă barca. Nimeri peste ea aproape înainte să o vadă, trasă frumos la mal, într-o fâșie de nisip dintre stânci. Nu se vedea nimeni la bord, iar L é o n i e se uită, preocupată, la ambarcațiune. Oare

omul acela să fi fost aruncat peste bord? Marea fierbea și era înspumată, udându-i picioarele, răstindu-se la fulgere și la ploaie, furioasă că o scoseseră din liniștea ei albastră.

— Este cineva pe aici?

Un cap apăru din

spatele pânzei.

— Vin imediat. Încerc să dau jos afurisita asta de pânză, înainte ca vântul s-o facă fâșii.

Léonie se lăsă pe o stâncă., simțind cum genunchii i se înmoaie ușurați.

— Am crezut că ai

murit.

Se auzi un râs din spatele pânzei.

— Cine, eu? Niciodată. Am trecut prin furtuni mai rele decât asta – și cu bărci mai mici.

Sări de pe punte și își analiză satisfăcut munca.

— Am făcut o treabă bună, nu-i așa? Am zărit locul ăsta cu nisip de acolo din larg și mi-am dat seama că era singurul loc spre care puteam să mă îndrept, înainte ca furtuna să mă prindă cu adevărat. Se întoarse spre ea. Dar îți mulțumesc că te-ai

preocupat.

Era tânăr – probabil de vârsta ei – și la fel de ud ca și ea. Părul îi era lipit de cap și apa îi picura în ochi. Léonie începu să râdă.

— Ce frumos trebuie să arătăm amândoi, zise ea ridicându-se cu greu.

El întinse o mână să

o ajute.

— Păi, dacă ești aici, înseamnă că trebuie să fie și vreun adăpost unde poți găsi de mâncare – sau e o insulă pustie? Nu prea mă pricep să construiesc colibe din frunze de palmier și să caut fructe sălbatice ca să ne

hrănim.

Ea râse.

— Nu-i nevoie de așa ceva, e un han în vârful pantei.

— Minunat. Barca va fi în siguranță aici, până trece furtuna.

El mai controla o dată ambarcațiunea, asigurându-se că era în

regulă.

— Vremea rea va mai dura, pe cât se vede. Léonie îl privi curioasă; era priceput, capabil. Știa ce face. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru el.

— Hai, să mergem.

El îi luă mâna, în timp ce urcau dealul

împreună, ajungând în vârf, râzând și gâfâind, alunecând amândoi prin noroiul grădinii ei ude, până ajunseră pe terasă, unde se așezară un moment, ca să-și scoată pantofii uzi.

El se uită apreciativ la han.

— Nu puteam să

eșuez cu barca într-un loc mai bun. Ce crezi, ar avea o cameră și pentru mine?

— Sper că da, replică ea. Am să vorbesc cu doamna Frenard pentru tine.

— Atunci, lucrezi aici? Fantastic – am fost salvat de fecioara blondă

de la han. Ar trebui să scriu un cântec despre tine.

— Așteaptă aici, spuse ea lăsându-l în hol, cu apa curgând de pe el. Am să-ți aduc un prosop și niște haine uscate, apoi am să-ți arăt camera ta. În bucătărie, ea le explică

celor doi Frenard ce era cu vizitatorul lor, întorcându-se câteva minute mai târziu cu un braţ de prosoape, o pereche de pantaloni de lucru şi o cămaşă veche.

— Nu cred că o să ţi se potrivească. Zâmbi amuzată. Domnul Frenard e mai plin şi

mai mărunt decât tine.

— O să meargă, spuse el vesel. Acum, arată-mi drumul, blondă fecioară.

Léonie îl conduse la o cameră și se duse repede să se schimbe. Ea se întreba cum arăta oare când era uscat și, uitându-se la ea însăși în

oglindă, stropită cu noroi și muiată de ploaie, cu părul ca un ghem dezordonat de șuvițe ude, râse. Ei bine, n-avea de ce să-l deziluzioneze, ea nu era decât o lucrătoare, acolo.

Se îmbăie repede și se schimbă, punându-și

o altă fustă de bumbac și o bluză albă, moale, suflecându-și mânecile ca o femeie care muncește. Își șterse părul cu prosopul, legându-l ușor ca să nu-i cadă pe față, și se duse să o ajute pe doamna Frenard la bucătărie. Era aproape ora cinei, iar

hanul avea un oaspete. Primul ei oaspete. Era emoţionant.

Charles d'Aureville îşi strânse cu cureaua pantalonii vechi, albaştri, în jurul taliei subţiri, zâmbind când îi

suflecă la glezne – oricum, fiind scurți, era mai bine să-i facă și mai scurți, decât să îi fâlfâie în jurul gambelor. Pantofii lui de pânză erau încă uzi, așa că trebuia să umble în picioarele goale. Spera că nu-i va deranja treaba asta. Privirea lui cercetă

camera mică ce dădea spre marea măturată de ploaie și se socoti norocos că găsise un rai atât de plăcut. Mai bine să găsească fata, să-i cumpere un pahar de *pastis* și să-i mulțumească pentru ajutor. Simțea mirosul de mâncare gătită.

Luându-se după aroma delicioasă, merse pe coridor spre mica sufragerie. Fata, într-o fustă și o bluză, curăța acum și așeza pe o masă farfurii cu glazură albastră. Ea își ridică privirea când intră el, aruncându-și de pe umăr coada blondă,

zâmbindu-i cu ochii cei mai uluitori. Era oare aceeași fată?

— Hei, tot tu ești, nu-i așa? întrebă el cu un zâmbet. Léonie îl privi fix. Era înalt, cu talia puternică, musculoasă, a unui atlet. Părul lui negru se ondula, iar ochii, curios

de deschiși la culoare – erau gri sau ca aluna? – o priveau întrebător.

— Și tu ești tot tu, răspunse ea. Știu asta după pantalonii domnului Frenard.

— Tu cu siguranță arăți mai bine decât mine. El râse. Trebuie să- ți mulțumesc că ai

venit să mă salvezi. Dar mai e ceva... ce-ai fi făcut dacă aș fi fost aruncat peste bord?

— M-aș fi dus după tine, bineînțeles. Te-aș fipescuit.

El o crezu pe cuvânt.

— În cazul ăsta, curajoasa mea salvatoare, vrei să

împaci cu mine o sticlă cu vin?

Léonie puse sticla pe masă.

— Asta-i din partea hanului, spuse ea, nu luăm niciodată bani de la marinari naufragiaţi. Constatăm de obicei că n-au o leţcaie în buzunare.

Se bătu cu palmele peste buzunare – bineînțeles că n-avea bani.

— Am să-ți restitui suma, promise el. Mama m-a învățat să fiu întotdeauna cinstit și să nu iau niciodată bani de la o femeie.

Léonie râse,

umplând paharele.

— Cerul se limpezește. Mergem afară pe terasă?

— Uite ce, spuse el, dacă ai treabă, eu sunt bucuros să mă învârt pe la bucătărie. Acasă obișnuiam des să fac lucrul ăsta, când eram copil... Sunt un mare

șmecher, nimeni nu scăpa de farmecul meu. Puteam obține tot ce voiam de la bucătăreasă, chiar și cea mai bună prăjitură cu ciocolată, înainte de a se răci suficient ca să poată fi tăiată.

— Pun pariu că ai fost foarte alintat.

— Ai dreptate, deși am crezut întotdeauna că Edouard e mai răsfățat – el era mai mare, așa că avusese mai multe ocazii.

— Edouard?

— Fratele meu.

— Înțeleg. Ei, nu-i nevoie să mergem la bucătărie, am puțin

timp liber.

— Nici nu-ți știu numele, spuse el surprins.

— Dar nici eu pe al tău.

— Eu sunt Charles d'Aureville.

— Iar eu sunt Léonie Bahri.

Se duseră pe terasă,

râzând. Doamna Frenard, uitându-se prin ușa de la bucătărie îi urmări ieșind.

— Așa-i mai bine, spuse ea. Are nevoie de companie.

El locuia la castelul

familiei, lângă Tours, unde administra proprietățile.

— Cel mai mult îmi plac caii – cei de curse – și bărcile, nu neapărat în ordinea asta, îi spuse el. Am fost săptămâna trecută la Monte Carlo pentru cursa de iahturi – nu, n-am câștigat. Am

sosit al treilea, dar am făcut o cursă bună. Data viitoare voi reuși mai bine. El se uită la mâinile ei asprite de muncă ținând paharul de vin. Și tu ce faci?

— Ei, câte puțin din toate. Gătesc, lucrez la grădină, spăl vase... lucruri obișnuite.

— Nu e plicticos? Vreau să spun, o fată ca tine... ești foarte drăguță.

Ea se uită la el cu ochii aceia frumoși, alungiți, cu o privire enigmatică pe care nu o putea descifra.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te ofensez...

vreau să spun că nu făceam apropouri sau așa ceva, continuă el.

Ea se încruntă.

— E-n regulă. Fiecărei fete îi place să i se spună că e drăguță. Mai vorbește-mi despre tine. Ea se sprijini de perete la marginea terasei. Cum e când ai

nouăsprezece ani și trebuie să răspunzi de proprietăți întinse și să ai o familie mare, cai și bărci?

— Hei, stai puțin. În primul rând, am douăzeci și doi de ani, iar proprietățile nu sunt chiar așa de mari. Sunt doar de mărime

decentă. Casa a fost construită acum trei sute de ani de către un d'Aureville și am reușit să locuim acolo de atunci până acum. Mama părea că o conduce de parcă ar fi fost un hotel – era întotdeauna plină cu prieteni, cu bunici, cu

unchi, cu mătuși și veri. Era arhiplină de oameni și animale – câini, hamsteri, șoareci albi, pisici, iepuri, cai – de toate. Râul trecea prin parcul nostru și Edouard m-a învățat să înot.

— Fratele tău mai mare, completă ea.

— Da. Edouard a

fost un frate mai mare perfect, el m-a învățat tot ce trebuie să te învețe un frate mai mare – să înot, să navighez cu barca, să călăresc – și m-a ajutat la lecțiile de la școală.

Doamna Frenard scoase capul pe fereastră.

— Cina e gata, strigă ea.

Charles era dezamăgit, îi plăcea să stea cu ea.

— O să trebuiască să te duci să ajuți?

— Nu avem nici un alt client în seara asta. Nimeni nu iese din casă, pe aici, când e umezeală!

— Atunci, o să iei cina cu mine? M-aș simți foarte prost de unul singur.

Îi zâmbi cuceritor.

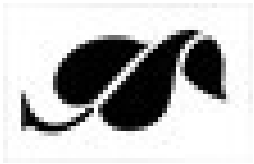

Pentru ea, viața lui era mai fantastică decât orice poveste din O mie

și una de nopți, el era o Șeherezadă care îi spunea basmele pe care ea dorea să le audă. Povești despre o copilărie magică, într-un castel de pe râul Loira, unde verile erau pline de zile lungi, însorite, cu ponei favoriți și câini bătrâni, credincioși;

despre înotul cu grupuri mari de prieteni, într-o piscină rece, zăgăzuită din râu; despre furtul merelor și al prunelor din propriile lor livezi. Întotdeauna, în iunie, erau căpșuni, iar o mamă drăguță se asigura că-și spălau mâinile înainte de cină, refuzând

să-i trimită în camera copiilor, pretinzând că vrea să aibă mereu familia în jurul ei, că ei erau bucuria vieții ei. Iernile erau reci și, când s-au făcut mai mari, mergeau la vânătoare în pădure, iar în ajunul Crăciunului, era o festivitate, întotdeauna

cu aceleași mâncăruri tradiționale și cu slujba de la miezul nopții; apoi reveneau acasă în grup, fără să le fie somn, ca să bea vin fiert aromat – de fapt mai mult limonada decât vin -și să mănânce fripturi fierbinți, lipicioase, în fața focului aprins în hol, în timp ce

adulții râdeau și se sărutau unii cu alții și își urau „Crăciun fericit" și toată lumea desfăcea cadourile.

— Și fratele tău? întrebă ea. Vorbește-mi despre el.

— Edouard este aventurierul familiei, spuse el între două

înghițituri din ghiveciul ei.

— Continuă, îl îndemnă ea.

— E o poveste întreagă despre Edouard. Mamei îi place să o spună, întotdeauna, continuă el. Într-o dimineață, când avea doar șase ani, el și-a

împachetat o geantă cu cele necesare vieții – un măr, două bucăți de prăjitură cu ciocolată și un ursuleț de pluș - și a pornit-o spre sat, în drum spre Paris. Când a ajuns în sat, s-a așezat pe o bancă în fața hanului să-și mănânce prăjitura – mersul pe jos

era o treabă care îți făcea foame. Patronul hanului l-a văzut și, recunoscându-l că e băiețelul de la castel, a trimis pe cineva să-i spună mamei; între timp, i-a dat lui Edouard un pahar mare cu lapte, ca să meargă cu prăjitura. Când mama a

sosit, și-a aruncat brațele în jurul lui, ușurată, și l-a întrebat unde se ducea. „Într-o aventură, a spus el. Mă duc în junglă și la lacuri și munți, în Africa și în China". „Nu poți să te duci mai târziu? l-a întrebat ea. Când ai să fii mai mare? În fond,

acum am nevoie de tine". El s-a uitat foarte serios la ea, gândindu-se la ce-i spusese. Ea se jura întotdeauna că el stătea pe gânduri, ca pe muchie de cuțit, să aleagă între ea sau junglă. Apoi, a fost de acord să rămână. „Dar numai un timp și numai

pentru că ai nevoie de mine", i-a spus el. Charles râse.

— A reușit să-și țină promisiunea, până a împlinit șaisprezece ani și apoi a plecat: mai întâi în Africa, țara visurilor lui, apoi în toate celelalte locuri. Acum are douăzeci și

cinci de ani și e în Brazilia... la mii de kilometri depărtare, pe râul Amazon în sus, și aduce cauciuc din junglă.

— Cred că-i simți lipsa, spuse ea, invidioasă. Ai un frate mai mare atât de perfect.

— Edouard e cel mai bun prieten al meu. Nu există nimic ce nu i-aș putea spune. E greu de explicat... știu, Edouard are un fel de tandrețe rară pentru un bărbat. Probabil că sună straniu, dar dacă l-ai întâlni vreodată, ai înțelege ce vreau să spun. Ca frate

mai mare, m-a iubit aproape ca un tată; mi-a dat voie întotdeauna să mă alătur jocurilor lui fără să fie obligat de către mama. Obișnuia să stea în fața unui semicerc format din prietenii lui și să spună, „El e Charles, e fratele meu și stă cu mine";

voia să vadă dacă îndrăznesc să-l refuze Și n-au îndrăznit niciodată... și așa că am rămas cu ei.

El râse, amintindu-și.

— Iar tu, Charles, tu ai vrut vreodată să fugi în țări îndepărtate, ca fratele tău?

El se uită în ochii ei

– acei ochi stranii, minunați, ca ai unui animal somnoros.

— Nu, mie îmi place aici. Îmi plac caii și câinii mei și fermele. Îmi plac lucrurile așa cum au fost întotdeauna.

B é b é sări pe masă alături de el. Începu să

toarcă, frecându-și capul de brațul lui.

— Hei, tu, ușuratico, spuse el râzând, mângâindu-i capul mic. Apoi își înălță privirea, uluit. Doamne, pisica asta poartă diamante și rubine.

Léonie ridică din umeri.

— Poate a avut un tată bogat, spuse ea cu un zâmbet.

— Dar oare sunt adevărate?

— Mă îndoiesc, dar arată la fel de drăguță și dacă poartă podoabe false, nu crezi?. Ea își împinse scaunul înapoi. Hai să mergem pe

terasă, să vedem dacă au apărut stelele. Poate că mâine ai să-ți poți recupera barca.

Cerul era fără nori, iar aerul era îmbălsămat și cald, de parcă Odin și Thor nici nu auziseră vreodată de Coasta de Azur.

— Spune-mi despre

tine, o îndemnă el, plimbându-se pe terasă împreună. Ești un mister. Ești prea exotică pentru a aparține locului acestuia.

El îi urmări fața, așteptând un răspuns. Buza ei de jos era rotundă, ca o perniță, tentantă.

— Exotică? Din păcate, nu. Sunt o obișnuită ajutoare la bucătărie. Singurul lucru exotic la mine este că tatăl meu a fost egiptean.

— Atunci, spuse el luându-i mâna și sărutându-i degetele aspre, roase, poate ești o

zeiță... o făuritoare de destine, o țesătoare de farmece...

El întinse mâna și îi despleti coada, desfăcându-i părul pe umeri. Ea mirosea proaspăt și răcoros, a iasomie și piersici.

Léonie se îndepărtă, lăsându-l dezamăgit și

încurcat la capătul terasei.

— Léonie, îmi pare rău, n-am vrut. Ba... da, am vrut, dar nu așa cum crezi.

Doamne Dumnezeule, se gândi ea, e atât de nostim. Crede că eu am impresia că profită de o sărmană

servitoare când, de fapt, eu sunt aceea care n-am vrut ca el să mă sărute, pentru că nu știam unde s-ar putea sfârși asta.

Charles era cufundat în scuzele lui.

— Uită, iartă-mă. Mă pun la picioarele tale.

Și făcu chiar așa, se întinse pe burtă, pe

terasă, și îi sărută degetele de la picioare, până ce ea începu să râdă, dorind ca el să o sărute pe gură, de data asta. El o făcu; avea un gust delicios de soare și vânt și de bunătate simplă și de toate lucrurile după care tânjea ea.

Era foarte târziu, vorbiseră mult în noapte. Luându-l de mână, ea îl duse în camera ei și stătură culcați acolo împreună, unu lângă altul, în patul cel mare, ținându-se de mână și vorbind în șoaptă despre faptul că trebuia să se scoale în

zori să controleze barca și cât de norocos fusese că o găsise pe ea și cât de norocoasă fusese ea că-l găsise pe el. Și apoi, o sărută și o îmbrățișa, iar ea se relaxa în brațele lui tinere, iubitoare, lăsându-l să facă dragoste cu ea, visând că făcea și ea parte din

marea lui familie fericită, că era o d'Aureville, cu veri pline de soare și cu Crăciunuri fericite. Atât timp cât era în brațele celui ce-i înfățișa cele mai dragi vise ale ei, simțea că aparține și ea lumii aceleia.

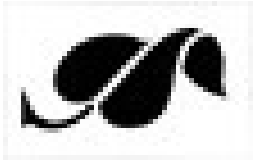

Ea îl trezi în zori și se duseră jos la barcă împreună, urcându-se pe stânci și traversând mici bălți rămase de pe urma fluxului, în drumul spre portul lui secret.

— Îmi pare rău că te părăsesc, spuse el,

ținându-i mâinile și uitându-se în ochii aceia frumoși. E o noapte pe care n-am s-o uit cât voi trăi. Ești o zeiță, Léonie Bahri. Ai ceva magic.

El își puse brațele în jurul ei și o sărută cu tandrețe, iar ea zâmbi când el îi făcu semn cu mâna. Barca plutea ușor

pe apă, aşteptându-şi stăpânul şi, odată cu briza rapidă de dimineaţă, el ridică pânza şi fixă direcţia.

— La revedere, Léonie, strigă el stând la cârmă.

— La revedere, Charles... ai grijă. Nici eu n-am să te uit,

adăugă ea în șoaptă.

O săptămână mai târziu, veni o scrisoare de la el. Se duse pe jos la plajă să o citească, șezând pe stâncile unde îl întâlnise.

„Dragă frumoasă

Léonie Bahri, scria. Ţam spus că mama m-a învăţat să fiu întotdeauna cinstit şi să nu iau niciodată bani de la o femeie... de aceea, ca un bărbat onest, îţi trimit o sumă pentru plata camerei mele şi pentru masa servită la familia Frenard. Te rog

mulțumește-le din partea mea.

Iar ție, magică Léonie – vrăjitoare, zeiță, țesătoare de farmece – îți mulțumesccă ai fost cu mine, că mi-ai dăruit o noapte din viața ta fermecată, că ești atât de frumoasă și atât de iubitoare și blândă...

trebuie să-ți mai spun că ai un loc în amintirile mele... Charles".

Ea împături scrisoarea cu grijă și se întoarse încet la han, gândindu-se la el. Va păstra scrisoarea lui pentru totdeauna – și el rămăsese în amintirea ei.

Capitolul 26

Marie-France de Courmont nu-l văzuse niciodată pe Gilles așa ca acum. Îl văzuse în multe feluri - fermecător, acru, amuzant, rece, distant – dar niciodată nehotărât.

Insistase brusc să-i ducă pe băieți în America, să vadă niște școli, trecând peste protestele ei că nu-și poate lăsa copiii atât de departe. „Atunci, stai acolo cu ei", îi replicase el, cu indiferență. Iar când au ajuns acolo, au vizitat cam o duzină de școli,

și-a redus opțiunea la două, apoi toată chestiunea a fost abandonată, ca și când n-ar fi existat vreodată. Când ea îl întrebase, el îi răspunsese că se va mai gândi la treaba asta, mai târziu. Îl auzise pe Verronet întrebându-l despre noile automobile

și, din nou, el amânase să ia o hotărâre importantă. Aflase de la Verronet că asta nu se întâmpla pentru prima oară. Se părea că Gilles, care până atunci nu-și lăsa niciodată vreo hârtie pe birou, ci stătea acolo până rezolva totul, nu se mai putea

concentra. Și doar se știa că munca era pasiunea lui.

Acum, când se întorseseră la Paris, nimic nu se îmbunătățise. Stătea treaz cea mai mare parte a nopții – știa asta pentru că văzuse lumina aprinsă în dormitorul lui

– dar nu lucra. Atunci ce făcea, oare?

— Arăți obosit! îi spuse într-o seară, la cină.

— Zău?

— Nu te simți bine, Gilles?

— Sunt perfect sănătos.

— Poate lucrezi prea

mult. Ar trebui să te odihnești. De ce nu pleci în Sud? Știi că dacă stai pe iaht, asta îți face bine.

Gilles se uită la ea, surprins. Îi oferea scuza pe care o căuta.

Ea împinse scaunul și Bennett se grăbi să o ajute.

— Mă duc să le spun noapte bună copiilor, apoi cred că am să mă culc devreme. Noapte bună, Gilles... și, Gilles...

— Ce-i?

— Poate ar trebui să te duci la doctor, să-ți faci un control?

— Exagerezi, Marie-France. Sunt perfect

sănătos.

Ea ridică din umeri.

— Cum dorești.

Gilles aprinse o țigară de foi și își sorbi coniacul, stând singur în sufragerie. Masa lungă, perfect lustruită, reflecta candelabrul de argint, subliniindu-i singurătatea – luminile

lumânărilor erau pentru doi, pentru amor și atracție. Ah, Dumnezeule, cât de tare îi lipsea Léonie. Era disperat să aibă vești despre ea. Nu primise nici o scrisoare de la ea, nici un mesaj. Plecase de tot. Bărbatul din Saint-Jean avea greutăți să

supravegheze hanul și îi fusese imposibil să se infiltreze printre localnici.

Țigara de foi se stinse, o reaprinse și plecă prin hol spre biroul său, trase fotoliul cel mare la fereastră și se uită afară, peste Sena.

Intenționase să nu o

mai vadă niciodată, îi cerea prea mult. A, nu ca alte femei – nu cerea bani și bijuterii și blănuri – Léonie voia dragoste. Iar dragostea era acel bun pe care el nu-l avea ca să-l poată oferi. Ce simțea, oare, pentru ea? se întrebă el. Pentru că de simțit,

simțea ceva, cu siguranță. Nevoia de ea era dureroasă. Și de ce îi spusese oare că dorea un copil? Un copil! Trebuie să fi fost nebună. Oare nu știe cât de mult cer copiii – mai bine-zis, nu cer, ci pretind? Ei pretind dragoste – iar el nu era pregătit să o

ofere nimănui. Numai că ăsta era singurul lucru pe care-l voia ea, unicul lucru de care avea ea nevoie. Léonie dorea să fie iubită.

Se sprijini de spătarul fotoliului, gândindu-se ce să facă.

Dacă o voia înapoi, trebuia să-i spună că o

iubește. Era atât de simplu, încât se întreba de ce nu se gândise la asta mai înainte.

Vremea furtunoasă se menținea, se întrezărea la orizont, întunecând cerul de

seară cu nori purpurii, la fel cum se întâmplase când Charles fusese aruncat de mare la ușa ei, cu două săptămâni înainte.

Léonie se uită îngrijorată la nori, în timp ce se grăbea să se întoarcă de la Saint-Jean, alergând ultimii metri,

când cerul se deschise și ploaia începu.

— Sărmanii mei pomișori, îi spuse gâfâind doamnei Frenard, scuturându-și picăturile de ploaie din păr. Dacă vremea continuă tot așa, o să-i dezrădăcineze.

Se uită pe fereastră

spre tinerii chiparoși pe care îi plantase în partea de vest a terenului ei, dar era imposibil să vezi ceva prin pânza de ploaie.

Doamna Frenard aprinsese focul în camera de zi și Léonie se așează acolo să-și usuce părul și să o privească pe

Bébé care se bucura de acest lux neobișnuit.

— Ai un vizitator, Léonie, spuse domnul Frenard din ușă, cu o voce conspirativă.

— Un vizitator? Dar cine-i? întrebă ea tot în șoaptă.

El închise ușa cu grijă în urma lui.

— El este, Léonie; e Monsieur, ducele.

Șocul îi provocă din nou un tremur pe șira spinării. I se uscase gâtul și inima îi bătea tare. Să fie oare nervozitate? Sau excitație? Așadar, venise, în cele din urmă! Dar venise, oare, să-și revendice proprietatea

lui, sau să-și ia un rămas bun final?

Monsieur stătea în micul hol, făcându-l și mai mărunt cu prezența lui. Apa picura din părul lui și din haine, făcând o baltă pe podeaua de gresie.

— Mi s-a stricat automobilul, spuse. am

mers pe jos, câțiva kilometri.

— Vino înăuntru. Léonie deschise ușa de la camera de zi. Mă duc să aduc prosoape.

Îl lăsă stând lângă foc, uitându-se după ea, și alergă la dulapul cu lenjerie, acordându-și timp să se obișnuiască

cu ideea că el era cu adevărat aici. La naiba, nu se aşteptase să se simtă aşa, dar arăta atât de vulnerabil, aşa ud cum era. Şi era slab, nu arăta bine. Doamne, oare să se fi întâmplat ceva rău cu el? Léonie, Léonie, îşi spuse ea, era vorba să nu-ţi pese, îl

urăști, a ieșit pentru totdeauna din viața ta.

El aștepta acolo unde îl lăsase; îi dădu prosoapele.

— Mai bine scoate-ți haina, sugeră ea, am s-o pun aici să se usuce.

Ea întoarse capul, nevrând să vadă nici măcar un gest intim cât

de mărunt, amintindu-și cum îi descheia cămașa și își punea brațele în jurul lui, plăcându-i senzația pieptului lui gol lângă ea, simțind cum îi bate inima.

— Léonie! Părul lui era zburlit de la frecatul cu prosopul, iar cămașa era udă, la fel cum

fusese și haina. Trebuia să te văd, am venit să-ți spun că-mi pare rău de cele întâmplate.

— Parcă îmi amintesc că ți-a părut rău și data trecută, când ai venit aici... Nu se repetă oare aceeași poveste?

El ridică din umeri.

— Îmi vine greu, Léonie, pledă el. Știi asta. Acum văd că am făcut o cruzime. Dar, cumva, atunci când am făcut-o, nu mi s-a părut chiar așa – mi s-a părut că e firesc să iau copiii cu mine, la New York. Nu mi-am dat seama cât de mult a însemnat asta

pentru tine.

— A, ba cred că da, Monsieur... tu știi întotdeauna exact ce faci..

— Îmi acorzi credit pentru mai mult decât sunt capabil. Bineînțeles că, dacă aș fi știut ce fac, nu m-aș fi comportat atât de stupid, ci te-aș fi

luat cu mine.

— Ah, nu mai pot suporta, strigă ea brusc. Nu mai suport să trec din nou prin toate astea. O să spui că-ți pare rău și eu o să mă întorc la tine și apoi o să găsești vreo altă cale să mă torturezi. Ei bine, nu. Nu și nu. Niciodată!

— Léonie, am nevoie de tine. El întinse mâinile spre ea. Te rog, Léonie, întoarce-te la mine.

Ea se duse în capătul îndepărtat al camerei, de parcă s-ar fi temut că el ar putea s-o atingă, iar el se prăbuși deodată, moale, pe fotoliul de

lângă foc.

— Ce s-a întâmplat? țipă ea speriată.

Arăta îngrozitor, era palid și tremura.

— Îmi pare rău, îmi pare cu adevărat rău, Léonie., Probabil că am răcit.

— Doamnă Frenard, doamnă Frenard...

Léonie ieși în fugă din cameră, în căutare de coniac, iar el o urmări cu ochi care păreau că se înceţoșează rapid. Simți o durere în umăr și începu să tușească; nu plănuise să se simtă astfel, dorise să o prindă în braţe, să o copleșească, să o facă să

simtă că avea nevoie de el – și acum, iată că el avea nevoie de ea.

O auzi revenind în cameră, dar pentru el era un efort prea mare ca să deschidă ochii. Mirosi alcoolul când ea i-l duse la gură și îi turnă puțin pe gât, făcându-l să tușească.

— Monsieur, țipă ea, ah, Monsieur... deschide ochii, spune-mi că te simți bine.

— O să-mi fie bine – mai lasă-mă un moment, am simțit că nu mai pot respira.

Gâfâi când durerea îl fulgeră din nou și ea alergă la cei doi Frenard.

— Trebuie să cerem ajutor, țipă ea. Domnule Frenard, te rog, du-te la Saint-Jean după doctor.

Îngenunche lângă el pe covor, ținându-i mâinile. El îi simțea căldura degetelor pe degetele lui înghețate. Durerea scădea, nu-l mai strângea atât de

puternic, iar mâinile începeau să i se dezmorțească, înțepându-i degetele. Se ridică puțin în fotoliu.

— O să-mi fie bine acum, șopti el. Acum respira mai ușor și ea îl urmărea cum încordarea se ștergea de pe chipul lui. Gilles deschise ochii

și o privi.

— Léonie, e ridicol... am venit să-ți spun că nu pot trăi fără tine.

El râse și începu să tușească, fața contorsionându-i-se de durere.

— Te rog nu spune asta, îl îndemnă ea.

— Am venit să-ți

spun că te iubesc, gâfâi el. Te iubesc, Léonie.

Ea își aminti vocea avertizatoare a lui Caro. El descoperă exact lucrul de care au nevoie cel mai mult oamenii și apoi folosește lucrul acesta ca să-i submineze; fiecare are prețul lui. Nu-i adevărat,

se gândi ea, îmi spune cuvintele pe care am dorit să le aud atâta vreme, doar pentru că crede că ar putea să moară.

— E-n regulă, Monsieur, spuse ea blând, mângâindu-i degetele care încercau să i le prindă pe ale ei, nu-

ți face rău, încercând să vorbești acum.

El se mișcă neliniștit în fotoliu.

— Trebuie să-ți spun. Neapărat. Vino înapoi la mine, Léonie. Am nevoie de tine. Te iubesc. Te rog spune-mi că o să vii.

Închise ochii și se

lăsă pe perne.

— Stai liniștit, murmură ea. Doctorul o să vină curând.

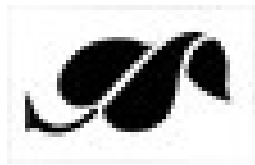

Cu ajutorul doctorului, îl mutară în patul ei și Gilles se cufundă în moliciunea

acestuia, cu ușurare.

— Ar trebui să insist să vă trimit la spitalul din Nisa, spuse doctorul Marbeuf, deși se pare că vă simțiți mai bine acum.

— S-a mai întâmplat așa, doctore, replică Gilles, deja iritat de slăbiciunea lui, și, fără

îndoială, că se va mai repeta. Am să rămân aici.

— Inima este un organ imprevizibil, domnule duce, îl atenționa doctorul. Sfatul meu este să vă întoarceți la Paris cât mai curând posibil și să consultați specialistul

dumneavoastră. Totuși, dacă ignorați sfatul meu, cel puțin odihniți-vă. Întoarce-ți-vă pe iaht și nu faceți nimic, câteva săptămâni. Dacă ați stat sub un stres prea puternic, atunci trebuie să înlăturați cât mai mult din această presiune.

Léonie asculta de pe fotoliul ei, din colţ. Era inima, deci, ea nu ştiuse că are probleme.

— E-n regulă, Léonie, spuse el după plecarea doctorului. Am să trăiesc. Dar îmi pare rău că te-am speriat... doar că...

— Doar că, ce

anume?

— Doar că ai arătat că încă îți mai pasă de mine.

Afară era întuneric și ploaia răpăia în geamuri, bătând toba pe terasă. Bébé se uita afară în noapte, urând ploaia. Tăcerea atârna grea în aer.

Léonie se duse spre pat și se uită în jos la fața lui obosită, privindu-l fix în ochi.

— Chiar ai crezut ce-ai spus?

El întinse mâna, atingându-i părul cu degetele blânde.

— O cred. Te iubesc, Léonie.

El stătea culcat pe perne, uitându-se cum își descheie bluza și și-o scoase încet, apoi fusta, alunecându-i peste șolduri; văzu trupul ei atât de familiar, atât de frumos. Ea se băgă sub pături, punându-și brațele în jurul lui, ținându-l aproape,

liniștindu-l cu apropierea ei, împărtășindu-i forța ei. Se simțea ca un copil în brațele ei, protejat și iubit, mângâiat să adoarmă. Ah, slavă Domnului, se gândi el închizând ochii, slavă Domnului că încă mai e a mea.

Capitolul 27

E ca un bărbat tânăr la prima dragoste, se gândi Caro, când Léonie și Monsieur urcară la braț cărarea de la han până la mașina care aștepta. Monsieur se întorcea la Paris și ea nu

mai văzuse nici un bărbat atât de nedornic să plece. Era însă îngrijorată de Léonie; în clipa asta, arăta ca o femeie îndrăgostită, fericită și lipsită de griji, ca în clipa următoare, să devină rece și distantă, preocupată de propriile-i gânduri. Caro îi făcu

semne cu mâna, când el se urcă în automobil și, cu un ultim sărut din partea lui Léonie, porni pe drumul spre Nisa.

Ei bine, se gândi în sinea ei, acum o să aflu adevărul. Descoperise ea, oare, că, de fapt, nu-l iubește? Caro se afla la han doar de două zile,

grăbindu-se să vină acolo la cererea urgentă a lui Léonie, care îi spusese că voia să-i relateze urgent ceva, dar Monsieur întârziase și nu avuseseră încă ocazia să vorbească.

— Ei, acum a plecat, anunță Léonie cu un oftat.

Se așează pe treptele ce duceau spre mare, cu genunchii strânși sub bărbie și cu brațele în jurul lor. Oare stătea așa doar pentru că el avea să-i lipsească? se întrebă Caro. Rămăseseră amândoi pe iaht, mai mult de o lună. Lui Léonie nu-i plăcea

niciodată să aștepte.

— Caro, sunt însărcinată!

Ea lăsă puțin timp ca să înțeleagă bine sensul celor spuse.

— Ah, Léonie, ah, Doamne, ești sigură?

— Da, sunt sigură. Trebuie să fac un avort.

— Léonie! Era

șocată. Nu poți face una ca asta... e atât de periculos. Se cutremură la acest gând. Dar de ce să nu-i spui, pur și simplu? Știu eu cum e el, dar, cu siguranță, putem să-l convingem cumva.

— Caro, nu e copilul lui Monsieur.

Privirea uluită a lui Caro o întâlni pe a lui Léonie.

— Atunci... al cui?

— Este al celui despre care ți-am vorbit... marinarul eșuat la mal.

— Dar a fost o singură noapte.

Léonie zâmbi.

— Ah, Caro, nu trebuie mai mult. Caro tăcu, întrebându-se ce era de făcut.

— Vezi cum e Monsieur acum, spuse Léonie. E diferit, mă iubește. Ultima lună a fost atât de fericită, atât de calmă! Pentru prima dată, în ani de zile, nu

ne-am sfâșiat încercând să ne provocăm unul pe celălalt. Jocurile s-au încheiat.

— Léonie, nu există nici o cale ca Monsieur să creadă că e copilul lui?

— Mi-a zis odată că copiii lui sunt ai lui și ai soției și că aceștia sunt

singurii copii pe care intenționează să-i aibă... Monsieur e un om foarte grijuliu, Caro. El nu face greșeli.

Se uitară una la alta, căutând o cale de ieșire din dilemă.

— Trebuie să fac un avort, spuse în cele din urmă Léonie. Nu exista

altă cale.

Începu să plângă și Caro o înconjură cu brațele.

— Te rog, nu plânge. Bineînțeles că nu poți face un avort. N-am să te las să faci un lucru atât de îngrozitor, Léonie. Gândește-te la risc, ai putea muri.

— Ah, Caro, nu înțelegi? În sfârșit, am totul. Monsieur mă iubește. E tot ce mi-am dorit de fapt. Și acum, din cauza unei singure nopți – doar o singură noapte, cu un tânăr care a apărut într-un moment în care aveam nevoie de cineva – am să

pierd totul. Ah, cum am putut să fiu atât de proastă!

Caro își puse brațele în jurul ei și o lăsă să plângă.

— Nu te îngrijora, L é o n i e , spuse ea liniștitor. O să se rezolve totul. N-am să te las să te omori făcând un

avort... trebuie să ne gândim la un plan. Trebuie să existe și altă soluție.

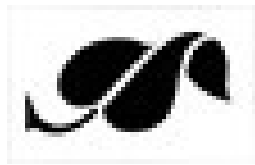

Verronet bătu la ușa lui Monsieur.

— Domnișoara Montalva vrea să vă

vadă, domnule. El își ridică privirea surprins.

— Caro? Ce naiba căuta ea aici?

Caro intră în birou, sărutându-l pe obraz și așezându-se, fără obișnuitul ei zâmbet plin de încredere.

— Am venit să te văd în legătură cu Léonie.

El o privi uimit.

— Nu știu dacă ai observat, Gilles, dar nu arată bine în ultimele câteva săptămâni. Se tot plângea de oboseală și lipsă de atenție – și știu că așa ceva nu i se potrivește.

Era adevărat. Léonie era întotdeauna plină de

energie, chiar când stătea nemișcată, părea că se reține, așteptând să acționeze, iar acum, toate astea dispăruseră. Era liniștită, prea liniștită și, de când se întorseseră la Paris, ea nu dorise să meargă nicăieri. El crezuse că era mulțumită să

rămână doar cu el. Nebun! De ce nu-și dăduse oare seama că se întâmplă ceva rău?

— Spune că nu o mai interesează mâncarea, zise Caro, întrerupându-i gândurile, nimic nu o mai tentează...

Asta era destul de adevărat, se gândi ea cu

un oftat. Léonie nu mânca, într-o încercare disperată de a rămâne slabă, ca să nu se observe sarcina.

— Trebuie să o vadă un doctor, spuse el cu îngrijorare. Știu eu exact omul care e potrivit.

— Am dus-o azi dimineață la un doctor.

Ezită. Din păcate, ceea ce a zis el nu e prea bine.

Ah, Doamne, ce tot spunea ea? Își împinse înapoi scaunul, stând aplecat asupra ei, prinzându-i umerii.

— Caro... ce se întâmplă cu ea, ce are? Spune-mi, pentru

Dumnezeu.

— Plămânii, Gilles, doctorul spune că-i tuberculoză.

Léonie. Frumoasa lui Léonie era bolnavă, poate chiar...

Caro întoarse capul, nevrând să-i întâlnească privirea.

— Există şanse ca să

se vindece complet, Gilles, dar are nevoie de îngrijire de specialitate. Trebuie să plece imediat la un sanatoriu în munți. Doctorul spune că este esențial pentru ea să aibă odihnă totală și liniște, că nu are voie să primească vizite, până când nu-și dă el avizul.

Ar putea să fie nevoie de luni de zile.

— Atunci, trebuie să vorbesc cu doctorul acela. Trebuie să aibă tratamentul cel mai bun, cel mai specializat.

El încerca să-și stăpânească panica ce-l cuprinsese – trebuia să o salveze.

— Doctorul ăsta este cel mai bun. Are clinica lui în Elveția și practica lui e cea mai avansată în acest domeniu. O să aibă grijă de ea, Gilles, poți avea încredere în el. Dacă vrei, poți vorbi și tu cu el.

Ea știa că se putea baza pe doctor, ca să-i

confirme povestea – fusese deja plătit pentru asta.

A fost exact așa cum spusese ea. Doctorul Lepont a confirmat povestea ei, adăugând că prezența lui Gilles sau a

lui Caro, așa necăjiți cum erau, ar fi fost dăunătoare pentru starea precară a sănătății lui Léonie. Nu avea voie să aibă vizitatori, până nu permitea el. Dar nu trebuiau să se îngrijoreze, el avea sanatoriul său particular în munți, o va duce el

însuși acolo și echipa lui de medici îi va supraveghea tratamentul. El îi va informa despre progresele ei, bineînțeles, dar trebuia să plece imediat.

— Faceți ce credeți că e necesar, a răspuns liniștit Monsieur. Dar,

doctore Lepont, o vreau înapoi vindecată!

El umblă ore în șir pe străzile Parisului, bles-temându-se că nu știuse că e bolnavă, că nu observase mai devreme. Își aminti de noaptea în care fiul său aproape că murise. Abia atunci a înțeles cât de

mult ținea la el. Și și-o aminti pe Léonie la han, când îl ținuse în brațele ei toată noaptea. Nu, ah, nu – Léonie nu putea să moară!

O duse la gară el însuși, asigurându-se că

era instalată confortabil în compartimentul special pe care-l rezervase pentru ea. Léonie îl urmări cu îngrijorare, cum măsura peronul în așteptarea doctorului Lepont.

Îi dădu numeroase cadouri de plecare, cămăși de noapte moi cu

volane și capoate, un covoraș de blană pentru pat, ultimele cărți ca să se distreze în orele lungi pe care le va petrece singură. Trenul pufăia nori de aburi pe peron, iar Bébé mieuna încet pe genunchii ei și se înghesuia mai aproape.

El veni înapoi cu

doctorul Lepont.

— Voi fi în compartimentul de alături, doamnă, spuse doctorul cu un zâmbet. Am să fiu cu ochii pe dumneata, nu te îngrijora.

El îi părăsi discret, în timp ce conductorul începu să închidă ușile.

— Te aștept să te întorci ca vechea mea Léonie, spuse Gilles, prinzându-i umerii slabi, ochii lui adânci, albaștri, comandându-i.

— Am să mă întorc, Monsieur, răspunse ea ascultătoare, în timp ce el o sărută. îți promit că așa voi face.

Ea îl urmări de la fereastră, cu un braţ ridicat în semn de rămas bun, când trenul porni. Când el dispăru din vedere, ea se lăsă pe perne cu un oftat de uşurare. Poate va reuşi, până la urmă.

Capitolul 28

Acum nu se mai poate nega, se gândi Léonie, trecându-şi cu satisfacţie mâinile peste umflătura burţii ei. Şi îmi place. Îmi place. Aş vrea să am o duzină de copii. Aş vrea să-mi

petrec tot restul vieții ca mamă.

— Imaginează-ți, Bébé, că pot face un copil. Ar trebui să încerci și tu, pisicuța mea. Trebuie să-ți găsim un soț.

Un soț. Starea ei de spirit se prăbuși, de la bucurie la disperare,

cum se întâmpla atât de des de când venise în mica vilă de pe terenul sanatoriului. Avusese momente când se simțise atât de izolată și de tristă încât dorise să moară și momente de vârf, atât de înalte, încât se simțise invincibilă, promițându-și că va

păstra copilul, că Monsieur îl va accepta ca pe al lui și totul va fi minunat. Dar, bineînțeles că totul nu era decât un vis. Realitatea era că avea aproape opt luni de sarcină și copilul nu avea un tată. Mai rău încă, trebuia să-l

abandoneze de îndată ce-l va naște.

Fuseseră făcute toate aranjamentele.

Infirmiera îi va lua copilul la naștere și apoi va merge la prietenii surorii doamnei Frenard, care locuiau la Menton, și care promiseseră să aibă grijă

de copil ca și când ar fi fost al lor. Erau oameni buni, simpli și binevoitori și aveau deja trei copii – acum se va adăuga unul în plus micii lor familii fericite. Și, bineînțeles, că avusese grijă să depună o generoasă sumă de bani în banca din

Menton, suficientă pentru întreținerea întregii familii. Copilul lui Léonie nu va fi sărac, avusese ea grijă de asta.

Umblase la nesfârșit pe dealul cu eucalipți și pini din spatele vilei, gândindu-se la viață, la copilul care venea pe lume neajutorat, la fel de

nedorit cum fusese și ea însăși, și vărsând lacrimi amare pentru încă un copil născut fără dragoste. Dar, cel puțin, o să fi îngrijit, o să fi iubit, îi promise ea, chiar dacă eu nu te voi mai vedea niciodată, după naștere.

Timpul trecuse încet

în micul sat elveţian, cuibărit în strânsoarea unor piscuri care împungeau cerul cu degete albe. Aerul începutului de toamnă era limpede şi rece, iar ea şedea pe verandă, înfăşurată călduros, urmărind veverițele cum aleargă pe ramuri, şi

hrănind cu firimituri de la micul dejun prihorii cu pieptul luminos. Și, odată cu apropierea iernii, clopotele răsunau în vale, sunetele lor fiind purtate în jos, de pe pășunile înalte, înainte de a începe să ningă.

Culorile îi reveniră în obraji, căci mânca tot ce

spuneau doctorii că trebuia, făcând plimbări lungi, cu B é b é , pe dealurile din spatele vilei, până când trupul ei deveni prea greoi pentru un asemenea efort și atunci se mulțumea să se plimbe prin terenul sanatoriului, evitând satul, ca nu cumva să fie

străini indiscreți, deși era convinsă că nu erau.

Lui Monsieur i s-a permis să-i scrie o dată pe lună, iar ea deschidea scrisorile, dornică. Erau întotdeauna la fel, scurte bilete în care spunea că spera că era mai puternică și se simțea mai bine și că aștepta să

o vadă când va fi destul de bine. Erau întotdeuna semnate simplu, „Monsieur". Ce face oare când eu nu sunt acolo? se frământa ea, umblând pe dealurile izolate. Voia să se termine totul, ca să se poată întoarce la el, sigură acum de faptul că el o iubește, că totul va

fi bine, de îndată ce vor fi din nou împreună.

Brusc, la sfârșitul lunii a opta, începură durerile. La început simți doar o durere în spate, pe care o ignoră, dar apoi o apucă o crampă și gâfâi, surprinsă de intensitatea acesteia – copilul era

hotărât să se nască acum. Ca și ea, aşteptase destul de mult.

Acum, când venise sorocul, îi era teamă și, luând-o pe B é b é , se aşează un timp pe terasă, uitându-se la munții familiari. Imensitatea lor o calmă, punând în perspectiva normală

ceea ce avea să vină: muritorii dădeau naștere și muritorii mureau, dar munții îi contemplau veșnic. Actul creației este ceva ce se întâmplă în fiecare zi; ea era o femeie gata să facă acel lucru pentru care era menită, să dea naștere unui copil.

Noaptea îi păru atât de lungă, împărțită în perioade de calm și o luptă nebună cu durerea. Nu se așteptase la o asemenea durere. Oare copilul trebuia să se lupte atât ca să iasă din trupul ei? Nu exista, oare, o cale mai ușoară? Pierdu noțiunea

timpului, aţipind între contracţii, adunându-şi puterile pentru următorul atac. O să învingă, nu voia să cedeze şi să ţipe că nu mai suportă. Împinse şi gâfâi toată noaptea şi, odată cu zorile, veni şi copilul. Îl auzi ţipând, când infirmiera îl luă,

iar ea zâmbi triumfătoare, zăcând sfârșită, cu părul încâlcit, muiat de transpirație.

Apoi își văzu fiica pentru prima oară – și o îndrăgi de îndată.

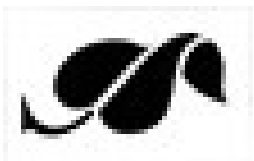

— Mai las-o cu mine puțin, ceru ea ținând ghemotocul mic, înfășurat, în vârstă de o zi, care era Amélie. Lasă-mă să o țin o săptămână.

Infirmiera se uită la ea, neajutorată.

— Dar, ați spus, doamnă...

— Știu, știu, dar acum nu pot. Nu vezi, e cel mai frumos copil din lume! Am nevoie să o țin, să mă uit la ea încă puțin timp.

A t i n s e mâna copilului, zâmbind când degețelele subțiri i le prinseră pe ale ei cu o putere surprinzătoare.

Sărută cu tandrețe smocul de puf blond de pe capul ei. Ah, da, se gândi ea, e copilul meu și nimeni n-o să mi-l poată lua.

Doctorul veni să discute cu ea, iar ea luă copila din coșuleț, de lângă patul ei, strângând-o protector,

ca un animal speriat, că ar încerca să i-o ia cineva cu forța.

— Bineînțeles că n-am să fac așa ceva, Léonie, spuse el blând, dar tu ești aceea care trebuie să analizezi condițiile. Știu că-ți vine greu acum tocmai – ai născut, dar trebuie să te

gândești cum e mai bine pentru copil... Amintește-ți motivele pentru care ai venit aici. Decizia e a ta. Nimeni nu ți-o va lua – tu trebuie să faci singură lucrul ăsta.

Era deștept, se gândi ea, pe măsură ce trecea timpul. Bineînțeles că

nimeni nu-i va lua copilul. Numai ea putea lua hotărârea. Dar ce-ar fi dacă l-ar părăsi pe Monsieur? Ar putea păstra copilul. Un fior de teamă o îngheță. Și ce fel de viață va avea copilul, ca fiica nelegitimă a unei femei ca ea – o femeie

întreținută? Nu, Amélie va avea o soartă mai bună, cu o familie normală, cu frați și surori cu care să se joace și o mamă și un tată care o vor iubi. Léonie știa că nu avea de ales.

Dar o va mai ține încă puțin, poate o lună. Cu siguranță că o lună

nu însemna prea mult. Ar putea duce copilul în Sud, la han, la soare. Acolo trebuie să fie primăvară, mimoza va fi înflorită. Un copil ar crește grăsuț și sănătos în aerul acela curat. Doar o lună, își promise ei înseși, apoi doamna Frenard o putea duce pe

Amélie la Menton.

Capitolul 29

Monsieur umbla neliniștit prin casa mare din piața Saint-Georges. Totul era imaculat, mesele lustruite străluceau, draperiile fine argintii atârnau în cute drepte, ferind

camerele nefolosite de soarele de primăvară, iar căminele goale așteptau focurile calde.

El nu venea aici prea des, îi amintea prea mult de casa întunecoasă de la țară, când mama sa își adunase prietenii și plecase luând cu ea toată

strălucirea care trezise la viață, pentru scurt timp, lumea lui.

Avea aceeași senzație acum, plimbându-se prin camera lui Léonie, atingând cuvertura, netedă, crem și pernele, închipuindu-și urma lăsată de capul ei și tot părul ei frumos, acel păr

minunat. Mirosul de iasomie persista în dulap și el se uită la rochiile care atârnau acolo, la rochia cristal de l a *Fortuny*, pe care o cumpărase ca să o poarte în America, amintindu-și cum arătase îmbrăcată cu ea, când o purtase pentru

el, în seara despărţirii lor, şi cum dorise să o pedepsească.

Se întinse pe pat uitându-se la plafon. Nu avusese nici o legătură cu ea. Nu mai erau rapoarte zilnice, nici amănunte secrete ale vieţii ei. Fusese un timp când nu putuse trăi fără

ele, când avusese nevoie să știe totul, când fusese obsedat să știe ce anume făcea în fiecare minut în care nu era cu el, dar acum dorea doar ca ea să se facă bine, să trăiască. N-ar fi putut suporta altfel.

Îi era greu să doarmă în vechea lui cameră din

Insula Saint-Louis. Stătea treaz aproape tot timpul, lucrând până când era atât de obosit, încât uneori adormea pe birou. Închise ochii. Măcar aici se simțea mai aproape de ea. Se simțea în pace.

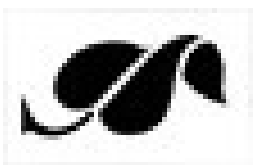

Era întuneric când se trezi, dar nu se simțea odihnit. Se aplecă și aprinse lampa, aruncându-și picioarele peste marginea patului. Erau câteva cărți pe noptieră, pe care, probabil, că le citise înainte de a pleca – oare

ar trebui să i le trimită? se întrebă el, frunzărind leneș paginile. Un bilet alunecă pe podea iar el îl ridică, uitându-se curios la scris. Îi era adresat ei, la han, datat din septembrie trecut. Îl deschise și îl citi repede, apoi din nou, mai lent. Era de la un bărbat,

Charles. Anexa bani pentru camera lui și pentru masa servită la familia Frenard, spunea despre ea că e magică, frumoasă și îi mulțumea pentru o noapte din viața ei fermecată. Era datată exact cu două săptămâni înainte ca el să se ducă la ea la han,

când îi spusese că o iubește.

Nu simți furie, ci era ceva diferit. Era de parcă venele i se umpleau cu gheață, de parcă își îndepărta orice emoție. Permisese doar o fisură, o singură mică spărtură în armura de apărare cu care se protejase de când

mama sa îl condamnase, atât de ușor și fără grijă, la o viață fără ea, fără dragoste – trimițându-l la școala aceea, unde nici măcar nu venise să-l viziteze și nu-i scrisese niciodată. Nu mai permisese nici unei femei o asemenea putere asupra lui – niciodată.

Până la Léonie.

Împături biletul cu grijă și îl puse în buzunar. Erau puține elemente. Doar numele: Charles. Și faptul că fusese un „marinar eșuat la mal" – asta însemna o ambarcațiune și nu una mare. Dacă a eșuat lângă familia Frenard, trebuia

să fie o barcă mică. Un iaht de curse, de exemplu. Nu erau oare curse nautice la Monte Carlo în acea perioadă a anului? Verronet va afla.

Și Léonie? Ce va face cu Léonie? Coborî scara gândindu-se la ea. Mai întâi, trebuia să afle toată povestea, apoi își

va face mișcarea. Dar nu-i va da drumul, știa asta.

— Am avut dreptate că am adus-o aici, doamnă Frenard, spuse Léonie, uitându-se la Amélie cum doarme în

coșulețul ei afară, pe terasă, apărată de soare și de vânt, de o tendă. Uită-te la ea cum crește.

Amândouă erau aplecate peste coșuleț, examinând mica față blondă, cu gura strânsă în somn, de parcă s-ar fi concentrat foarte tare.

— Ah, e frumoasă,

Léonie, și seamănă atât de mult cu tine.

Era adevărat, chiar și acum, la trei săptămâni, semăna cu ea. Léonie cercetă fața fiicei ei, căutând o trăsătură a tatălui ei, dar nu văzu nici una. Părul lui Amélie era blond și, când deschidea ochii,

privea spre lume cu aceeași privire alungită, aurie, pe jumătate adormită.

Bébé se îndrăgostise de această nouă ființă umană, de dimensiuni mici, și devenise păzitoarea ei, așezându-se lângă coșuleț și torcând tare și

mulțumită de noile ei răspunderi, făcând-o pe Léonies ărâdă de importanța pe care și-o dădea.

— Nu sunt sigură dacă eu sunt mama sau tu, Bébé, o tachina, ridicând pisicuța și strângând-o în brațe, primind în schimb o

linsătură aspră pe nas.

Luna aceea a fost ca în rai. Începuse luna mai în Mediterana, aducând cu ea cer senin și un soare cald, iar binecuvântatele zile albastre erau și zile de blândă fericire. Îngrijea și hrănea copila, o urmărea când dormea,

cu fascinaţia unei tinere mame şi se trezea cu o viteză instinctivă noaptea, la micile ei plânsete. Şi Amélie se dezvolta, înflorind după prima ei călătorie zbuciumată, dificilă, de intrare în lume, devenind o copilă cu obraji bucălaţi, blondă,

mulțumită în brațele mamei ei.

Léonie se bucura de fiecare zi, de tot ce aducea cu ea, de fiecare creștere mică în greutate, de gestul unui braț micuț, de degetele perfecte, apucătoare. A fost cea mai fericită lună din viața ei și refuza să

numere zilele până latermenul stabilit.

Nu putea da înapoi și știa bine lucrul ăsta, deși noaptea măsura terasa, făcând planuri cum s-o păstreze, nesuportând gândul de a o da cuiva. Trebuia să existe o cale, dar toate reveneau înacelași punct. Ea nu

era potrivită pentru copil. Cu ea, Amélie nu va avea niciodată o viață normală – va fi copila nelegitimă a unei femei notorii și răzbunarea lui Monsieur ar putea fi teribilă. Se cutremură de teamă pentru Amélie, gândindu-se la soarta ei. Își aminti de

proprietățile pe care le avea, de casa de la Paris, de fabricile din Lille, de acțiunile la căile ferate și hârtiile de valoare; ar fi renunțat la toate, într-o clipă, ca s-o păstreze pe Amélie. Dacă totul ar fi chiar atât de simplu! Cândva, crezuse că asta este principalul -

siguranța. Atunci, viața nu-ți mai dă probleme, nimeni nu te mai poate răni. Dar nu era așa, pur și simplu nu era așa.

Marea aproape că nu se mișca sub soarele dimineții, când ședea pe terasă ținând-o pe Amélie în brațe, îi împachetase toate

lucruşoarele – jachetele şi mici haine de noapte, mica perie de păr pentru puful ei blond. Nu era altă ieşire. Amélie merita o mamă mai bună decât ea şi un tată adevărat. Şi apoi, va fi în siguranţă, ferită de Monsieur.

Doamna Frenard

ezită la ușă, temându-se de ce avea să se întâmple.

— Suntem gata de plecare, Léonie, spuse ea blând. Léonie privi în jos la fiica ei, la fața ei mică, frumoasă, inocentă.

— E ultima dată, șopti ea. N-am să te mai văd niciodată, Amélie,

dar am să te iubesc mereu. Ah, da, tu vei fi întotdeauna iubită.

— Doamnă Frenard, șopti ea, în timp ce-i dădea copila, acesta e lucrul cel mai îngrozitor pe care a trebuit să-l fac în viața mea.

Se răsuci, cu fața împietrită și cu ochii

uscați, neputând să se uite cum plecau pe alee, iar pisicuța ședea liniștită la picioarele ei, știind, ca întotdeauna, că ea avea nevoie de încurajare.

Capitolul 30

Caro îi ţinea mâna lui Léonie în drum de la gară, la piaţa Saint-Georges.

— Vino să stai cu mine un timp, o îndemnă ea. Spune-i că nu eşti destul de

zdravănă încă pentru a te întoarce în oraș; am putea pleca la țară.

Era foarte îngrijorată în legătură cu Léonie. Nu era vorba doar de felul cum arăta – era slabă, dar părea mai sănătoasă decât atunci când plecase și avea culoare în obraji, după o

lună de soare. Era vorba de privirea moartă din ochii ei, care o îngrozea.

— Nu, spuse Léonie hotărâtă. Am făcut-o deja, Caro. Voi regreta lucrul ăsta toată viața, dar era lucrul cel mai bun pentru Amélie, iar acum trebuie să trăiesc cu el. Monsieur a fost

răbdător și bun – iar eu l-am dezamăgit. Aș vrea atât de mult să-i spun, Caro... e un secret îngrozitor.

— Nici nu trebuie să te gândești la așa ceva. Te-ar ucide, Léonie. Gândește-te la Amélie. Doamne, dac-ar ști că există un copil...

Léonie nu-i spusese lui Monsieur că vine acasă. Doar Caro știa – și Maroc. El o aștepta pe trepte și îi luă mâinile reci, privind-o cu îngrijorare.

— Un valet are permisiunea să o sărute pe doamna? întrebă el cu un zâmbet slab.

— Vai, Maroc, bineînțeles că da. Își aruncă brațele în jurul lui. Sunt atât de bucuroasă că vă văd, pe amândoi prietenii mei.

O urmară în hol, privirile lor întâlnindu-se în spatele ei.

— Se simte bine? șopti Maroc.

— Nu sunt sigură... arată bine, dar n-ar fi trebuit să țină copila, acum n-o să poată depăși situația.

Casa arăta la fel. Chiar și în lumina după-amiezei, salonul arăta teatral, ca o scenă pentru o piesă care nu-i mai stârnea interesul, se

gândi ea cu melancolie. Iar camera ei era la fel de frumoasă, umplută cu flori de către Maroc, cu pernele aranjate atrăgător pe patul mare. Camera ei de zi, mică, o aștepta – cu fotoliul așezat la fereastra deschisă cu vederea spre verdeață, gata să prindă

prima briză. Dar ceea ce dorea ea de fapt era să fie înapoi, la han. Începu să plângă..

— Vai, Léonie, spuse Caro, te rog nu plânge. Sunt aici, am să te ajut – și Maroc... te iubim, dragă, te rog, nu plânge.

— Caro, cum am putut face lucrul ăsta?

Cum am putut să-mi încurc viața în halul ăsta? Tot ceea ce doresc de fapt este să fiu cu Amélie.

— Foarte bine, Léonie, asta e ceea ce dorești. Dar nu poți avea totul. Da, ți-ai încurcat viața, dar n-o să o ruinezi și pe cea a

copilei aceleia. Adună-te... lucrurile sunt așa cum sunt. Am plănuit înșelăciunea și am realizat-o. Monsieur nu bănuiește nimic. Doar tu îi poți dezvălui secretul – iar dacă o faci, Dumnezeu știe ce se poate întâmpla. Este timpul, Léonie Bahri, să

începi să gândești cu mintea și nu cu inima.

O lăsară singură să se odihnească și să se mai gândească. Desigur, Caro avea dreptate. Era vina ei și nu avea dreptul să se autocompătimească. Era timpul să-și reia firele propriei sale vieți și să

meargă mai departe. Inima i se învioră, gândindu-se la Monsieur -a fost atât de bun, de înțelegător. O iubea cu adevărat. Nu spusese chiar el așa? Și, cândva, asta fusese tot ce-și dorise.

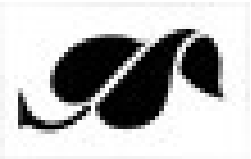

Raportul lui Verronet era pe masa lui, aşteptând să fie citit. Îl împinsese mai încolo, ascuns sub o grămadă de hârtii, se ocupase cu desene şi descrieri, cu rapoarte financiare şi afaceri cu acţiuni. Dar acum trebuia să-l

citească. Trebuia să știe. Nu fusese ușor, spusese Verronet, erau multe ambarcațiuni mici în port de-a lungul coastei, în septembrie, și singurele elemente pe care le aveau era numele, Charles, și faptul că ei credeau că fusese o ambarcațiune

cu pânze, aflată acolo pentru curse. Dar reușise; fusese el personal, cum ordonase De Courmont, neavând încredere în nimeni altcineva, și vorbise cu oamenii din port, proprietari de bărci, și cu organizatorii de curse – și, în plus, avusese și

noroc. Întâlnise pe cineva care și-a amintit că Charles d'Aureville ieșise în timpul furtunii și își amintea mai cu seamă că venise o perioadă de vreme proastă, câteva săptămâni de ploaie, de fulgere și vânt puternic. Charles nu numai că

scăpase cu viață, dar avusese noroc să găsească adăpost.

Deci acesta era marinarul eșuat la mal: Charles d'Aureville. Aruncă hârtii le înapoi pe masă. Numele nu însemna nimic pentru el. Se uită la adresă. Castelul d'Aureville, în

Loire.

Măsură podeaua biroului, gândindu-se la mișcarea următoare. Se auzi o bătaie în ușă. Léonie stătea în deschizătura ușii, zâmbindu-i.

— Tocmai mă gândeam la tine, zise el calm.

— Și eu mă gândeam la tine... așa că iată-mă. Sunt mai bine, după cum vezi.

Arăta slabă și obosită. Era ceva, nu era sigur ce anume, dar era schimbată. În brațele lui însă, trupul ei slab, piele și os, îi dădea aceeași senzație; sub mâinile lui,

mirosea la fel, a iasomie și aer proaspăt – era în stare să se înece în parfumul acela. Voia să o ucidă!

— Mi-ai simțit lipsa, dragul meu? întrebă ea cu un zâmbet.

— Știi bine că da. Ochii lui îi cercetau fața. Știa că nu putea trăi fără

ea. Acum te simți mai bine?

— A, da. Doctorul Lepont a spus că sunt vindecată și că boala nu va mai reveni dacă voi fi atentă.

— Ar trebui să te iau într-o vacanță la mare, poate chiar la prețiosul tău han, ca să-ți refacem

forțele din nou, dar sunt ocupat.

— Nu, nu la han... vreau să stau aici cu tine. Am stat izolată prea mult timp, Monsieur. Sunt bucuroasă acum că m-am întors iar aici, la tine.

Zâmbetul ei îl

învălui.

Era încă Léonie a lui, vechea lui Léonie, care a venit înapoi la el. Aruncă hârtiile într-un sertar și o luă de mână.

— Am terminat pentru azi, Verronet, spuse el, când ieșiră în hol împreună. Ne ducem acasă.

Conduse el însuși până acasă, în noul model de automobil *De Courmont* – o mașină albastră cu scaune îmbrăcate în piele crem – concentrându-se asupra mașinii. Când au ajuns la casa lor, el i-a luat mâna și au urcat împreună, în tăcere,

treptele spre camera ei.

Dacă se aşteptase ca el să fie tandru şi atent, greşise. Nici nu făcu de fapt dragoste cu ea, ci mai degrabă pretinsese din nou, îi ceruse trupul care îi aparţinea, cu o pasiune întunecată, care o lăsă gâfâind. Şi nu îi spuse că o iubeşte. Dar

nici ea nu-i spusese lui că-l iubește.

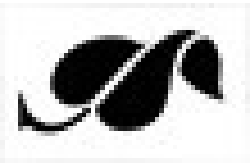

Verronet se bucura întotdeauna când era pe Coasta de Azur. Nu atât pentru soare și briza mării cât pentru jocurile de noroc. Cazinoul era o

atracție teribilă dar, până acum, reușise întotdeauna să se oprească înaintea dezastrului. Exista un mare avantaj dacă lucrai pentru De Courmont, era un patron foarte generos. Îți solicita fiecare minut din timpul tău, iar viața nu-ți mai

aparţinea. În schimb, plătea bine şi cheltuielile erau nelimitate, aşa încât, dacă o mică parte din bani se pierdeau la cazinouri, cine să se îngrijoreze? Şi mai era ceva: în ultimii câţivă ani, slujba lui devenise cea de „mână dreaptă", un confident personal.

Era mai apropiat de De Courmont mai mult decât oricine; avea grijă de toate afacerile personale. Doar el cunoștea secretele lui De Courmont, slăbiciunile lui – dorințele personale ale unui bărbat a cărui imagine publică era atât de distinsă, atât de

puternică și atât de nemiloasă. De fapt, ceea ce știa el îi putea surprinde pe mulți. Totuși, el stătea în banca lui și, pentru moment, era mulțumit să lase lucrurile așa cum erau. Dar va veni o zi când se va sătura să mai fie spionul lui De

Courmont – nu avea de gând să fie toată viața un lacheu bine plătit. La momentul potrivit, va folosi ceea ce știa ca să urce în societate. Se va duce la toate petrecerile acelea ca un egal, nu ca un fel de servitor – lumea îl va invita pe el. Și va avea o mulțime de

bani; lui De Courmont nu i-ar plăcea să afle lumea că avea un pântece la fel de vulnerabil ca orice rechin.

Avea sentimentul că, în afacerea asta cu Charles d'Aureville fusese ceva mai mult decât o singură noapte. I

se părea neplauzibil ca o femeie ca Léonie și un tânăr bărbat ca d'Aureville să fi fost satisfăcuți doar cu atât. De Courmont îl trimisese înapoi să vadă dacă există vreun temei pentru suspiciunea lui și, la început, se părea că așa se întâmplaseră

lucrurile. Dar acum apăruse ceva nou, iar lui Monsieur n-o să-i placă.

Léonie își petrecuse o lună aici, când se presupunea că se afla încă în munții elveții, însănătoșindu-se de ce s-o fi presupus că are. Descoperise asta absolut întâmplător, când se

dusese în satul Saint-Jean, de lângă han. Uneori, puteai afla bârfe ale localnicilor în barulde acolo sau la magazin. Lucruri mărunte, sau de la o farmacie. Scăpase pe jos, la bar, un pahar cu bere și se tăiase la deget destul de rău. Îl

îndrumaseră la farmacie, iar proprietarul i-a vândut plasture și unguent – și o mică informație gratuită. La Frenard se mănâncă cel mai bine la prânz, îi spusese el, gândindu-se că e un vizitator ocazional, iar acum, când doamna de la Paris

plecase, bănuia că ei servesc din nou clienții. A fost nevoie doar de puțin interes, ca să afle că acolo stătuse câtva timp un copilaș, un bebeluș de fapt. Doamna Frenard venise personal să ia apă oxigenată și pudră de talc și lucruri de care au nevoie

sugarii; părea bucuroasă, deși era foarte secretoasă. Nu prea înțelegea de ce.

Un sugar! Și Léonie plecată în munți timp de șase, șapte luni! Lucrurile începeau să se lege și Verronet știa că lui Monsieur n-o să- i placă treaba. Îi făcuse o

mare plăcere să scrie telegrama. Își putea imagina ce figură va face, când o va citi.

Ei, nu era nici o grabă. Putea foarte bine să se distreze la cazinou câteva zile, înainte de a începe să caute copilul. În fond, avea și el dreptul la puțină

distracție.

— Caro, ăsta nu e Verronet? Știi tu, lacheul lui De Courmont!

Alphonse îi arătă un bărbat de la masa de *chemin de fer*, cu o

grămadă de jetoane lângă el. Caro se uită surprinsă.

— Ai dreptate, dar ce naiba face aici? Credeam că-l părăsește pe Monsieur doar când se duce la culcare.

— Mă întreb și eu, zise Alphonse, gânditor. De Courmont e băgat

până peste cap în negocierile lui cu americanii în legătură cu automobilele lui. M-aș fi gândit că are nevoie de Verronet – el e capabil să înregistreze pe moment fapte și cifre și asta e exact ce are nevoie acum De Courmont. E foarte

straniu că el joacă la cazinoul din Monte Carlo, acum.

— Presupui că o fi fugit cu banii lui De Courmont? Caro râse la această idee. Asta ar fi ceva!

— Nu cred că-i asta. Știi, Caro, Monsieur îl folosește pe Verronet ca

un fel de spion în afaceri – îl pune să afle toate secretele oamenilor ale căror companii vrea să le preia – și e foarte priceput în treaba asta. Acum, ce secrete pot fi aici, la Monte Carlo, pe care Verronet să le scotocească?

Ochii lui Caro se

făcură mari, când își dădu seama ce spunea el.

— Dar nu e posibil, Alphonse. De ce ar bănui ceva Monsieur?

— Nu știu, dar pentru binele lui Léonie, cred că trebuie să aflăm.

— Vai, Alphonse, ce să facem?

— O să-l urmărim pe Verronet.

— Dar cu siguranță că o să ne recunoască.

— O să ne descurcăm mai bine. Șeful poliției de aici e un vechi prieten al meu. i-am făcut cândva un serviciu. O să fie bucuros să mi-l întoarcă

acum.

Amélieva împlini săptămâna viitoare cinci luni, se gândi Léonie, în timp ce se îmbrăca pentru cină, înapartamentul ce dădea spre ocean, de la *Grand*

Hotel din Deauville. Picioruşele ei trebuie să fie bronzate şi puternice de àtâta stat la soare şi probabil că îşi ridică deja căpşorul ei frumos ca să se uite în jur. Propriul ei chip o privea fix din oglindă.

— N-are rost, Léonie Bahri, îşi spuse ea cu

fermitate. Nu te mai gândi la asta.

— Adică, la ce?

Monsieur era în spatele ei. Léonie nu-l auzise venind în cameră și își dădu seama că probabil rostise cuvintele cu glas tare.

— A, nimic...

— Mie nu mi s-a

părut că era „nimic". La ce anume nu mai vrei să te mai gândești?

— Mă gândeam la tine – că pleci la New York din nou. Mi-ai promis că o să mă iei, îți amintești?

— Într-adevăr, îmi amintesc. Și am să te iau... cândva.

Nu știa ce era cu el – sau poate că ea se schimbase. Poate că el simțise că ea era altfel, că nu mai era aceeași fată ca aceea care îl părăsise. Rareori ieșeau împreună, Monsieur lucra până târziu în fiecare seară și își petrecea mult timp cu

fiii lui. Era curios totuși; ea crezuse că el va fi foarte bucuros să o vadă înapoi. Nu era însă ca atunci, la han, când venise să o caute, să-i spună că o iubește. Probabil pentru că suntem mai obișnuiți unul cu celălalt, acum... ca o pereche de oameni

căsătoriți de mai mult timp, se gândi cu tristețe. Sugestia lui de a pleca pentru câteva zile la Deauville venise ca din senin; spusese că ei îi va face bine să ia puțin aer proaspăt de mare.

Dar Deauville era atât de diferit față de Coasta de Azur! Deși

cerul era albastru, aceasta nu era o mică mare blândă,ci era un ocean mișcat de fluxuri, care se ridicau și se retrăgeau, pe o imensă plajă pustie, măturată de vânt.

— M-am gândit că poate vrei să vezi cursele de iahturi mâine, spuse

el indiferent, aplecându-se ca să-și aranjeze cravata în oglindă.

Amintirea lui Charles d'Aureville participând la o cursă cu mica sa ambarcaţiune, îi revenise în minte.

— A, nu cred, replică ea, atentă. Sunt fericită să stau pe terasă, fără să

fac nimic. Nu mă interesează concursurile acestea.

— Poate fi amuzant. O să aruncăm o privire.

Îl simți stând în spatele ei și se întoarse cu un zâmbet, sărutându-l pe obraz. Mirosea a loțiune după ras și a lenjerie

proaspătă și ei îi plăcea; era la fel de atrăgător ca întotdeauna. Ea îi luă degetele și i le sărută, câte unul, și le ținu la piept.

— O să-ți strici rochia, spuse el desprinzându-se și mergând spre ușă. Întârziem la cină. I-am

promis familiei Masters să-i întâlnim la ora opt.

Fu din nou o zi senină cu norișori albi pufoși și vânturi ușoare care ridicau un praf fin de pe aleile grădinilor hotelului. Léonie auzi

marinarii aflați printre oaspeți, felicitându-se că au o vreme atât de perfectă. Ce e bun pentru marinari e clar că nu mi se potrivește mie. Se încruntă, frecându-și praful din ochi, îndreptându- se spre adăpostul terasei. Ea refuzase să meargă cu

Monsieur jos în port să vadă cursele.

— Am să le văd trecând de aici, de la hotel, spusese ea ferindu-se de curent.

Se așează la o masă pe terasa închisă cu geamuri, care dădea spre golf, și comandă o citronadă, privind ca din

întâmplare la programul curselor pe care Monsieur i-l pusese în mână la plecare. Erau șase categorii diferite de ambarcațiuni, clasate de la mari la mici. În categoria a treia, era *Isabelle* având-l la cârmă pe Charles d'Aureville.

Numele țâșni din paginile tipărite, de parcă ar fi fost scris cu roșu. Charles d'Aureville era aici - Charles, vai Doamne, ce să facă? Ce se întâmplă, dacă se întâlnesc? Era posibil să stea și el la același hotel. Sau ar putea să-l zărească plimbându-se

pe promenadă sau într-un restaurant și, bineînțeles, că va veni la ea, se va întreba ce făcea acolo mica lui ajutoare de la bucătărie din hanul de la Capul Ferrat. Trebuia să plece, să spună că aerul nu era bun pentru ea, vântul era prea puternic și îi

tăia respirația. Trebuia să plece de aici.

Nu cumva Monsieur știe? Ideea o lovi ca o palmă. Nu era oare o coincidență stranie că se aflau aici în același timp când au loc cursele la care participă și Charles? Dar puteau la fel de bine să se ducă la

Monte Carlo și Charles să fi fost acolo pentru curse - în toate stațiunile erau curse nautice în acest moment al anului. Bineînțeles că trebuie să fie doar o coincidență. Nu există nici un motiv ca Monsieur să știe. Era imposibil. Totuși, ideea

aceasta o rodea.

Cursa era în plină desfășurare, putea vedea ambarcațiunile alunecând pe apa cenușie, învolburată, cu pânzele umflându-se în vânt și, în timp, se uită, întrebându-se dacă una dintre acestea era *Isabelle*, amintindu-și de

seara în care se ivise în viața ei, cu ocazia unei furtuni.

De Courmont își fixă binoclul, îndreptându-l spre *Isabelle*. Se uită la rivalul său, prins în lentile. Era tânăr și

atrăgător, zâmbind vesel când aranja frânghiile, aruncându-i un comentariu coechipierului său, pe care-l luase din Deauville când omul lui se îmbolnăvise brusc. Era clar că e un marinar competent, se gândi el, lăsând în jos binoclul,

când mica ambarcațiune ieși din portul aglomerat ca să se alăture celorlalte din categoria ei.

Văzuse destul. Se îndreptă înapoi spre bar și comandă un whisky mare, bându-l din câteva înghițituri. Comandă imediat un altul. Luă paharul, de data asta

sorbind alcoolul încet, atras fără voia lui spre fereastră și spre perspectiva golfului.

Capitolul 31

Nori cenușii se ridicau amenințători deasupra întinderii mari, tăcute, a râului Tapajoz din Brazilia, iar Edouard d'Aureville, stând pe debarcaderul de femn al companiei de

cauciuc *Oro Velho*, se uită la ei, preocupat.

— Doar câteva zile încă, spuse el, atât avem nevoie să încărcăm toate astea și s-o întindem la Santarém.

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un bubuit de tunet în depărtare; se părea că

ploile vor începe devreme în anul acesta și asta însemna că nu se mai putea lucra.

Un sezon ploios prea timpuriu însemna bani pierduți. Oftă de supărare; cu pădurea asta, nu puteai câștiga, ea avea întotdeauna toanele ei. Îți croiai

drumuri prin ea în fiecare dimineață și în fiecare noapte, dar ea creștea din nou, ascunzând arborii de cauciuc între pomișori și liane, pe care muncitorii transpirați, ieșiți înaintea zorilor, le tăiau din nou în lumina pâlpâitoare a lămpilor

de gaz, prinse de capul lor.

Muncitorii prindeau în chingi marile baloturi de o sută de kilograme de cauciuc, aranjându-le în magazia barcazului pregătit să-i ducă la Santarém, la joncţiunea între Tapajoz şi Amazon, unde aveau să

fie transferate pe un vapor cu aburi și duse la Manaus pentru a fi transportate în continuare spre Europa sau spre America. Asta însemnase șase luni petrecute pe Amazon, suportându-i tăcerea enervantă, umiditatea, insectele înțepătoare,

înghițind chinină împotriva malariei și a febrei galbene, ferindu-se de piraţii râului, care omorau ca să fure încărcătură bună, și supraveghind o forță de muncă formată în majoritate din agricultori din savana secetoasă din Cearrá,

care munceau din zori până seara, ca apoi să se îmbete și să se bată nebunește cu machetele.

Era o viață aspră, dură, iar Edouard, după șase luni, se simțea la fel ca și muncitorii – extenuat. Avea nevoie de civilizație: mâncare bună, vin, femei și

distracție.

— Am nevoie de Manaus, îi spuse el partenerului său, Will Harcourt.

— Ai dreptate, desigur, răspunse Will. Singurul lucru bun, după șase luni în junglă, este că prețul cauciucului a crescut de

douăzeci de ori de la ultimul nostru transport. Este aurul negru al Amazonului. O să fim milionari, Edouard.

— Dacă nu plouă, o să mai putem obține o jumătate de tonă; oamenii au să lucreze până în ultimul

moment.

— Bine, dar să nu lăsăm treaba până va fi prea târziu. Nu vreau să fiu prins de furtuni.

Edouard umblă prin complex spre umbrarele de curățare, strâmbând din nas la putoarea acră a latexului care fierbea în vase mari, deasupra

unor, focuri fumegânde. Mânuind lopeți lungi de aproape cinci metri, muncitorii amestecau masa care se îngroșa, ridicând și învârtind, înfășurând-o în jurul lopeților, până se forma o bilă neagră, solidă, de cauciuc. Sudoarea le curgea pe spinare, în

timp ce îi ridicau greutatea, uitându-se cu ochi înnegriți de fum ca să vadă cât va mai dura acțiunea.

Complexul fierbea în căldura fără soare, iar Edouard trecu pe lângă colibele muncitorilor și alte clădiri, spre casa principală. Era cocoțată

pe stâlpi cu o verandă prăpădită care dădea spre râu și care era ceea ce Will și el numeau râzând, căminul lor. Scândurile podelei erau goale, în acoperișul de frunze de palmier erau șerpi mici pe care îi omorau cu pușca atunci când îi zăreau, iar

termitele rodeau stâlpii, făcând ca întreaga structură slabă să stea periculos de înclinată. Tot ce conținea, erau câteva paturi de fier, câteva hamacuri în plus, pentru oaspeți, iar afară, pe verandă, care folosea drept sufragerie și cameră de zi, era o masă

de lemn și câteva scaune. Desfăcând o sticlă, el își turnă o bere, strâmbându-se când o gustă. Era caldă.

— Doamne, ar fi fost bună o bere rece și o baie fierbinte. Și o femeie.

Era timpul să se întoarcă la Manaus și să

reintre în lume.

Apropierea Ecuatorului făcea ca în Manaus să fie o căldură ucigătoare care îi lăsă fără suflu şi înfierbântaţi, în timp ce mergeau de-a lungul

străzii Mareșal Deodoro spre Camera de Comerț, dornici să controleze prețul cauciucului pe piața mondială, înainte de a căuta confortul *Hotelului Central*. Clădirea cu ceramică albastră era plină de proprietari de terenuri și de bogătași ai

cauciucului, elita din Manaus, noii îmbogățiți de pe urma aurului negru.

— Ți-am zis – îl bătu triumfător Will pe spate – a crescut cu treizeci de procente față de data trecută... am dat lovitura cu lotul ăsta, Edouard.

Edouard zâmbi larg.

— Haide să sărbătorim; o baie, un bărbierit – trimite la atelierul *Simmons* după niște cămăși noi – apoi luăm cina și o sticlă de șampanie, poate chiar câteva sticle, cine știe?

L a *Central* erau fețe familiare.

— Am să vă scot valizele din depozit, domnilor, le promise administratorul, iar omul de la atelierul *Simmons* o să fie în curând aici.

Cada era de porţelan, lată și destul de lungă ca să te bălăceşti în ea, iar apa era fierbinte,

aburindă. Bărbierul hotelului le înfășură fețele bătute de vreme în prosoape calde, bărbierindu-i luxos cu gesturi largi, tihnite, dându-i cu o colonie proaspătă. Funcționarul de la atelierul *Simmons* le aduse cămăși noi, iar valetul le călcă hainele

albe de in. Pantofi albi de antilopă și pălării de panama completau îmbrăcămintea lor și se inspectară în oglindă. Will, îndesat și cu barbă, iar Edouard, subțire și bronzat, zâmbiră cu plăcere când închiseră ușa, îndreptându-se spre

deliciile din Manaus.

Străzile bine pavate erau aglomerate; fântâni străluceau în lumina lămpilor de pe stradă, iar cupola de ceramică a Operei strălucea în lumina lunii; baruri, cafenele, restaurante erau pline de femei elegante, în ultimele

modele de la Paris, cu bijuterii de la *Cartier*, și de bărbați meticulos îmbrăcați, cu mulți bani în buzunare. Tramvaiele duceau pasagerii prin orașul nou până la marginea lui, unde străzile pavate se întâlneau cu jungla.

— Am rezervat o

masă pentru cină la *Mont-martre*, spuse Edouard, iar după asta... noaptea e lungă.

Starea de spirit era bună, scăpaseră din pădure, dăduseră o lovitură pe piața cauciucului – lumea era a lor.

— A, apropo, spuse

Will, am uitat să-ți dau asta, am luat-o de la oficiul telegrafic azi. Se pare că te aștepta de multe zile, cred că nu era ceva prea urgent.

— O telegramă? Edouard o învârti în mână. Din Franța. O citi repede, apoi din nou, nevenindu-i să creadă.

„Cu regret vă informăm că fratele dumneavoastră, Charles, a murit într-un accident de navigație... vă rugăm să vă întoarceți imediat". Semnătura era a avocatului familiei.

Se uită, alb la față, la telegramă, fără să mai audă zgomotul mulțimii

și frânturile de râsete și muzică din cafenele. Noaptea era fierbinte, umiditatea era atât de mare încât era aproape tangibilă – iar el tremura de frig, de răceala îngrozitoare provocată de știrea morții lui Charles. Charles, fratele lui mai

mic, tânărul energic, navigatorul experimentat, mort într-un accident de navigație? Nu voia să creadă. Nu putea să fie adevărat.

Will luă hârtia din mâna moale a lui Edouard.

— Doamne, șopti el.

Îmi pare atât de rău, Edouard.

— Trebuie să plec imediat acasă, spuse el, cu fața încordată de șoc. Mama e singură. O să aibă nevoie de mine.

Capitolul 32

— Maroc, strigă Caro, o să am nevoie de tine. Ea se grăbi sus, pe scări, spre camera lui Léonie, în timp ce el se uita după ea surprins, întrebându-se ce se întâmpla! Monsieur era

din nou plecat la New York iar Léonie fusese foarte supusă, stând acasă singură, fără să se vadă cu nimeni.

El o urmă în camera de zi a lui Léonie și închise ușa în urma lui. În piață, vântul aspru de toamnă sufla frunzele de pe copaci, iar el putea

vedea un bărbat şezând pe o bancă, citind un ziar. Era întotdeauna acolo, aşteptând.

— Léonie, am ceva foarte important să-ţi spun şi am vrut ca Maroc să audă, pentru că vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta.

— Caro, ce s-a întâmplat? întrebă Léonie, alarmată.

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun că Monsieur ştie despre Charles d A u b e r b i l l e . Când Alphonse şi cu mine am fost la Monte C a r l o, l-am văzut pe Verronet acolo, jucând la cazinou.

Alphonse a considerat că era curios că el nu era aici cu Monsieur, într-un moment când acesta avea nevoie de el pentru afaceri – deci era clar că se afla la Monte Carlo pentru treburi mai urgente. Ca spion, Léonie. Ceva a declanșat bănuiala lui Monsieur și

a mers cumva pe urme; iar Verronet a aflat restul.

Cum de a aflat? se întreba nebunește Léonie. Ce, anume i-a trezit suspiciuni? Desigur, scrisoarea trebuie să fie – când a văzut că lipsește, crezuse că o lăsase la

han. Ah, Dumnezeule, fetița.

— Caro... atunci... știe oare și despre Amélie? Caro o luă de braț cu simpatie.

— Nu e ușor să ascunzi sugari noi într-o comunitate mică, Léonie. Toată lumea știa de doamna din Paris

care stătea la familia Frenard și că a existat un copilaș. Singurul lucru pe care nu-l știe încă este unde anume se află.

Maroc se sprijini de ușă, cu brațele strânse la piept, uitându-se la cele două femei, întrebându-se ce aveau să facă.

— Mi-e teamă, Caro. Dacă Monsieur o găsește, o să o ia și o să o ascundă de mine.

— Léonie, mai este încă ceva. Amândoi se uitară la ea, așteptând.

— Charles d'Aureville a murit.

Maroc inspiră zgomotos. Culoarea

dispăru de pe fața lui Léonie, iar ochii ei erau șocați.

— A murit? șopti ea neîncrezătoare. Cum a murit?

— S-a înecat, la Deauville, în urmă cu o lună.

— Dar eu eram acolo... am fost la

Deauville, Caro. Am văzut numele lui pe lista participanților la curse, trebuia să concureze cu *Isabelle* – aceeași ambarcațiune pe care o avea și în noaptea furtunii.

Caro o apucă de braț.

— Ai fost acolo? Cu

Monsieur?

— Da, ți-am spus doar... A vrut să mă scoată de aici, câteva zile. Caro, Charles nu putea să se înece, pur și simplu... l-am văzut cum manevra barca în furtună – era un navigator experimentat.

— Alphonse a aflat

ce s-a întâmplat. Povestea este că omul cu care naviga el s-a îmbolnăvit chiar înainte de cursă, iar el a luat un alt om din port. Nu era un om din localitate, nimeni nu-l cunoaște. *Isabelle* a ieșit odată cu celelalte ambarcațiuni și, la un moment dat,

aproape s-a scufundat. Coechipierul lui s-a întors singur. A zis că Charles a fost prins de o pală bruscă de vânt și a căzut peste bord. El i-a aruncat un colac, dar Charles părea ameţit și se scufunda. S-a aruncat în apă după el și a încercat să-l aducă

înapoi, dar marea era prea neliniștită, i-a scăpat din mâini. Trupul a fost aruncat la mal a doua zi pe o plajă, la câțiva kilometri mai jos. Avea capul spart, ca de o lovitură puternică, în spatele craniului. Medicul legist a spus că Charles s-a lovit,

probabil, când a căzut și de aceea nu s-a putut salva.

Léonie și Maroc se uitau la ea îngroziți.

— Alphonse a aflat mai multe, Léonie. Ancheta a avut loc în aceeași zi, deși în mod normal, lucrurile astea țin de o săptămână sau

mai mult; apoi, trupul a fost trimis familiei într-un coșciug sigilat. Charles era popular, avea mulți prieteni și au existat vorbe printre navigatori, murmure de suspiciune față de străinul acela, coechipierul care dispăruse la fel de

repede precum venise.

Privirile lor se întâlniră.

— Nu crezi doar că Monsieur... Léonie nu putea pronunța cuvintele.

— Tu crezi că Monsieur a avut vreo legătură cu treaba asta, Léonie?

Ea se gândi la Charles, frumosul tânăr Charles, viu și iubitor, care-i dăruise trupul lui cald și lumea lui magică, într-o singură noapte de dragoste – iar acum, era mort. Enormitatea obsesiei lui Monsieur o izbi, ca o lovitură. Depășise regulile unui

joc, era capabil de orice – chiar de crimă. Iar dacă l-a ucis pe Charles, atunci o va ucide și pe Amélie; el nu va putea suporta gândul că ar exista un copil al ei cu un alb bărbat.

— Da, răspunse ea, Monsieur l-a ucis. Sunt sigură de asta.

Caro simți că leșină;-știa că era adevărat – știuse, de îndată ce-i spusese Alphonse. Doamne, Dumnezeule, ce vor face acum? O să o omoare oare și pe Léonie?

Lacrimi de durere și de furie curgeau pe fața lui Léonie și

amărăciunea o îneca.

— Trebuie să o luăm pe Amélie, Caro. Poţi fi sigură că, de îndată ce ar găsi-o, ar ucide-o.

— Am să mă duc eu, spuse Maroc. Eu am să iau fetiţa. Tu nu poţi să faci asta. Spionul lui Monsieur e afară, te aşteaptă.

— Și după aceea, ce facem? întrebă Caro. Unde s-o ducem? Ține minte, Léonie, e a e de cinci luni cu această familie – femeia aceea e mama ei. Trebuie să i-o luăm?

Léonie era zăpăcită. Ce trebuia să facă? Unde putea să ascundă

copilul? Unde ar fi Amélie în siguranță, departe de Monsieur? Ah, Charles dragă, dulce Charles, ce să facem? Își aminti poveștile despre copilăria lui, zilele frumoase libere, însorite, de la castel și de minunatul lui frate mai mare. Ce spusese

despre el, oare? Că Edouard are acea calitate de tandrețe – neobișnuită la un bărbat – lui îi poți spune orice. Edouard, fratele care l-a iubit pe el, cu siguranță că ar iubi și copilul lui, nu-i așa? Bineînțeles, acesta era răspunsul. O va trimite pe Amélie la

Edouard d'Aureville, în Brazilia – acolo Monsieur n-o va putea găsi. Ea va fi cu familia tatălui ei, căreia îi aparţine.

Caro şi Maroc se uitau la ea cu uimire.

— Dar cum, Léonie? Ei nici măcar nu ştiu de existenţa ei.

— Am să le spun. Am să mă duc acum acolo, la Castelul d'Aureville; și am să vorbesc cu mama lui Charles, bunica lui Amélie. Am să-i spun adevărul și am să o rog să ia fetița să o ducă la Edouard, în Brazilia.

Mintea ei lucra

repede, stimulată de adrenalina fricii și de nevoia de a-și proteja copilul.

— Maroc, vreau ca tu să te duci la han și să-i explici situația domnului Frenard. El o să te ducă la Menton de unde o s-o iei pe Amélie. Eu am să plec direct la

Tours și am să te aștept acolo. Caro, tu va trebui cumva să-l atragi pe spion, ca eu să scap fără să fiu urmărită. Dar trebuie să acționăm repede... cine știe ce planuri a făcut Monsieur? Verronet s-ar putea să ajungă acolo înaintea noastră. Ah,

Caro, trebuie să ne grăbim.

— Alphonseo să meargă cu tine, o să ai nevoie de un sprijin la familia d'Aureville. Dar, Léonie, te-ai gândit la faptul că s-ar putea să nu te creadă, că ar putea să nu creadă că e copilul lui Charles și ar putea să

nu vrea s-o ia?

— Edouard d'Aureville o să mă creadă, spuse ea simplu. O să mă creadă, când îi voi spune că Charles mi-a zis că el poate înțelege orice, chiar și secretele cele mai întunecate... e un bărbat plin de compasiune.

Bărbatul anonim zări un păr blond, în timp ce femeia alerga prin curte, sărind apoi în trăsura care aștepta. El se ridică greoi în picioare, înjurând, în timp ce fugea traversând piața ca

să o urmărească. Nu se aşteptase ca ea s-o şteargă astfel, de parcă voia să fugă; probabil că urmăreşte să facă ceva.

Maroc se uită cum pleacă, apoi se grăbi din nou în casă. Înhaţă bagajul făcut în grabă, care aştepta în hol, şi îl duse la uşa de serviciu,

din spate, uitându-se nerăbdător după trăsură. Léonie, îmbrăcată discret, cu un palton negru și cu părul înfășurat într-un șal, se urcă în trăsură iar el închise portiera în urma ei.

— Nu te îngrijora, îi șopti el când ea se

aplecă să-l sărute. Am s-o iau de acolo. Ai să ai fata înapoi, Léonie.

— Ah, Maroc, de ce am fost oare atât de proastă și nu mi-am dat seama că el va merge atât de departe? Totul e din vina mea. Charles e mort din cauza mea... iar Amélie e în pericol.

— Asta e nebunia lui, Léonie, nu a ta. El a încercat de ani de zile să-ți controleze viața; l-am urmărit ce făcea, cum te manevra și se juca cu tine, cum te spiona... infatuarea lui a devenit o obsesie – iar acum, nebunie și crimă.

Ea se lăsă pe spătar

tremurând.

— N-am să-l las niciodată să ajungă la Amélie, șopti ea. Niciodată! L-aș omorî pe el, mai înainte.

Bébé sări înăuntru lângă ea, cu un mieunat ascuțit, speriind-o pe Léonie.

— Ah, Bébé, e prima

oară că te-am uitat, spuse ea și lacrimile îi căzură pe blănița moale.

Maroc se uită îngrijorat când porni trăsura prin străduțele din spatele casei, pe un drum ocolit, spre micul hotel din sudul râului, unde avea să-l întâlnească pe Alphonse,

apoi se urcă în cea de-a doua trăsură care avea să-l ducă la gară, să prindă trenul de Nisa. Se ruga să ajungă acolo înaintea lui Verronet. Dacă nu va reuși, nu va putea niciodată să o privească în ochi pe Léonie.

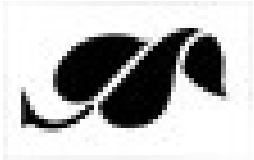

Bărbatul umbla pe pavaj în fața casei lui Caro, nerăbdător. Îi înghețaseră picioarele, aștepta de mai bine de patru ore, iar ea era tot înăuntru, așteptând-o pe prietena aia a ei. Ea nu plecase încă, era sigur de

asta, doar bărbatul plecase, și nu părea să se ducă undeva cu o treabă importantă; pur și simplu, o pornise încet pe stradă, pe jos. Își suflă în mâini, voia să mănânce ceva,de cină, dar presupunea că ar fi mai bine să aștepte să vadă ce se întâmplă.

Totuși n-ar fi nici o nenorocire să se ducă la cafeneaua de peste drum. Arăta plăcut înăuntru și o băutură l-ar încălzi.

Caro se uită pe fereastră. Slavă Domnului, reușise, acum aveau un avans de cel puțin trei ore.

Bărbatul intră în cafenea. Bine, asta însemna că el credea că Léonie mai era aici, fără îndoială că va lua cina și apoi va mai sta puțin și va presupune că o pierduse. Se va duce probabil înapoi în piața Saint-Georges și va aștepta acolo. Ar putea

trece o zi întreagă, până să-și dea seama că ea îl păcălise.

Léonie aștepta, neliniștită, să se facă ora unsprezece. Trimisese un bilet la contesa d'Aureville, de îndată ce

sosiseră, aseară, întrebând-o dacă o poate primi, spunându-i că avea ceva important de discutat cu ea personal, și primise un răspuns în care îi cerea să vină la castel a doua zi dimineața, la ora unsprezece.

Nu știa ce s-ar fi

făcut fără Alphonse. El era ca o stâncă, gândind logic și inteligent acolo unde ea, în mod inevitabil, acționa doar pe baza emoțiilor. În mod surprinzător, el nu o descurajase să se ducă să o vadă pe contesă.

— Dacă așa simți tu că e bine pentru Amélie,

atunci trebuie s-o faci, spuse el. Dar ține minte, s-ar putea ca ea să nu creadă că asta este nepoata ei. Tocmai și-a pierdut fiul, Léonie, s-ar putea să creadă că e o înșelătorie.

— Dar de ce? De ce ar crede asta? Nu-i cer bani. Am să-i dau oricât

are nevoie, vreau doar să-și ianepoata în Brazilia, în locul meu... să o salveze de nebunia unui bărbat.

Căzuseră de acord să nu amintească de Monsieur sau de rolul lui în moartea lui Charles.

— Nu avem nici o

dovadă, spusese Alphonse, și o să-i provoace doar mai multă durere. Deocamdată, lucrurile trebuie să rămână așa cum sunt.

Léoniese uită la ceas. Era doar șapte. Fusese o noapte lungă, nedormită, una dintre

cele mai negre din viața ei. Se culcase pe pat, cu Béb é alături, întrebându-se unde era, oare, Maroc, dacă era deja în drum spre Menton, rugându-se ca Verronet să nu fi fost deja pe urmele lui. Și trăise și retrăise ziua din Deauville, amintindu-și

cum stătuse pe terasă uitându-se la ambarcațiunile care traversau, vesele, golful, întrebându-se care dintre ele era a lui Charles. Apoi, mai târziu, Monsieur intrase năvalnic în apartament, ducând-o la pat și făcând dragoste cu ea,

cu aceeași posesiune feroce ca în primele lor zile împreună.

— O, Doamne, gemuse ea în noapte. Monstrul, monstrul! Ah, Charles d'Aureville, ar fi trebuit să-mi ia viața mea, nu pe a ta.

Capitolul 33

Contesa Isabelle d'Aureville se plimba pe terasa din partea de sud a castelului, bucurându-se de neașteptata căldură a soarelui de octombrie, oprindu-se ici, colo, să inspecteze o

plantă sau să rupă ultimul trandafir ofilit. Era încă o femeie frumoasă, deși evenimentele din ultimii câțiva ani - moartea soțului și acum a fiului ei – se succedaseră, lăsând urme. Părul ei des, roșcat, era înspicat cu alb și avea riduri în

jurul ochilor frumoși. Și nu mai zâmbea atât de des.

Pietrele gălbui din zidurile castelului din spatele ei stăteau acolo de peste trei sute de ani, iar clădirea veche avea un farmec trecut prin vremuri și fusese extinsă de-a lungul multor ani ai

familiei d'Aureville, pentru a deveni casa plăcută care era acum. Îi plăcuse de când venise aici, ca mireasă, la optsprezece ani.

Punându-și coșul de grădină pe terasă, alături de ea, se așează pe banca de lemn sculptat privind peste pajiști, spre parcul

din spate. Soarele făcea să lucească șanțul cu apă din jurul castelului și putea vedea lebedele și rațele sălbatice plutind fără efort. Totul era atât de liniștit! Lui Charles îi plăcuse întotdeauna toamna, cu mirosul fumului de lemne și dimineţile reci, dar nu

mai trebuia să se gândească la asta. Nu-i făcea bine. Era prea dureros să-și amintească. El fusese atât de viu, atât de plin de vitalitate și acum, atât de brusc, dispăruse pentru totdeauna.

Edouard veni spre ea pe terasă făcându-i semn

cu mâna. Slavă Domnului, mai era Edouard. Da, îl mai avea pe el, deşi nu pentru prea multă vreme. Va pleca în curând în Brazilia, acum, după ce văzuse unde era înmormântat Charles. Avea să-şi continue viaţa lui. Şi atunci, ea va

rămâne singură aici, în casa asta mare. Își aminti cu durere cum fusese întotdeauna plină cu prietenii lui Charles.

— Bună dimineața, mamă.

Isabelle se uită cu dragoste la fiul ei mai mare, iar el o sărută. Pielea lui bronzată făcea

ca ochii lui cenușii să arate și mai deschiși, aproape transparenți în soare, iar părul lui era ca și al ei, roșcat, ondulându-se des peste o frunte lată. Își aminti de băiatul atrăgător, de șaisprezece ani, care plecase în prima lui „aventură" și îi zâmbi

acum bărbatului frumos. Doar ea știa cât de mult îl iubise el pe Charles și cât de distrus era de moartea acestuia, doar ea îi văzuse lacrimile.

— La ce te gândești? întrebă el, punându-și un braț în jurul ei.

— Mă întrebam ce voi face eu aici, singură.

Poate ar trebui să cumpăr undeva o vilă mică, poate în Sud, sau un apartament la Paris. Nu cred să pot suporta să stau aici, fără nici unul dintre voi.

El o privi cu îngrijorare.

— De ce n-ai veni cu mine, în Brazilia... nu la

Manaus, ci la Rio? Luiza și Francisco ar fi bucuroși să te vadă. Francisco do Santos nu te-a uitat niciodată - deși bănuiesc că se mai gândește la tine ca la fata de șaptesprezece ani pe care a întâlnit-o cu atâția ani în urmă.

Ea râse.

— Nu știu, Edouard. Nu știu ce vreau să fac.

— Nu e nici o grabă. Intenționez să stau aici atât timp cât o să ai nevoie de mine. Ei, cine-i femeia aceea misterioasă care vrea să te vadă atât de urgent?

— N-am idee. Se numește Léonie Bahri și

e împreună cu un domn, Alphonse de Bergerac.

Edouard se încruntă.

— Mă întreb, ce vor oare?

— O să vedem curând, spuse ea, luându-și coșul și mergând din nou de-a lungul terasei. Trebuie să sosească din moment

în moment.

— Alphonse – Léonie îl apucă, nervoasă, de mână - n-o să fie ușor.

— Vrei să plecăm?

— A, nu... trebuie să o văd.

— Atunci, hai să

intrăm. Nu te îngrijora, am să te ajut. Sunt aici ca să-ți confirm povestea. O să te creadă.

Isabele d'Aureville veni spre ei cu un zâmbet.

— Luați loc, spuse ea cu amabilitate, după ce ei s-au prezentat. Sunt foarte curioasă să aud ce

aveți să-mi spuneți.

— Este vorba despre fiul dumneavoastră, contesă, despre Charles... Îmi pare rău, nici nu pot să vă spun cât de rău îmi pare.

— Bineînțeles, draga mea.

Ce-o fi vrând fata asta drăguță? E clar că e

necăjită. Se uită, întrebătoare, la bărbatul de lângă ea, dar acesta nu spuse nimic.

Edouard închise încet ușa în urma lui, când intră în cameră. Femeia stătea lângă mama lui, cu spatele spre el. Avea cel mai minunat păr și el zări

pielea catifelată de pe gâtul ei și spatele lung și elegant.

— Știți, eu l-am cunoscut pe Charles, spunea ea, nu mult timp, dar... știți... ne-am iubit, doamnă.

Cuvintele ieșiră repede.

Edouard se sprijini

de ușă, ascultând. Mama lui arăta surprinsă, dar nu șocată. De ce ar fi fost? Charles era un tânăr atrăgător, bineînțeles că avea iubite, dar ce voia oare? Nu arăta să fi venit să ceară bani, iar bărbatul care era cu ea arăta ca un stâlp al

responsabilității. Era el, oare, acum iubitul ei? Cumva, lui Edouard nu-i venea să creadă asta.

— Doamnă, nu vreau să vă șochez și, în alte condiții, nu aș fi venit la dumneavoastră, dar... există o fetiță.

O fetiță. Vrea să spună că e fetița lui

Charles? Oare ce spunea era adevărat? Edouard se uită la mama lui. Ea apucase strâns spătarul fotoliului și vedea că era șocată. Traversă camera și se așeză lângă ea.

— Eu sunt Edouard d'Aureville, spuse el, întâlnind privirea lui Léonie. Înainte de a

continua, vreau să țineți minte că fratele meu a murit, nu de mult. Mama e foarte necăjită, nu mai poate suporta alte șocuri.

— Edouard... tu ești! El se opri surprins.

— Dar vezi, Edouard, am venit aici din cauza ta. Charles

mi-a vorbit despre tine. Mi-a spus că îți putea încredința orice, toate secretele lui... că îl înțelegeai întotdeauna. De aceea am știut că pot avea încredere în tine, în privința lui Amélie.

— Draga mea, spuse Isabelle, unde e fetița asta?

— O să fie aici, curând. Vedeţi... vreau să o luaţi dumneavoastră. V-o dau... e nepoata dumneavoastră.

Se întoarse spre Edouard cu o privire disperată.

— E nepoata ta... e o parte din Charles. Şi are

nevoie de tine.

— Poate ar fi mai bine să vă explic eu, întrerupse Alphonse. E o poveste bizară și nu văd nici un sens să o complicăm cu amănunte. Léonie și Charles s-au iubit scurt timp. Din această relație a ieșit o fetiță, Amélie,

deși Charles n-a știut nimic despre asta. Relația lor a fost întâmplătoare. Léonie era legată în acea vreme de un alt bărbat. Este un bărbat foarte gelos, capabil de orice. Ea a decis să ascundă nașterea acestui copil față de el, și Amélie a

fost dusă pentru a fi crescută într-o familie, pe coasta sudică. Între timp, însă, bărbatul a aflat despre copil și acum noi avem sentimentul că el constituie o amenințare pentru ea, că gelozia lui ar putea să-l ducă dincolo de o comportare

normală. Mai simplu, Amélie este în pericol. În efortul de a o salva pe Amélie de la acest pericol, Léonie a venit la dumneavoastră să vă ceară să o luați și, mai mult, să scoateți fetița din țară, în Brazilia, cu dumneavoastră. E clar că nu cere nimic în

schimb; de fapt, ea vă va da orice sumă stipulați pentru a o crește pe fiica ei. Și, de îndată ce fetița este în mâinile dumneavoastră, ea nu va cere niciodată să o vadă. Este singurul mod de a-i asigura securitatea.

Vorbele lui răsunau a adevăr și Léonie îi

mulțumi lui Dumnezeu că el venise cu ea. Fără el, ea ar fi părut doar o femeie isterică, nefericită din cauza morții iubitului ei. Dar Alphonse era atât de calm, atât de precis; trebuiau să-l creadă.

— Dar trebuie să o văd.

Ochii lui Isabelle se umplură de lacrimi, iar Léonie se așează în genunchi, alături de ea.

— Doamnă, a trebuit să-mi dau fetița când avea doar o lună. Nu am mai văzut-o de atunci. Va fi aici curând și am să o mai văd o singură dată și apoi am să v-o

încredințez... trebuie să o luați, doamnă. Dacă nu o luați, nu știu ce am să fac.

— Vrei să spui că iubitul dumitale ar ucide-o? întrebă Edouard, uimit.

Ochii lui Léonie îi întâlniră pe ai lui.

— Nu mai e iubitul

meu. Da, o va ucide. Crede-mă, o va face.

Se lăsă ceața de seară, în timp ce Edouard se plimba în tăcere cu Léonie, pe lângă râu. Torentul de cuvinte se oprise și nu

mai erau lacrimi. El simțea că ea era mai calmă, doar s e ușurase relatându-i povestea ei cu Charles, marinarul ei eșuat la mal și despre „Monsieur" – amantul ei și legătura lor stranie. Se plimbaseră singuri pe lângă râu, ore în șir. Nu omisese nimic, sau

aproape nimic. Nici misterul morții lui Charles. Nu era vorba, pur și simplu, de faptul că fusese prins într-o rafală de furtună și aruncat peste bord într-o mare agitată, deși condițiile fuseseră perfecte pentru navigație. Edouard

vorbise cu unii dintre prietenii lui de la iahting și ei se plânseseră de graba autopsiei, de dispariția coechipierului său, pe care nimeni nu-l cunoștea și de țeasta fracturată ca în urma unei lovituri puternice. Charles fusese, probabil, mort înainte de a ajunge

în apă, spuseseră ei. Unii credeau că omul acela îl ucisese – dar de ce? Care era mobilul? Ei bine, acum avea unul. Charles fusese iubitul lui Léonie iar Léonie era legată de un bărbat gelos, un bărbat care era destul de furios ca să-i omoare copilul.

— Și acum, mai bine ai face să-mi spui ce s-a întâmplat cu Charles, zise el calm.

— Ce vrei să spui? Léonie se opri surprinsă.

— Monsieur ăsta l-a ucis?

Ochii lui cereau doar adevărul.

— Nu avem dovezi,

spuse ea.

— Dar?

— Da, eu cred că l-a ucis pe Charles. De aceea sunt convinsă că va încerca s-o ucidă și pe Amélie.

Nu fusese pregătit pentru un asemenea răspuns, deși o întrebase. Dragul lui

frate mai mic – băiatul pe care l-a învățat să navigheze și să înoate – să fie ucis de iubitul monstruos al acestei femei.

— Unde e? Am să-l confrunt. Am să găsesc dovezi... să-l ia naiba!

— Nu, nu. nu. Te rog, Edouard. Nu

înțelegi? Nu poți – nu putem în nici un fel să-l acuzăm public. Nu vezi, totul a fost aranjat, autopsia și judecătorul - chiar și poliția, din câte știu. E prea puternic, Edouard... Nimeni nu i se poate împotrivi. El controlează totul.

— Atunci, am să-l

omor.

Ea îi luă mâna și i-o ținu la obrazul ei înfierbântat.

— Te rog, nu... fără alte crime. Gândește-te la mama ta, gândește-te la Charles. Ah, n-ar fi trebuit să-ți spun! Tot ce contează acum e Amélie. E a e fiica lui

Charles. Numai tu o poți salva, numai tu poți avea grijă de ea. Tu ai să fii tatăl ei. Nu poți deveni un ucigaș din cauza lui Monsieur... și din cauza mea.

Un ucigaș! El se simțea neajutorat. Ce trebuia, oare, să facă? Cum putea lăsa

nerăzbunată moartea lui Charles?

Léonie îi citi gândurile.

— O să am eu grijă de Monsieur. Într-o bună zi, o să mă răzbun.

Doamna Frenard îl

însoţise pe Maroc la Tours, cu fetiţa, refuzând să-l lase pe el să se ocupe de ea.

— N-ai să te descurci fără o femeie, insistase ea, un copil are nevoie de o femeie lângă el.

Alphonse se întâlni cu ei în holul hotelului, iar fetiţa îi zâmbi

încântată. Îi plăcea compania și de ce nu? Nu era oare toată lumea atât de bucuroasă să-i vorbească, să-i spună că e drăguță și să o gâdile pe obraz? Ah, se gândi Alphonse, acum ce va fi? Cum va putea Léonie să renunțe la ea? E fermecătoare.

— Léonie e la castel, spuse el. Totul e aranjat. Ai avut probleme, Maroc?

— Nu, până aici. Se pare că Verronet își petrece mai mult timp la cazinou decât să caute copilul, am avut noroc.

— Sper că a pierdut, spuse Alphonse, calm.

Maroc zâmbi. Îi plăcea Alphonse.

— Atunci, am să aștept aici, sugeră el. Ar trebui să-i duci dumneata copilul.

Alphonse luă cu blândețe coșulețul, ducându-l ca pe un pachet curios. Nu era obișnuit cu bebelușii, iar

Amélie râdea, bucurându-se că era legănată cu atâta lipsă de experiență. Da, se gândi el, va fi foarte greu.

Edouard ședea în fața lui Léonie, când

Alphonse îi puse fetița în brațe. El nu mai văzuse în viața lui ceva mai frumos decât fața ei când își văzu copilul. Era luminată atât de radios, încât voia să o țină, să o salveze de ceea ce avea să urmeze. Asemenea bucurie era fragilă.

— Amélie, șopti ea,

zâmbind ochilor fetiței ei. Sunt aici... ți-amintești de mine? Am fost împreună la început, poate că undeva, în fundul minții tale, îți amintești.

Amélie întinse mâna și apucă frumoasele mărgele ce atârnau deasupra ei, trăgând de

ele în încercarea de a le băga în gură; oare nu acolo mergea tot ce era bun?

— Léonie, spuse Alphonse, îmi pare rău, dar să nu uităm pentru ce suntem aici.

— Desigur, doar câteva minute, vă rog!

O lăsară singură cu

Amélie; doar zece minute, îi atrăsese atenția Alphonse. Doar zece minute, pentru tot restul vieții ei.

Amélie era exact așa cum știuse că va fi, un copilaș grăsuț, blond, zâmbitor – avea deja doi dințișori mici, albi și un zâmbet amețitor. Îi

mângâie părul moale cu degetul, simțind cât era de mătăsos, studiind intens fața copilei ei, după lunile care trecuseră, și punând deoparte amintiri pentru anii de singurătate ce aveau să vină. Amélie își mișcă brațele, zâmbindu-i

mamei sale, iar Léonie îi zâmbi și ea, șoptindu-i mici vorbe de dragoste, în timp ce fetița apucă din nou colierul ei de perle.

— Uite, spuse ea, ia-l draga mea, n-am adus nici o jucărie pentru tine, ia asta în schimb.

Ea râse, când Amélie

puse colierul în pumnul ei micuț și îl scutură, clătinându-l, înainte și înapoi. Ah, era încântătoare, această fiică a ei, și aveau doar zece minute de stat împreună, ultimele zece minute, doar atât.

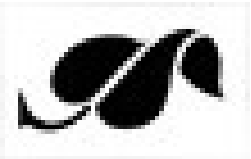

— Știu că n-ar trebui să-ți cer asta, spuse Edouard, în timp ce el și Alphonse se plimbau pe terasă împreună, dar cine este el... iubitul ei?

— E mai bine să nu știi.

— Îți dai seama că mi-ar fi ușor să aflu,

dacă aș vrea.

Alphonse îl privi drept în ochi.

— Da, ți-ar fi. Dar am încredere în dumneata, că n-o vei face. Crede-mă, Edouard, când îți spun că e mai bine să nu știi. Odată ce ai ști, ai putea fi tentat să faci ceva în

legătură cu treaba asta. Nu vreau să te încarci cu o asemenea povară – și nici Léonie nu vrea asta. Ține minte, fetița e pe primul plan.

Edouard oftă.

— Măcar, a ieșit un lucru bun din toate astea, și anume copilul ăsta. Mama mea are o

nepoată, o amintire de la Charles.

Isabelle veni spre ei pe terasă, grăbindu-se.

— E aici? A ajuns deja? strigă ea.

Alphonse se uită la ceas. Cele zece minute aproape trecuseră.

— Am lăsat-o singură cu fetița, explică

el, dar e deja timpul.

Tensiunea era de nesuportat, se gândi Isabelle. Dorea și totodată nu dorea să vadă fetița; dar dacă arăta ca Charles la vârsta asta? Ah, n- ar putea suporta.

Dar fetița era blondă, cu ochi aurii și cu pielea

ca piersica, și îi zâmbea cu un zâmbet vesel.

— Amélie, îi spuse Léonie fetiței ei, asta-i bunica ta și o să aibă grijă de tine. Iar acesta este Edouard, noul tău tată... o să te iubească, așa cum te-ar fi iubit tatăl tău adevărat.

Puse fetița în brațele

lui Isabelle și, cu o voce pe care se lupta să o controleze, spuse:

— Trebuie să plecăm acum, Alphonse. Întorcându-se cu spatele spre copilul ei, ea alergă afară din cameră. Isabelle o porni după ea, ținând fetița.

— Léonie, strigă ea.

Dar Léonie nu se opri. Edouard o ajunse din urmă, în timp ce alerga prin hol și afară, pe pajiște.

— Léonie, o apucă el de braț. Te rog oprește-te, Léonie, nu fugi.

El o cuprinse în brațe, ținându-i aproape de el trupul care

tremura, până când ea se calmă; apoi, când ea își ridică fața spre el, o sărută. Era o sărutare blândă și fără pasiune, dar plină de dragoste.

Capitolul 34

Marea cameră argintie era rece. Focul nu ardea în căminele gemene și nu erau flori care să răspândească în aer parfumuri senzuale persistente. Monsieur nu observase. Se afla

acolo de ore în șir, așteptând. Trebuia să se întoarcă, în cele din urmă. Și când se va întoarce? Ce va fi atunci? Se lăsă obosit într-un fotoliu, amintindu-și cum se simțise atunci când auzise că era bolnavă, că trebuia să plece pentru

luni de zile. Fusese în agonie, își spunea că ea trebuia să s e facă bine, că nu putea să moară și să-l părăsească! Și tot timpul ăsta, ea complotase să plece și să nască un copil al altui bărbat. Doamne, cum îl mai făcuse de râs. Ba mai rău. Cum îl lăsase să

se facă de râs singur! Ei bine, acum nu mai rămânea decât să găsească acel copil. Verronet va afla în câteva zile, omul este eficient. Dacă nu ar fi fost intuiţia lui, n-ar fi ştiut niciodată despre copil. Iar acum, Verronet ştie cum a fost

prostit, că amanta lui a făcut un copil cu un alt bărbat! Dar nu știa ce se întâmplase cu Charles – nu era o afacere bună să ții toate secretele într-un singur seif, așa că pentru asta se dusese la alți agenți.

Se auzi ușa. Avea părul ciufulit, suflat de

vânt, și privirea ei era la fel de înghețată ca și odaia.

— Ar trebui să te ucid, spuse ea stând lângă ușă, dar probabil că tocmai asta te aștepți să fac. Nu sunt niciodată sigură dacă acțiunile mele sunt ale mele sau doar rezultatul

planurilor tale. Nu vreau să mori. Vreau să trăiești cu conștiința dezastrului pe care l-ai făcut; ți-ai ruinat viața... un bărbat important ca tine, fiul unei familii nobile, își bătu ea joc de el, un bărbat bogat, un bărbat puternic! Ești un criminal, Gilles de

Courmont, asta ești!

— Prostii, spuse el tăios. Habar n-ai despre ce vorbești.

— Nu, zău? Nu sunt singura care crede că Charles d'Aureville a fost ucis.

— Ucis? Ești ridicolă, Léonie. Am auzit că a murit într-un

accident nautic.

— Un accident pe care l-ai plănuit, așa cum plănuiești totul.

— Nu știu pe ce dovezi îți bazezi aceste afirmații, dar, bineînțeles, că nu sunt adevărate. Presupun însă că era de așteptat, de la o femeie trădătoare ca

tine. Eu îți dau tot ce dorești, iar tu folosești asta ca să mă trișezi, să te întinzi cu alți bărbați... d'Aureville n-a fost primul.

Brusc, ceva îi sună în minte.

— Desigur! Pe Alain l-ai îndepărtat, l-ai trimis la importantul

proprietar de galerie din Londra; ofertă prea tentantă pentru a fi refuzată. Pe el de ce nu l-ai ucis? Sau poate atunci nu mă „iubeai", Monsieur? A, da, într-adevăr, „te iubesc" a venit mai târziu – atunci când ai simţit că aveai nevoie de mine şi că a-

mi spune că mă iubești era singurul mod de a mă aduce înapoi. Dar asta a fost după Charles.

Furia lui era de gheață, când se înălță deasupra ei.

— M-ai făcut de râs. Nici o femeie nu face asta.

— Te-ai făcut singur

de râs, Monsieur. Ar fi trebuit cu mult înainte să-mi spui că mă iubești. Te-am implorat, am dorit să-mi spui asta. Tot ce am vrut a fost să mă iubești. Atunci, n-ar fi fost nici un Alain, nici un Charles...

— Și nici un copil.

Ea se uită la el,

speriată.

— Unde-i fetița, Léonie?

Ea se întoarse cu spatele la el, uitându-se pe fereastră.

— Nu știu.

— Nu știi?

— Am dat-o, când s-a născut, are viața ei proprie, fără mine.

— N-o vrei înapoi? El se apropie mai mult de ea. Simțea parfum de iasomie. Léonie, găsește fetița, ia-o înapoi. Adu-o aici, o să trăim aici, împreună. Am s-o cresc ca pe fiica mea, am să am grijă de ea, am să o asigur...

Se întoarse și se uită

la el, uimită.

— Stai cu mine, Léonie!

Privirile li se încrucișară.

— Îți închipui vreun moment că ți-aș da copilul meu? Ești mai nebun decât gândeam, Gilles de Courmont. Charles d'Aureville e

mort din cauza mea – trebuie să trăiesc cu gândul ăsta tot restul vieții mele... la fel și tu! Nu eu am fost aceea care l-a lovit în cap, dar amândoi suntem vinovați.

— Léonie, jur că n-am avut nimic de-a face cu treaba asta. Nu mă

poți părăsi, Léonie, am nevoie de tine. Rămâi cu mine!

O apucă de braț, trăgând-o spre el.

— Nu există nici o putere pe lume care să mă facă să stau cu tine. Ești un monstru.

El o trase mai aproape, împingându-și

fața lângă a ei.

— Dacă pleci, spuse el liniștit, am să te ruinez. Eu ți-am dat totul și pot să-ți iau totul înapoi. Ai să rămâi fără nimic... nimic!

— A i uitat că m-ai făcut o femeie independentă. Ai pus bani în contul meu în

bancă, mi-ai cumpărat acțiuni, ai investit în proprietăți...

— Toate acțiunile la companiile pe care le dețin eu au o clauză că îmi revin mie, oricând hotărăsc eu. N-ai învățat niciodată să citești ce scrie cu litere mărunte, Léonie – prima regulă a

oricărui contract de afaceri.

Ea începu să râdă.

— Bineînțeles. Cât de tipic, Monsieur, cât de tipic! Doar mi le-ai împrumutat, pentru atâta timp cât mă port bine! Nu-i nimic, poți să păstrezi totul, am să ajung din nou de unde

am pornit. Am să las bijuteriile în seif, banii în bancă – asta o să fie tot cu ce te poți consola. O să mă ruinezi pe mine, dar o să te ruinezi și pe tine... ești doar o scoică, o fațadă a unui om civilizat. Ești doar un ucigaș rece, arogant și fără scrupule.

— Am să-ți găsesc copilul, Léonie. Și când am să-l am, o să trebuiască să te întorci la mine, altfel...

Amenințarea nerostită plutea în aer între ei.

— Chiar dacă o să-mi ia ani de zile, șopti el, tot am s-o găsesc.

— Și mie, chiar dacă o să-mi trebuiască ani de zile, am să găsesc dovada că tu ai pus să fie ucis Charles d'Aureville. O să plătești, Monsieur, într-o bună zi, îți promit.

— Gândește-te la fetița ta, Léonie... N-ar fi mai bine să știi că e în

siguranță?

Inima ei bătea atât de sălbatic, încât era sigură că el putea să simtă teama care o cuprindea; apoi și-l aminti cu fi i i lui la Monte Carlo, își aminti cum îi spusese că doar atunci când fiul său era aproape să moară, își

dăduse seama cât de mult înseamnă pentru el. Dacă Amélie ar fi copilul lui, ar fi în stare să o omoare? Inspiră adânc.

— Dar dacă Amélie ar fi a ta, Monsieur? Ce-ar fi dacă Amélie ar fi cu adevărat fiica ta?

Ușa se închise în

urma ei, iar el se uită după ea, neîncrezător. Ce spusese ea, oare? Voia să fugă după ea, să o implore să-i spună adevărul. Să fie, oare, copilul lui? Ar fi posibil, oare? Îl omorâse, oare, pe Charles d'Aureville pentru nimic? Se îndreptă spre fereastră,

uitându-se fără să vadă, la grădinile din mijlocul pieței. Ea plecase. Îl părăsise. Singura cheie era copilul. De îndată ce-l va avea, Léonie se va întoarce la el. I-o va oferi pe fiica ei – vie – nu va fi nici un pericol, atâta timp cât Léonie va sta cu el.

Dar cum putea să știe el vreodată dacă Amélie era copilul lui? Oare Léonie își bătea din nou joc de el? Trebuia să o găsească. Chiar dacă i-ar lua o viață întreagă, o va face. Și atunci o va avea pe Léonie din nou.

Merse de-a lungul

șirului de draperii, desfăcând șnururile lor cu ciucuri, până se mișcară ca o ceață argintie, înlăturând lumina din cameră.